Chương 201: Chí Tử Phương Hưu (Bạch Ngân Canh 10/10)

Yegorov nhìn thấy loại xe tăng kiểu mới trong kính viễn vọng đang đi tới.

"Chậc, " Hắn líu lưỡi, "Quan chỉ huy xe tăng của kẻ địch đã quyết định sai lầm. Tuy tôi là quan quân bộ binh, nhưng tôi biết hắn khẳng định sai lầm rồi."

Giám mục theo quân ở bên cạnh hắn cũng cầm kính viễn vọng: "Có lẽ người ta thấy được "Xoáy Nước" ở đâu?"

"Sao lại như vậy được, xa như vậy, hơn nữa khói bụi quanh "Xoáy Nước" lớn như vậy , cho dù có nhìn thấy cũng che chắn hết." Yegorov lắc đầu: "Tôi đại khái hiểu hắn nghĩ thế nào, hắn cảm thấy chỉ có xe tăng của mình mới có thể đối phó với "Xoáy Nước", cho nên ra lệnh đi tới."

Dứt lời Yegorov chuyển hướng tập trung xe tăng Prosen đang cơ động hướng cánh bên, nói: "Lựa chọn đó mới là chính xác, rời khỏi khu hỏa lực của "Xoáy Nước", đi vòng qua bên cạnh. "Xoáy Nước" không có tháp pháo, hiệu quả đối với loại chiến pháp này không lớn."

Giám mục: "Mà chúng ta đã di chuyển đám pháo phản xe tăng đến bên cạnh rồi."

Yegorov cười: "Đúng vậy, chính là như vậy. Chúng ta còn 30 chiếc T34W làm lực lượng cơ động, tôi cảm thấy chúng ta có thể thắng."

Đúng lúc này, xe tăng kiểu mới của kẻ địch nổ súng.

Yegorov kinh hãi: "Bọn họ thật sự nhìn thấy vị trí của "Xoáy Nước" rồi sao? Chúng ta không dựa vào bản đồ cũng không biết vị trí cụ thể của "Xoáy Nước" ở đâu!"

Sau một khắc đạn pháo rơi vào trước trận địa "Xoáy Nước", nổ thành một đoàn bông vải màu trắng, cấp tốc che đậy tầm mắt.

Yegorov vỗ đùi: "Quên bọn họ còn có thứ này!"

Ngay sau đó, các xe tăng khác của kẻ địch cũng nổ súng, bom khói nhanh chóng phủ kín trận địa lốc xoáy phía trước.

Yegorov mím môi, suy nghĩ vài giây sau mới hạ lệnh: "Bảo "Xoáy Nước" di chuyển, rút lui đến trận địa dự trù thứ hai."

Giám mục theo quân: "Trận địa thứ hai là dùng để nghênh kích địch nhân ra khỏi thành."

"Trận địa thứ hai ở trên cao, có thể đánh lén một đợt kẻ địch, bị sương mù che khuất rồi lui về sau là được. Còn nữa, liên lạc với Sư đoàn 225, xe tăng kẻ địch đã tới, yêu cầu bọn họ phát động công kích từ phía sau."

Lính truyền tin lập tức bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, Yegorov thì tiếp tục quan sát địch nhân.

Hắn phát hiện một việc: "Địch nhân trên đường đột kích cỏ tương đối cao, có lẽ có thể thao tác một chút. Để cho bộ binh đi theo tiểu đoàn cận vệ xe tăng số một xuống xe, giấu ở trong bụi cỏ phía sau khói mù."

Giám mục: "Dùng thân thể đối mặt với cự thú sắt thép, điều này cần binh lính có dũng khí thật lớn!"

"Yên tâm, binh lính của chúng ta thiếu kiến thức văn hóa, dũng khí thì không thiếu." Yegorov nói.

Mấy phút sau, trong ống nhòm lính bộ binh đi theo tiểu đoàn xe tăng xuống xe, tản vào trong màn cỏ xanh.

Yegorov còn nhìn thấy có bộ binh muốn lái xe jeep Willys vào bãi cỏ, kết quả lập tức bị cỏ xanh cuốn lấy bánh xe - cỏ quá cao, xe bánh xích mới có thể đi vào, đoán chừng ngay cả M3 bán bánh xích cũng không dễ đi vào trong loại cỏ này.

Nhưng loại cỏ này có thể ẩn giấu bộ binh.

————

Về phía quân của Prosen.

John thượng úy hài lòng nhìn thấy đạn khói hoàn toàn che khuất tầm nhìn pháo binh của kẻ địch.

Sự phối hợp của xe tăng nòng dài số 4 càng làm cho mặt bao phủ khói mù mở rộng chưa từng có.

John thượng úy: "Công kích có uy lực mạnh hơn nữa, bắn không trúng cũng vô dụng! Động cơ toàn bộ triển khai, xông lên!"

Lúc này xe của hắn đã vượt qua xe số 203 làm vật chuẩn, thượng úy John hét lên với trưởng xe 203: "Đi nào! Cùng tấn công đi! Để chúng ta chứng kiến tính năng của pháo tự hành kiểu mới của quân Ant!"

Ống xả khói sau lưng xe số 203 phun ra khói đặc, đuổi theo số 201.

Xe tăng kiểu mới còn có thể di chuyển đều tiến về phía trận địa pháo tự hành của kẻ địch, thượng úy John còn đang dặn dò trong radio: "Góc bắn của pháo tự hành không tốt, phải cố gắng hết sức cơ động, khiến cho thân xe kẻ địch chuyển động nhắm vào chúng ta!"

Trên thực tế, pháo tự hành muốn nhắm mục tiêu không đơn giản như trong trò chơi ở hậu thế, chủ yếu là vì người thao tác pháo tự hành không có góc nhìn của người thứ ba trong game, chỉ có một chút tình báo nhìn thấy từ trong lỗ quan sát rất hẹp.

Cho dù pháo tự hành có tháp pháo, tầm nhìn của trưởng xe tương đối tốt, nhưng anh ta truyền đạt mệnh lệnh cho lái xe cuối cùng vẫn có trì hoãn.

Cho nên pháo tự hành chỉ thích hợp chiếm lĩnh trận địa tiến hành bắn tỉa cự ly xa, một khi tiến vào trong phạm vi 500 mét cận chiến thì thế bất lợi sẽ vô cùng lớn.

Quân đội Prosen trang bị rất nhiều pháo tự hành StuG III, có kinh nghiệm sử dụng phong phú, đương nhiên biết rõ điều này.

Số 201 lao vào bức tường khói mù mà mình đã bố trí, John hạ lệnh: "Nạp đạn khói, sau khi bắn ra khói lập tức tạo ra một làn khói mù mới. Kẻ địch chắc chắn sẽ di chuyển trận địa, tuy không biết trận địa mới của kẻ địch ở đâu, nhưng bắn khói trước cũng không sai!"

Mọi người đồng thanh đáp lại: "Rõ!"

Số 201 một ngựa xông ra khỏi khói trước.

"Bắn, nhanh!"

Pháo thủ nổ súng, đạn pháo rơi vào phía trước khoảng 300 mét, nổ tung thành một màu trắng.

Cùng lúc đó, đạn pháo của kẻ địch gào thét mà đến, bay qua ở bên cạnh số 201 chưa đến một mét!

Ngay sau đó, tiếng pháo của địch nhân truyền đến - đạn pháo hiển nhiên so với âm thanh nhanh hơn rất nhiều!

John thượng úy nhìn về phía tiếng pháo, chỉ thấy khói mù khi kẻ địch bắn pháo, căn bản không nhìn thấy pháo tự hành ở đâu.

Nhưng biết đại khái vị trí của kẻ địch là đủ rồi.

"Tháp pháo xoay trái 35 độ! Kẻ địch ở trên sườn núi! Đạn khói nạp đạn!"

Vừa hạ lệnh, John vừa bật radio, tất cả xe tăng đều có thể nghe được, có thể xoay tháp pháo trước.

Kẻ địch đồng loạt khai hỏa!

Rõ ràng kẻ địch đầu tiên khai hỏa có kỹ thuật rất tốt, ngắm bắn nhanh, chỉ tiếc là bắn quá nhanh - cũng có thể là thiếu kinh nghiệm bắn mục tiêu di động.

Hiện tại hướng di chuyển của số 201 và đường đạn của kẻ địch có góc 35 độ, đối với kẻ địch mà nói đây là một mục tiêu di động!

John ở trên tháp pháo nhìn thấy ít nhất mười phát đạn pháo bay về phía mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, xe tăng của hắn đột nhiên đánh lái sang phải, những viên đạn pháo được tính toán trước đó đều bắn trượt, vù vù lướt qua bụi cỏ cao cao trước xe.

John cười ha hả: "Làm tốt lắm Kyle (lái xe)! Lừa được hết bọn chúng rồi!"

"Không phải tôi!" Kyle hô to: "Bánh xe bị hỏng rồi! Bị trượt bánh rồi!"

Số 203 lao ra khỏi làn khói, ngay khi ra khỏi làn khói liền khai hỏa - pháo thủ của nó cố ý bắn thấp một chút, vì thế đạn pháo rơi vào giữa trận địa kẻ địch và John.

khói mù lập tức che khuất tầm bắn.

Vẫn có đạn pháo xuyên qua khói mù bắn tới, xe số 203 trúng đạn phía trước, giảm tốc độ, vừa vặn dừng ở bên cạnh xe số 201.

Trưởng xe 203 quay đầu lại, nhìn thượng úy John.

Ngay sau đó, đạn pháo nhắm vào xe số 201 xuyên qua khói bắn tới - kẻ địch rõ ràng căn cứ vào vị trí nhìn thấy lần cuối để điều chỉnh điểm ngắm bắn.

Xe số 203 trúng bảy tám phát đạn pháo, lửa lớn từ cửa nóc xe phun ra, biến trưởng xe 203 thành một ngọn đuốc.

Tiếng kêu thảm thiết gần như xé rách màng nhĩ của John.

Ngay sau đó, đạn dược của xe 203 phát nổ, tất cả các cửa trên tháp pháo đều bị bung ra. Thi thể của trưởng xe cũng bay lên trời, xoay tròn trên không trung, cuối cùng rơi xuống phía trước xe số 201.

Số 203 trực tiếp biến thành đống lửa.

John đã chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng trong đầu hắn vẫn là ánh mắt nhìn lại cuối cùng của trưởng xe 203.

Không một khối cơ nào co giật, cho nên cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, cứ như vậy nhìn John.

Trong nháy mắt này, John biết, chỉ cần mình còn sống, sẽ không bao giờ quên khuôn mặt này.

Nó sẽ xuất hiện trong tất cả cơn ác mộng của hắn, đến chết mới thôi.

"Trưởng xe!" Pháo thủ hô to: "Chỉ huy chúng tôi!"

John tắt radio: "Tháp pháo xoay phải 50 độ, mục tiêu là T-34 của quân Ant, tự do tiêu diệt!"

Pháo thủ: "Chuyện này tôi rành!"

Lúc này càng nhiều xe tăng hạng nặng số VI lao ra từ trong làn khói, bởi vì vừa rồi xe 203 bắn một phát, nên những chiếc xe tăng này đều không bị kẻ địch bắn tỉa.

John lại bấm radio: "Tôi không thể tiến lên nữa, phó tiểu đoàn trưởng tiếp quản chỉ huy, kẻ địch ở phía trước chúng ta bên trái 35 độ, ở trên sườn núi."

Phó tiểu đoàn trưởng: "Rõ, tất cả các xe bắn đạn khói về phía bên trái, đảm bảo che khuất, di chuyển theo đường xoắn ốc tiến về phía kẻ địch!"

Bốn chiếc xe tăng kiểu mới còn lại cứ như vậy xông qua xe số 201.

Đồng thời pháo chính của số 201 khai hỏa vào nhóm T-34, lập tức biến một chiếc T-34 thành một ngọn đuốc.

Sau đó kẻ địch cũng bắn khói!

John kinh hãi: "Quân Ant lại biết chúng ta khai hỏa từ đâu? Có thể che khuất tầm nhìn của chúng ta một cách chính xác?"

Pháo thủ: "Đây là quân của Rokossovsky, là quân đội tinh nhuệ nhất trong quân Ant, nghe nói tỷ lệ tiêu diệt của bọn họ với lực lượng thiết giáp của chúng ta vô cùng kinh người, mỗi kíp xe đều tiêu diệt hơn mười chiếc xe tăng của quân ta."

John líu lưỡi.

Lái xe Kyle: "Bây giờ phải làm sao?"

John: "Kiểm tra xem bánh xe bị hư hỏng nặng cỡ nào, có khả năng sửa chữa ngay trên chiến trường hay không."

"Rõ."

Người lái xe lập tức tháo tai nghe xuống, leo ra khỏi xe tăng, đến bên cạnh xe tăng kiểm tra.

Hắn lập tức báo cáo: "Không cứu được nữa rồi, bốn bánh xe bị vỡ rồi."

Vừa dứt lời, trong cỏ đột nhiên xông ra một tên lính Ant to lớn, từ phía sau một nhát cắt đứt cổ họng người lái xe.

John kinh hãi, cúi đầu tìm khẩu MP40 được trang bị cho mỗi xe tăng, kết quả khóe mắt liếc thấy một tên lính Ant khác từ một bên khác leo lên xe tăng -

Hắn lập tức rụt đầu lại, tiện tay đóng cửa xe tăng lại, khóa trái lại.

"Nhanh khóa cửa khoang! Bộ binh địch ở ngay bên cạnh chúng ta!"

Sau đó hắn tuyệt vọng phát hiện, có ánh sáng chiếu vào từ ghế lái, rõ ràng lái xe ra ngoài không đóng nắp khoang.

Ngay sau đó, một quả lựu đạn được ném vào.

Lính thông tin lao tới, lấy thân mình đè lên quả lựu đạn.

Quả lựu đạn của quân Ant chết tiệt này có uy lực cực lớn, vụ nổ thổi bay người lính thông tin, mảnh vỡ bay dọc theo đáy xe tăng.

Phần lớn mảnh vỡ bị tấm chắn của giỏ treo tháp pháo chặn lại, nhưng vẫn có mảnh vỡ dội ngược lại trúng chân pháo thủ, anh ta kêu thảm thiết.

John nghĩ xong đời rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên ngoài xe tăng vang lên tiếng súng máy của quân Prosen.

Rất nhiều viên đạn bắn vào giáp xe tăng, phát ra tiếng "bùm bùm".

John và nạp đạn viên nhìn nhau, pháo thủ thì lấy bột sulfanilamide từ trong túi cứu thương ra, rắc lên vết thương, đang nghiến răng nghiến lợi.

John cầm khẩu súng tiểu liên được trang bị cho kíp xe, cẩn thận mở nắp khoang, thò đầu ra, kết quả nhìn thấy một chiếc xe bán xích từ trong màn khói chạy ra, bên cạnh còn có sáu binh sĩ Prosen.

"Trong cỏ có kẻ địch!" John hét lớn.

Xạ thủ súng máy trên xe bán xích lập tức xả súng vào bãi cỏ, những viên đạn cắt đứt rất nhiều cọng cỏ, nhựa cây màu xanh bắn tung tóe.

Sau đó, bánh trước của xe bán xích bị cỏ quấn lấy, dừng lại.

Lái xe chửi ầm lên: "Mẹ kiếp! Cỏ này cao quá! Không được rồi, xe bán xích không thể đi tiếp được nữa!"

Một hạ sĩ leo lên xe tăng, nói với John: "Rút lui thôi, căn bản không biết trong cỏ có bao nhiêu lính Ant. Chúng ta rút lui về phía sau, ít nhất có thể rút đến nơi cỏ thấp hơn!"

John vốn muốn nói "Chúng ta có thể chờ khói tan rồi tiếp tục chiến đấu", nhưng ngay sau đó hắn nhớ tới khuôn mặt của trưởng xe 203.

"Được." Hắn cúi đầu nhìn vào trong xe, "Anh có thể đi được không?"

Pháo thủ: "Không vấn đề gì, chỉ là vết thương nhẹ."

John gật đầu: "Được, kíp xe 201 kết thúc nhiệm vụ, bỏ xe! Nhiệm vụ bây giờ là cố gắng quay trở lại!"

(Hết chương)

Chương 202: Hỗn chiến thiết giáp

Yegorov nhìn kẻ địch lần nữa dùng đạn khói che khuất tầm bắn của "Xoáy Nước".

"Chết tiệt, toàn là khói!" Hắn chửi rủa.

Giám mục theo quân: "Lũ Prosen ở Melainia đã thích dùng khói để chặn tầm bắn của thần tiễn rồi, đến tận Caroline chúng càng sử dụng khói triệt để hơn. Hiện tại chúng ta dùng thần tiễn để phòng không, còn chúng thì dùng khói để chặn hỏa lực bắn thẳng của chúng ta."

Yegorov lắc đầu, hạ lệnh: "Bảo "Xoáy Nước" di chuyển, không nên đánh cận chiến với kẻ địch. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Rokossovsky lại nhấn mạnh khả năng cơ động của pháo tự hành như vậy, hóa ra hắn đã dự đoán được lũ Prosen sẽ sử dụng khói như thế này."

Thực ra thì không phải vậy.

Yegorov: "Tướng quân Rokossovsky đã tính toán trước từng bước của kẻ địch, thậm chí hắn còn viết bài báo dự đoán tương lai quân Prosen sẽ thua như thế nào!"

Giám mục có chút xấu hổ: "Ý anh là bài hùng văn đó của hắn sao? Đó là dựa vào điều kiện và tình hình hiện tại để phân tích xu hướng tương lai, đừng nói như thể thầy phù thủy bói toán tương lai vậy."

Yegorov: "Anh chưa hiểu rõ vị tướng đó đâu, tôi đã theo ông ấy rất lâu rồi, từ lúc mới khai chiến đã đi theo, tôi nói cho anh biết, hắn chắc chắn đã nhìn thấu tương lai, trên người hắn toát ra loại cảm giác đó."

"Bỏ chuyện đó đi." Giám mục cắt ngang lời Yegorov: "Tiểu đoàn diệt tăng đã rút lui rồi, chúng ta cũng nên rút, nếu không xe tăng của địch sẽ xông đến trước mặt chúng ta."

Yegorov nhìn chiến trường, phát hiện quả thực là như vậy, trận địa bắn tỉa tiếp theo của tiểu đoàn diệt tăng đã chạy đến phía sau hắn, hiện tại các xe diệt tăng đang kéo theo khói bụi cuồn cuộn chạy qua trước mặt hắn.

"Chúng ta cũng đi thôi." Nói xong Yegorov liền xoay người đi về phía xe jeep.

Lính thông tin lúc này báo cáo: "Điện thoại! Từ sở chỉ huy Tập đoàn quân gọi đến!"

Yegorov nhíu mày: "Điện thoại đã nối lại rồi à? Đưa tôi."

Dù sao đã bắt đầu di chuyển thì phải kéo dây điện thoại một lần nữa, có thể mất đến mấy chục phút mới sử dụng điện thoại được.

Cầm ống nghe, Yegorov lớn tiếng nói: "Tôi là Yegorov."

Rokossovsky: "Tình hình hiện giờ thế nào?"

"Kẻ địch dùng khói để triệt tiêu ưu thế của chúng ta, ý đồ đánh cận chiến, tiểu đoàn diệt tăng đang lợi dụng khả năng cơ động để quần nhau với chúng."

————

Lúc Yegorov báo cáo, Vương Trung đã thông qua góc nhìn từ trên cao để quan sát rõ ràng tình hình.

Trên chiến trường có hai vùng khói lớn, hơn nữa khói cơ bản đều tỏa ra theo chiều ngang, có thể thấy là do đạn khói được bắn từ pháo bắn thẳng - pháo bắn cầu vồng bắn đạn khói sẽ tạo thành từng đám một, bởi vì điểm rơi của đạn pháo là ngẫu nhiên trên một vòng tròn, không thể tạo thành "bức tường khói" như thế này.

Nói cách khác, xe tăng địch sử dụng pháo bắn đạn khói để chặn hỏa lực bắn xa chiếm ưu thế, ý đồ đánh cận chiến.

Có chút giống với chiến thuật đối phó xe tăng Tiger của đội Sherman Mỹ trong phim "Fury".

Vương Trung líu lưỡi, lúc đưa ra chỉ tiêu thiết kế cho "Xoáy Nước", hắn chỉ chăm chăm vào việc đối phó với giáp phản công, xuyên giáp trước xe tăng Tiger ở khoảng cách 1500 mét, mà quên mất quân đội Prosen thời đại này rất giỏi sử dụng khói.

Hiện tại hắn vô cùng may mắn vì đã không hy sinh khả năng cơ động của "Xoáy Nước" để tăng cường sức phòng ngự, tình hình hiện giờ "Xoáy Nước" vẫn có thể lợi dụng khả năng cơ động để di chuyển trận địa.

Nhìn từ trên cao có thể thấy, giữa xe tăng hạng nặng của kẻ địch và cụm "Xoáy Nước" còn hơn một nghìn mét, rõ ràng cụm "Xoáy Nước" vẫn có thể phục kích kẻ địch thêm một lần nữa.

Vương Trung đột nhiên nhận ra một chuyện.

Hắn vội vàng quát: "Yegorov, mau di chuyển đi! Sao anh lại chạy lên phía trước như vậy? Sau này không được phép đến tiền tuyến nữa!"

Ở góc nhìn từ trên cao, xe tăng hạng nặng của kẻ địch và Yegorov chỉ cách nhau chưa đến 800 mét! Thậm chí đã có thể nhìn thấy trực tiếp!

Yegorov: "Tôi đang định chạy đây, anh gọi điện thoại, tôi chỉ có thể nghe thôi!"

Lúc Yegorov nói chuyện, Vương Trung nhìn thấy trưởng xe của một chiếc Tiger đã chú ý đến Yegorov, đang chỉ về phía hắn nói chuyện, ngay sau đó tháp pháo của chiếc Tiger bắt đầu xoay -

"Mau bắn khói, đi mau đi mau." Vương Trung trực tiếp cúp điện thoại, sau đó lợi dụng tầm nhìn còn sót lại, nhìn thấy Yegorov đưa ống nghe cho lính thông tin, sau đó ra lệnh cho lính canh.

Lính canh bắt đầu ném lựu đạn khói.

Chiếc Tiger nổ súng, đạn pháo rơi xuống chỗ cách Yegorov không xa.

Yegorov lên xe, còn chưa ngồi vững thì lái xe đã đạp ga, chiếc xe jeep bắt đầu lao đi, sau đó chạy ngoằn ngoèo trên thảo nguyên, trông rất giống Yegorov lúc say rượu.

Tiểu đội lính canh tiếp tục tạo khói, còn có một chiếc xe dũng cảm di chuyển sang ngang, cố gắng thu hút sự chú ý của chiếc xe tăng Tiger.

Ngay lúc gay cấn này, tầm nhìn biến mất!

Vương Trung như đang đọc tiểu thuyết trên mạng đến đoạn gay cấn thì bị đứt chương, không nhịn được chửi ầm lên!

Pavlov giật mình: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung chuyển về góc nhìn của sở chỉ huy: "Không có gì, Yegorov chạy lên tiền tuyến, kết quả tự đẩy mình vào nguy hiểm!"

Pavlov và Popov nhìn nhau, sau đó nói: "Cậu cũng biết làm vậy là không đúng mà?"

Popov: "Sao, sau này không định tự mình lái xe tăng nhỏ xông lên nữa à?"

Vasili: "Hắn định cưỡi ngựa tự mình xung phong đấy."
Ba quan tướng cùng nhìn tiểu thượng úy Vasili trong phòng.

Vốn Vasili còn bị lời nói của mình chọc cười, hiện tại nụ cười đọng lại trên mặt. Hắn vội vàng thu hồi nụ cười, sờ lên mũi: "Ách, vẫn là lái xe tăng xung phong tốt hơn."

Popov: "Tôi lại cảm thấy chỉ cưỡi ngựa nói không chừng sẽ an toàn hơn."

"Không," Vương Trung dứt khoát nói: "Cưỡi ngựa sao có thể an toàn bằng lái xe tăng? Popov phải tin vào khoa học, anh là Giám mục phái thế tục."

Popov dang hai tay ra: "Nói không chừng chuyện này cũng có nguyên lý khoa học, chỉ là chúng ta tạm thời còn chưa rõ mà thôi. Nói không chừng có lượng tử dây dưa hoặc là sóng de Broglie gì đó đang bảo vệ anh."

—— Anh khoan hãy nói, vậy thật là có chút đẹp trai, kỵ sĩ được cơ học lượng tử bảo hộ.

Lúc này hai viên sĩ quan quân đội Melainia tiến vào phòng, giơ tay chào: "Tướng quân!"

Vương Trung tùy ý đáp lễ, hỏi: "Hai anh là bộ đội gì?"

Trung tá dẫn đội: "Tiểu đoàn xe tăng."

Vương Trung: "Tuyệt vời, mời hai anh đến xem bản đồ, hiện tại chính là thời điểm cần hai anh đây."

Hắn đi trước một bước tới trước bản đồ, chỉ trỏ với hai vị sĩ quan: "Buổi sáng chúng ta lợi dụng sương mù phát động tiến công, chỉ huy của địch rất thông minh, vì để tránh cho lực lượng thiết giáp trong lúc tác chiến ở cự ly gần bị bộ binh dễ dàng tiêu diệt, đã cho quân rút khỏi thành. Hiện tại bọn chúng đang giao tranh với lực lượng thiết giáp của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1 ở đây."

Hai sĩ quan Melainia rõ ràng chỉ có trung tá hiểu tiếng Ant, viên thiếu tá sau lưng vẻ mặt ngơ ngác.

Trung tá: "Ý ngài là muốn chúng tôi đến hỗ trợ sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, ở đây có một trận địa chống tăng không tệ, nhớ kỹ không được đi vào chỗ này, đây là đầm lầy, xe tăng đi vào sẽ bị sa lầy."

Trung tá lấy bản đồ từ trong túi đựng bản đồ của mình ra, bắt đầu cập nhật thông tin trên bản đồ.

Vương Trung cũng không quấy rầy họ, mà quay đầu nói với Pavlov: "Xác nhận tình hình của Sư đoàn 225, lực lượng thiết giáp của họ đến đâu rồi?"

Khi pháo binh đang oanh tạc quân địch, Vương Trung đã ra lệnh cho lực lượng thiết giáp của Sư đoàn 225 vòng qua thành phố để bao vây, nhưng đường đi hơi xa, hiện tại vẫn chưa đến nơi.

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên, bắt đầu xác nhận tình huống: "Tôi là Pavlov, Sư đoàn 225 nghe rõ trả lời."

Vương Trung thì nhìn sĩ quan Melainia dùng thao tác chuyên nghiệp để hoàn thành việc cập nhật thông tin trên bản đồ.

Trung tá sau khi cập nhật xong, đưa bản đồ cho người tùy tùng phía sau xem, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "Chúng tôi lập tức đến ngay."

Vương Trung gật đầu, quay đầu lại hô lớn: "Nelly!"

Nelly đầy mong đợi từ cửa hông đi vào: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Bảo nhà bếp chuẩn bị chút đồ ăn nhanh cho các anh lính Melainia, đồ ăn có thể vừa lái xe vừa cầm trên tay ấy."

Nelly gật đầu, xoay người rời đi.

Trung tá Melainia: "Thật ra thì chúng tôi cũng hơi đói, nhưng chỉ cần chút bánh quy là được rồi."

"Không, tin tôi đi, ăn ngon một chút có thể nâng cao sĩ khí." Vương Trung phất phất tay: "Đi nhanh đi!"

Hai vị sĩ quan Melainia giơ tay chào, xoay người rời khỏi.

————

Tiền tuyến.

Yegorov chỉ về phía trước nói: "Dừng ở chỗ đó! Trên sườn dốc kia kìa!"

Tài xế lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys chạy thẳng lên con dốc nhỏ cao chưa đến mười mét.

Xe vừa dừng hẳn, Yegorov đứng lên, dùng ống nhòm quan sát cao địa vừa rồi - hiện tại nơi đó đã bị khói do trung đội cảnh vệ thả ra bao phủ, đồng thời khói mù cũng chặn tầm nhìn của Yegorov.

Hắn không nhìn thấy chiếc xe tăng hạng nặng mới của địch.

Yegorov chửi thề một tiếng, nhìn sang hướng khác, vừa hay nhìn thấy một chiếc T-34 của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 đang bốc cháy.

Chiếc Panzer IV nòng dài của quân địch đã vòng qua, đang đấu pháo với những chiếc T-34 của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1.

Yegorov cau mày, bởi vì hắn thấy rất nhiều xe tăng địch bắn trượt mục tiêu.

"Cái quái gì vậy, trình độ thiện xạ của quân địch kém thế sao? Chẳng lẽ bọn chúng bổ sung rất nhiều tân binh?" Hắn lẩm bẩm.

Vị Giám mục cũng đứng dậy, dùng ống nhòm quan sát, vừa nhìn vừa đồng ý: "Đúng là có cảm giác trình độ bắn của chúng kém đi. Nhưng như vậy thì không được, nên thả khói mù buộc quân địch tiếp tục áp sát, để pháo chống tăng của chúng ta phát huy tác dụng! Sư đoàn của chúng ta có ưu thế trong việc tiêu hao xe tăng của quân địch!"

Yegorov: "Anh nói đúng, tuy rằng tôi không thích khói mù, nhưng nên làm như vậy, vô tuyến điện đâu!"

Lập tức chiếc radio được đưa cho Yegorov, hắn cầm lấy hét lớn: "Tôi là Gấu Xám! Sói Hoang, Sói Hoang nghe rõ trả lời, thả khói mù, buộc quân địch tiến vào tầm bắn của Chó Săn!"

"Sói Hoang rõ!"

Cùng với câu trả lời, những chiếc T-34 trong tầm mắt bắt đầu bắn đạn khói, rất nhanh đã tạo thành một bức tường khói, buộc quân địch phải tiếp tục di chuyển.

Đúng vậy, hiện tại tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 cũng được trang bị đạn khói, đều là học tập kinh nghiệm của quân Prosen.

————

Tiểu đoàn xe tăng 16, Prosen. Chiếc xe tăng chỉ huy của tiểu đoàn trưởng đang dừng trên một sườn dốc cao, tiểu đoàn trưởng cầm microphone lớn tiếng chất vấn: "Hiệu suất khai hỏa của chúng ta quá thấp, các anh ăn hại à?"

"Báo cáo tiểu đoàn trưởng, kính ngắm bị hỏng do pháo kích, độ chính xác khi bắn ở cự ly xa giảm xuống! Đề nghị áp sát bắn thẳng!"

Tiểu đoàn trưởng mắng: "Tại sao trước khi xuất kích không kiểm tra kính ngắm?"

"Chúng tôi định hiệu chỉnh lại, nhưng mệnh lệnh xuất kích đã đến."

Tiểu đoàn trưởng: "Thôi, không kịp nữa rồi. Chúng ta không thể từ bỏ lợi thế về hỏa lực tầm xa, lát nữa xe tăng nào bắn trúng mục tiêu sẽ chia sẻ thông số đo khoảng cách, những xe còn lại dựa vào đó để hiệu chỉnh! Bây giờ, tiến về phía đông nam, vòng qua màn khói của địch!"

"Rõ!"

————

Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1, trận địa pháo chống tăng.

Dmitri đứng thẳng người, dùng ống nhòm quan sát hướng di chuyển của quân địch.

Lực lượng xe tăng của địch lựa chọn vòng qua màn khói từ bên sườn, sẽ sớm tiến vào tầm bắn của trận địa pháo chống tăng.

Dmitri buông ống nhòm xuống, ra lệnh cho đại đội pháo do mình chỉ huy: "Sẵn sàng! Đợi chúng đến khoảng cách 500 mét thì khai hỏa, nỗ lực nâng cao xác suất bắn trúng. Nghe tôi hô hiệu lệnh."

Hắn lại nhìn về phía quân địch.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đối mặt với xe tăng địch. Hắn là lính kỳ cựu chiến đấu theo tướng quân Rokossovsky từ thời kỳ chiến dịch Loktev, khi đó trong tay bọn họ chỉ có ba khẩu pháo.

Mà bây giờ, hắn đang chỉ huy một đại đội pháo chống tăng đủ quân số.

Xe tăng của địch đã vượt qua vật chuẩn.

Dmitri giơ tay lên, đột ngột hạ xuống: "Khai hỏa!"

Những khẩu pháo chống tăng 57mm ẩn nấp trong bụi cỏ đồng loạt khai hỏa!

Dmitri: "Bắn nhanh nhất có thể! Bắn mạnh vào!"

Bởi vì là đại đội pháo chống tăng đầy đủ quân số, một khẩu pháo được năm, sáu pháo thủ phụ trách tiếp đạn, đạn pháo liên tục được nhét vào nòng pháo, gần như ba giây lại bắn một phát!

Lửa đạn như mưa bão trút xuống đầu quân địch.

(Hết chương)

Chương 203: Con đường cuối cùng của Thiếu tướng Witt

Witt nhìn thấy phía trước đội hình xe tăng đột nhiên xuất hiện khói mù do hỏa lực bắn ra, vội vàng giơ ống nhòm lên.

Vài giây sau, hắn xác định được lực lượng thiết giáp đã đụng phải trận địa pháo chống tăng của địch.

Một năm qua, lực lượng pháo chống tăng của quân Ant đã gây ra tổn thất cho lực lượng thiết giáp Prosen còn lớn hơn cả xe tăng.

Đương nhiên, các xe tăng Prosen cũng rất có kinh nghiệm đối phó với trận địa pháo chống tăng.

Họ sẽ cố gắng tìm kiếm vị trí trận địa pháo chống tăng, sử dụng đạn nổ phá mảnh để tấn công, một khi đạn nổ phá mảnh không giải quyết được vấn đề, sẽ bắn đạn khói, sau đó lao thẳng vào trận địa pháo chống tăng.

Phần lớn thời gian trong năm ngoái, mật độ xe tăng tấn công của Prosen luôn cao hơn mật độ pháo chống tăng, hơn nữa pháo chống tăng chủ lực của quân Ant năm ngoái là loại 45mm, không đủ sức uy hiếp giáp trước của Panzer III và Panzer IV.

Thêm nữa, trình độ thiện xạ của pháo thủ Ant lại rất tệ, cho nên phần lớn thời gian quân Prosen thậm chí không cần dùng đến đạn khói, mà dựa vào đấu pháo đã tiêu diệt được phần lớn các trận địa pháo chống tăng.

Đúng vậy, pháo chống tăng của quân Ant đã gây ra tổn thất không nhỏ, nhưng phần lớn các trận địa đều bị chọc thủng, sau đó xe tăng sẽ tàn sát bộ binh và pháo thủ trên trận địa.

Chỉ là do các binh chủng khác của Ant quá kém cỏi, cho nên mới khiến pháo chống tăng trở thành mối đe dọa số một.

Hiện tại, vị tiểu đoàn trưởng chỉ huy tiểu đoàn xe tăng dường như cũng đang áp dụng kinh nghiệm của năm ngoái, ra lệnh cho xe tăng chuyển hướng về phía trận địa pháo chống tăng, phát động tấn công - nói chính xác, trận địa pháo nằm ngay trên hướng tấn công của tiểu đoàn xe tăng, chỉ cần bẻ lái khoảng mười mấy độ là có thể lao thẳng vào trận địa.

Witt một tay cầm ống nhòm, một tay nắm chặt: "Nhanh lên, tiêu diệt bọn chúng! Cho bọn chúng nếm mùi lợi hại!"

Đáng tiếc từ vị trí của hắn không nhìn thấy hiệu quả tấn công của xe tăng, chỉ thấy xe tăng Prosen bốc cháy - xe tăng bốc cháy cơ bản đồng nghĩa với việc bị phá hủy hoàn toàn.

Còn những chiếc xe tăng bất động, Witt không biết là chúng bị bắn hỏng, hay là kíp lái bị chấn động nên tạm thời dừng lại.

Đột nhiên, có người hô lớn: "Thiếu tướng, nhìn kìa!"

Witt vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy phía bắc xuất hiện khói bụi, rõ ràng là có một lực lượng thiết giáp đang hành quân trên thảo nguyên.

Giáp nghiêng!

Xe tăng Prosen hiện tại chưa được trang bị giáp nghiêng!

Lực lượng xe tăng của quân Ant đang bao vây từ phía bắc!

Witt hét lớn: "Chuẩn bị phòng ngự! Những xe tăng nào còn hoạt động được lập tức ngừng sửa chữa, kíp lái lên xe, ít nhất có thể làm pháo đài cố định! Pháo chống tăng của chúng ta đâu?"

Sĩ quan phụ tá: "Báo cáo, gần như bị pháo binh địch tiêu diệt hết rồi!"

Khả năng chống chịu pháo binh của xe tăng khá tốt, nhưng bộ binh và các mục tiêu mềm khác thì tổn thất rất lớn.

Witt khoát tay: "Thôi vậy, chỉ cần dựa vào hỏa lực của những chiếc xe tăng bị bắn hỏng là đủ rồi, T-34 của bọn chúng không thể nào chống lại được xe tăng mới của chúng ta, chỉ cần hai chiếc xe tăng mới cũng đủ nghiền nát bọn chúng. Bộ binh hãy tận dụng xác xe bán xích, đến lúc các anh thể hiện vai trò của những chai cháy rồi!"

Lúc này, những chiếc T-34 đang xung phong dừng lại, khai hỏa loạt đạn đầu tiên.

Ngay lập tức, từng chiếc xe tăng nằm im bốc cháy, chắc chắn còn nhiều xe tăng trúng đạn khác, nhưng chỉ cần kíp lái không rời khỏi xe thì không nhìn ra được.

Xe tăng Prosen cũng khai hỏa, nhưng phần lớn đạn đều bắn trượt mục tiêu.

Witt cau mày, sau đó hắn hét lớn: "Là kính ngắm!"

Xe tăng bị bắn hỏng đến mức không di chuyển được, chứng tỏ đạn pháo hạng nặng đã rơi rất gần, nếu như bánh xe và xích xe đều bị hỏng, thì hệ thống quang học mong manh hơn chắc chắn không thể không bị ảnh hưởng.

Witt: "Hiệu chỉnh lại kính ngắm!"

Lúc này, những chiếc xe tăng hạng nặng nằm im khai hỏa, loạt đạn đầu tiên khiến hai chiếc T-34 bốc cháy, dừng lại.

Kíp lái chui ra khỏi xe tăng đang bốc cháy, lăn lộn trên đất để dập lửa.

Xe tăng hạng nặng tiếp tục khai hỏa, pháo 88mm giống như dùng búa tạ đập trứng, biến những chiếc T-34 thành đống sắt vụn.

Quân Ant bắn trả, nhưng đạn pháo đánh trúng xe tăng hạng nặng chỉ khiến chúng nở hoa!

Đạn khói!

Bọn Ant cũng học được rồi!

Tất cả xe tăng hạng nặng nằm im đều trúng đạn khói, bị màn khói trắng bao phủ.

Ngay sau đó, T-34 bắt đầu giải quyết những chiếc xe tăng Prosen chưa kịp hiệu chỉnh kính ngắm - nói đúng hơn là những ụ pháo cố định.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ trận địa của Prosen biến thành biển lửa, khắp nơi đều là xe tăng bốc cháy.

Quân Ant thậm chí còn bắn vào những chiếc xe tăng đã bị phá hủy, đảm bảo chúng bốc cháy - như vậy, chúng sẽ không thể nào "sống lại" gây thương vong cho quân Ant.

Ánh lửa hừng hực chiếu sáng khuôn mặt của Witt.

Lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, nhìn thấy Thượng úy John: "Thiếu tướng!"

Witt nói với sĩ quan phụ tá: "Tập trung tất cả những chiếc xe còn di chuyển được, đưa những chỉ huy xe tăng may mắn sống sót rút lui. Bộ binh tập hợp, do tôi tự mình chỉ huy chặn hậu. Bắn đạn khói, ép xe tăng địch áp

sát!"

Sĩ quan phụ tá giơ tay chào: "Rõ!"

Witt: "Cậu chỉ huy đội ngũ rút lui. Nhớ kỹ, đưa cả tham mưu trưởng đi."

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Tôi cũng đi sao?"

Witt: "Đúng vậy, cậu chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi, sau này sẽ trở thành một tham mưu trưởng ưu tú."

Tham mưu trưởng há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói gì, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

Witt vung tay: "Hành động ngay!"

John nghiêm nghị giơ tay chào Witt: "Kính chào ngài."

Lúc này, lính canh gào lên: "Dừng lại, ai đó?"

Một chiếc mô tô ba bánh chạy tới, người lái là một hạ sĩ, trong thùng xe là một binh nhì đang cầm súng máy. Cả hai đều không mặc áo da của lính mô tô.

"Chúng tôi là lính truyền tin của Trung đoàn lính ném lựu xe tăng 16," hạ sĩ nói, "Trung đoàn vẫn đang chiến đấu trong thành phố, yêu cầu chi viện."

Witt lắc đầu: "Không còn gì để chi viện nữa. Hai cậu hãy dẫn đường cho đội ngũ rút lui, đi nhanh đi!"

Vẻ mặt hạ sĩ giãn ra, anh ta giơ tay chào Witt, lái mô tô chạy thẳng về phía đội xe đang tập kết.

Màn khói do bộ binh thả đã tạo thành một bức tường ở phía bắc, cho nên Witt không nhìn thấy được tình hình của lực lượng thiết giáp địch, nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng động cơ ngày càng gần, và cả tiếng ồn của hộp số.

Hộp số của xe tăng Ant thật ồn ào, hắn thầm nghĩ.

Bên phía đội xe, những chỉ huy xe tăng sống sót và cả những người bị thương đều đã được đưa lên xe.

Sĩ quan phụ tá định chạy đến báo cáo, nhưng Witt phất tay: "Đi thôi! Chuẩn bị xong rồi thì đi đi!"

Sĩ quan phụ tá đứng từ xa giơ tay chào Witt, sau đó tháo chiếc dây đeo cầu vai mạ vàng của sĩ quan phụ tá xuống - chủ quan đã hy sinh, anh ta không còn là sĩ quan phụ tá nữa.

Witt nhìn theo đội xe rút lui về phía tây.

Một viên đại úy bộ binh đi đến bên cạnh hắn, giơ tay chào: "Thiếu tướng, lính ném lựu xe tăng đã sẵn sàng."

"Đưa tôi khẩu tiểu liên." Witt nói.

Viên đại úy lập tức tháo súng tiểu liên và túi đạn đưa cho Witt.

Witt đeo số súng đạn đó lên, sau đó rút một quả lựu đạn cán gỗ trong túi lựu đạn của viên đại úy.

"Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng." Hắn lẩm bẩm.

Đại úy: "Gì cơ ạ?"

Witt: "Lời bài hát tiếng Ant, gần đây lính Ant rất thích hát bài này, từ khi bài hát này được lan truyền, số tù binh chúng ta bắt được đã giảm sáu phần, phần lớn lính Ant đều tự sát trước khi bị bắt. Trước đây tôi cứ nghĩ bọn chúng bị điên, nhưng bây giờ... có lẽ tôi cũng thế."

Hắn nhét quả lựu đạn vào thắt lưng.

Cài lựu đạn lên thắt lưng quân phục của sĩ quan quả thật có chút kỳ quái.

Witt không để ý đến điều đó, hai tay chắp sau lưng, hít một hơi thật sâu mùi khói khét của xe tăng cháy, nói: "Mùi gió này, cảm giác này... đây chính là mùi vị của chiến tranh."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc xe tăng chưa từng thấy lao ra từ màn khói.

Trên khung xe tăng này là một nòng pháo cực lớn, phía trên tháp pháo cao to còn có một khẩu pháo nhỏ hơn.
Hỏa lực súng máy trên xe tăng quét về phía thiếu tướng.

Thượng úy bổ nhào một cái đè Witt xuống đất.

Thiếu tướng nằm rạp trên mặt đất, dùng tay đè lên đám cỏ che khuất tầm mắt, vì thế hắn nhìn thấy một binh sĩ Prosen dũng cảm tay cầm chai cháy, xông về phía xe tăng...

Sau đó cửa bên hông xe tăng mở ra, một binh sĩ Ant nhảy ra, cầm súng tiểu liên bắn phá.

Tiếp theo tên binh sĩ Ant thứ hai nhảy ra, tên thứ ba, tên thứ tư...

Thiếu tướng trợn mắt há hốc mồm nhìn bảy tên bộ binh từ trong xe tăng nhảy ra, đây lại là một chiếc "xe bộ binh" sao?

Ngay sau đó, đại pháo trên xe tăng khai hỏa, đạn nổ mạnh trúng vào hài cốt phía trước, thổi bay người lính Prosen vừa mới đứng dậy từ trong đám cỏ lên trời.

Witt thiếu tướng há to miệng.

Lúc này, một chiếc "xe bộ binh" khác lao qua khói, sau đó lại có một tiểu đội bộ binh từ phía trên đi xuống.

Trận đánh bộ binh tầm gần dữ dội diễn ra ác liệt, nhưng quân Ant có hỏa lực của "xe bộ binh", bộ binh Prosen lần đầu tiên bị áp chế hỏa lực trong một trận chiến tầm gần!

Quân Ant bắt đầu tàn sát một cách hiệu quả số bộ binh Prosen đang chặn hậu.

Bọn chúng dần dần tiếp cận Witt thiếu tướng đang nằm rạp trên mặt đất.

Thiếu tướng nhìn về phía viên thượng úy vừa mới bổ nhào vào mình, phát hiện hắn ta mặt mũi ngơ ngẩn, đồng tử đã giãn ra.

Rõ ràng là lúc bổ nhào về phía thiếu tướng, hắn đã trúng đạn.

Thiếu tướng đẩy thượng úy ra, giãy giụa đứng lên, hắn không cầm súng tiểu liên, mà cầm lấy lựu đạn, giật chốt, cầm lựu đạn xông về phía quân Ant.

Súng máy bắn trúng vai thiếu tướng, khiến hắn quỳ sụp xuống đất.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ trong tay hắn, biến hắn thành một đám sương máu.

(Hết chương)

Chương 00000: Lời tác giả (tách ra để bạn nào không muốn đọc thì bỏ qua khỏi tốn phí)

Tháng năm tổng kết

2024-06-08 Tác giả: Constantine

Tháng năm tổng kết

Trước tiên là tình hình cập nhật tháng năm. Không ít đồng nghiệp đang cố tình dắt mũi dư luận, nói cái gì mà cập nhật càng ngày càng ít, chắc chắn là drop truyện.

Thế nhưng tháng này tôi vẫn cập nhật những 22 vạn chữ đấy nhé, tôi đã nói tháng năm phải nghỉ ngơi một chút để nạp năng lượng, cho nên cập nhật ít cũng bình thường.

Tiếp theo là báo cáo kết quả nạp năng lượng.

Giữa tháng có xuất bản một bộ sách về lịch sử chiến tranh, nhưng không ít sách trong số đó tôi đã xem qua từ lâu, ví dụ như "Những chiến thắng đã mất" của "Hổ giữa bùn lầy", thực sự tháng này tôi chỉ xem có "Gã khổng lồ đất sét" và "Gã khổng lồ hồi sinh".

Đó là nửa tháng đầu, nửa tháng sau khi tôi viết, tôi phát hiện ra mình viết giống như đang viết báo cáo chiến tranh, vì muốn tìm lại cảm giác chiến trường, ngoài việc xem lại một số bộ phim kinh điển, tôi còn đọc thêm một số cuốn hồi ký chiến trường mới.

Tôi mới chỉ xem được khoảng một trăm trang của cuốn "Tài liệu thời chiến của Rommel", vì tháng sáu sắp bùng nổ rồi, chắc là phải đợi đến tháng bảy

mới xem tiếp được.

Tôi đã đọc xong "Tuyết trắng máu đỏ", "Chiến đấu đến chết", "Luyện ngục chiến tuyến phía đông".

Cá nhân tôi thích nhất là "Chiến đấu đến chết", bởi vì nó không phải là hồi ký của chính người lính, mà là do hậu duệ của anh ấy viết lại dựa trên lời kể của anh ấy, trình độ văn hóa của tác giả rõ ràng là cao hơn, vì vậy "Chiến đấu đến chết" đọc giống như một cuốn tiểu thuyết hơn, có chi tiết, có xây dựng nhân vật.

Còn "Tuyết trắng máu đỏ" và "Luyện ngục chiến tuyến phía đông" đều do chính các cựu binh tham chiến viết, "Luyện ngục chiến tuyến phía đông" thậm chí còn là tập hợp các ghi chép trong nhật ký của các cựu binh, vì vậy nó rất lộn xộn, ghi chép mọi thứ, không có xây dựng nhân vật.

Hai cuốn sách này còn có một điểm chung là ngôn ngữ rất nghèo nàn, ví dụ như cách hành văn luôn là "Chúng tôi đã làm gì", "Chúng tôi đã gặp phải cái gì", "Chúng tôi như thế nào như thế nào", toàn là câu trần thuật, gần như không có miêu tả.

Trong sách cũng không có biện pháp tu từ nào như so sánh, ẩn dụ, luôn có vẻ khô khan.

Dù sao thì, việc đọc những cuốn hồi ký này đã mang lại cho tôi sự tiến bộ rõ rệt, tôi đã tìm lại được cảm giác chiến trường đó.

Tôi viết lách không dựa vào lý trí mà dựa vào cảm tính, vì vậy khi viết, tôi phải có cảm giác như mình đang ở đó, sau đó những gì tôi viết ra mới có thể khiến các bạn có cảm giác tương tự.

Sao chép thì không có tác dụng này, nếu không tin, các bạn có thể tự mình mua mấy cuốn sách này về đọc thử.

Vì vậy, mặc dù tháng năm tôi chỉ cập nhật gần 23 vạn chữ, nhưng tôi đã thu thập được rất nhiều tài liệu, điều này có thể đảm bảo cho chất lượng của câu chuyện sau này.

Các bạn đã được chứng kiến loại chất lượng này trong bản cập nhật tuần cuối cùng của tháng.

Nói về tháng sáu, tháng sáu tôi muốn tranh bảng xếp hạng, đã tranh bảng xếp hạng thì phải treo thưởng phiếu hàng tháng. Bởi vì tôi còn nợ khoảng 16 chương của các minh chủ, chỉ riêng những chương đó đã mất tám ngày để viết rồi.

Nếu cứ như trước đây, cứ 1000 phiếu hàng tháng lại cộng thêm một chương, e rằng đến tháng chín tôi cũng không viết hết.

Vì vậy, lần này tôi quyết định cứ 2000 phiếu hàng tháng lại cộng thêm một chương, cuốn sách của chúng ta mỗi tháng cũng chỉ được khoảng 6 vạn phiếu, tức là cộng thêm 30 chương, cộng với chương của các minh chủ,

tổng cộng khoảng 50 chương, mỗi ngày hai chương có thể viết trong 25 ngày, cũng gần bằng một tháng.

Vậy đó, tháng này tôi sẽ không giới thiệu những cuốn sách cũ của mình nữa, dù sao thì mọi người cũng đã biết tôi là ai rồi, những ai muốn xem sách cũ chắc cũng đã xem rồi.

Vậy thì, hẹn gặp lại các bạn trong phần tổng kết tháng sau.

(Hết chương)

Chương 204: Nỗi niềm của Rokossovsky

Lúc này, Vương Trung đang đi tới đi lui trong sở chỉ huy của mình.

Hắn đi đến nỗi toát cả mồ hôi, vì vậy liền mở toang cúc áo quân phục, tiện tay cầm một tấm bảng viết làm quạt, phe phẩy cho mình.

Popov nói: "Cậu đi đi lại lại ở đây như thi đi bộ, đương nhiên là nóng rồi. Ngồi xuống, nghỉ ngơi đi cho đỡ nóng."

Pavlov: "Anh ta ấy à, quen xông pha ở tiền tuyến rồi, đây là triệu chứng cai nghiện đấy. Cậu biết triệu chứng cai nghiện là gì không? Lúc nội chiến vừa kết thúc, phần lớn binh lính Bạch vệ đều hút thuốc phiện, phái thế tục bắt họ cai nghiện, thế là họ xuất hiện triệu chứng cai nghiện, vật vã muốn chết."

Vương Trung dừng lại nhìn Pavlov: "Tôi còn lâu mới đến mức cai nghiện! Ít nhất thì tâm trí của tôi vẫn bình thường."

Pavlov gật đầu: "Thật sao?"

Popov: "Đương nhiên là thật, nếu cậu ta mà điên thì hỏng chuyện."

Vương Trung lắc đầu, đi về phía điện thoại.

Pavlov đứng dậy, đè ống nghe điện thoại xuống: "Đừng như vậy, Yegorov đang hành quân, điện thoại chưa chắc đã được kéo lại đâu."

Vương Trung bĩu môi, nhìn sang máy điện đài.

Pavlov: "Điện đài cũng không được, cậu ngoan ngoãn chờ báo cáo từ tiền tuyến đi, chán quá thì lấy cờ tướng ra, tôi chơi với cậu một ván."

Vương Trung gãi đầu: "Ông nhìn tôi bây giờ có giống như đang có tâm trạng chơi cờ không?"

Pavlov nhún vai: "Vậy thì cậu cũng không thể gọi điện thoại can thiệp vào chỉ huy tiền tuyến, phải tin tưởng vào cấp dưới của mình hơn, họ có thể làm tốt."

Vương Trung đành đi đến trước bản đồ, nhìn chằm chằm vào bản đồ.

Nói thật, hắn chưa từng nghĩ mình lại khó thích nghi với việc chuyển từ chỉ huy cấp cơ sở lên chỉ huy cấp trung cao như vậy, đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc hắn có hack, hắn muốn phát huy tối đa ưu thế của hack.

Lúc này chuông điện thoại reo, Pavlov nhấc điện thoại: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân. Được rồi, tôi biết rồi. Tôi sẽ báo lại cho Rokossovsky ngay."

Hắn cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Trung: "Lực lượng thiết giáp của Sư đoàn 225 đã đánh."

Vương Trung: "Đã đánh rồi à?"

"Ừ, họ báo cáo đã tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn địch, chưa tìm thấy sư đoàn trưởng và các sĩ quan cấp cao của địch, nhưng thu được một số tài liệu và một xe chỉ huy của bộ chỉ huy sư đoàn. Tài liệu đang được xe chuyên dụng chở về, ước chừng một tiếng nữa là đến nơi."

Vương Trung siết chặt nắm tay: "Tốt! Tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn là chưa đủ, phải tấn công lực lượng thiết giáp của Prosen từ phía sau mới được. Nhanh chóng hạ lệnh đi!"

Pavlov: "Eugene đã hạ lệnh rồi, nhưng tiền tuyến toàn là khói, tầm nhìn rất kém."

Vương Trung tặc lưỡi, sau đó nảy ra một ý, nói với Popov: "Hay là bảo mấy ông thầy phù thủy gọi gió lớn đến? Gió thổi tan khói, không quân của chúng ta sẽ được việc."

Popov đứng dậy, vừa đi về phía điện thoại vừa nói: "Để tôi hỏi xem sao. Nhưng đừng hy vọng quá nhiều, cậu cũng thấy sương mù sáng nay rồi đấy, ai biết được đây có phải là sương mù tự nhiên hình thành hay không."

Hắn nhấc điện thoại: "Nối máy với nhà thờ."

Vài giây sau, điện thoại được kết nối, hắn nói: "Tướng quân muốn hỏi, có thể triệu hồi gió lớn được không? Không được? Tại sao? Tình hình nghiêm trọng vậy sao? Vâng, tôi biết rồi."

Popov cúp điện thoại, nhìn Vương Trung: "Mấy ông thầy phù thủy đã đi ngủ rồi, sương mù sáng nay cơ bản đã rút cạn tinh thần lực của họ."

Vương Trung: "Họ thật sự tiêu hao tinh thần lực sao?"

Popov xua tay: "Hay là cậu tự mình đi xem thử, tự mình kiểm chứng là rõ."

Có một thoáng Vương Trung thật sự muốn đi tìm hiểu chân tướng sự việc, nhưng vì chuyện này mà rời khỏi sở chỉ huy thì không ổn lắm. Không phải là hắn không tin tưởng kinh nghiệm và năng lực của Pavlov, mà là Vương Trung muốn nắm bắt tin tức chiến trường ngay lập tức.

Vì vậy, Vương Trung lắc đầu: "Thôi, không cần đâu."

Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào bản đồ, như thể cứ nhìn chằm chằm như vậy thì bản đồ sẽ đột nhiên biến thành bản đồ ma pháp, hiển thị tình hình chiến trường theo thời gian thực.

Nhưng mà không có, bản đồ vẫn là tình hình mà các tham mưu đã cập nhật một tiếng trước.

Cách vẽ bản đồ của Ant khác với Prosen, chủ lực của các đơn vị trên bản đồ được biểu thị bằng các hình tròn lớn nhỏ khác nhau.

Còn bản đồ của Prosen thì có rất nhiều đường kẻ, tuyến phòng thủ của quân Ant, tuyến tấn công của quân Prosen, vân vân, chỉ có đơn vị bị bao vây mới được vẽ thành hình tròn.

Vương Trung đã xem qua bản đồ của Hợp Chủng Quốc, bản đồ của Hợp Chủng Quốc thì chú trọng phân chia khu vực, họ sẽ đánh dấu rất cẩn thận đường phân chia khu vực tác chiến của các đơn vị khác nhau, quân đội có đường phân chia của quân đội, các sư cũng có đường phân chia của mình.

Bên trong đường kẻ mới là ký hiệu của các đơn vị cấp tiểu đoàn, đại đội.

Ngoài đường phân chia, còn có đường phát động tấn công, đường dừng lại sau một ngày tấn công, đường dừng lại sau ngày tấn công thứ hai, vân vân.

Bản đồ của ba quốc gia có sự khác biệt rất rõ ràng, bản đồ của Ant là dễ hiểu nhất, cho dù là lính trơn chưa từng được huấn luyện về bản đồ quân sự, chỉ cần biết chữ là có thể hiểu được một phần.

Bản đồ của Hợp Chủng Quốc thì chỉ có những tham mưu được đào tạo bài bản mới hiểu được, hạ sĩ quan và sĩ quan cấp thấp của Hợp Chủng Quốc thường sử dụng bản đồ hình tròn giống như của Ant, chỗ nào có địch thì vẽ một vòng tròn, chỗ nào có quân mình thì cũng vẽ một vòng tròn.

Nhưng đối với những người đã được huấn luyện về bản đồ, bản đồ của Hợp Chủng Quốc rất rõ ràng, phân cấp rõ ràng, hơn nữa có thể phân biệt rõ ràng các đơn vị trên bản đồ trực thuộc đơn vị nào.

Còn đặc điểm của bản đồ Prosen là có thể nhìn thấy rõ ràng tuyến đường hành quân của các đơn vị, rất có lợi cho việc lên kế hoạch tấn công.

Vương Trung đang mải mê nhìn bản đồ thì chuông điện thoại lại reo.

Hắn lập tức nhìn Pavlov, trông mong nhìn vị tham mưu trưởng nhấc điện thoại.

Pavlov: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ giới số 1. Chào ngài, tôi sẽ gọi tướng quân nghe máy ngay."

Vương Trung quay đầu lại: "Ai vậy?"

Pavlov dùng khẩu hình miệng nói: "Bệ hạ."

Vương Trung bất đắc dĩ đi tới, nhận điện thoại: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Olga vang lên từ trong điện thoại: "Alyosha!"

Vương Trung: "Lúc làm việc..."

Olga: "Trung tướng Rokossovsky, tôi nghe nói sáng nay Trung tướng muốn nhân lúc sương mù dày đặc để phát động tấn công, kết quả thế nào rồi?"

Vương Trung: "Hiện tại chúng tôi đã đánh tan lực lượng thiết giáp xuất thành của địch, nhưng tình hình trong thành chưa rõ, vẫn đang giao tranh."

"Tôi có thể giúp gì cho Trung tướng không?" Olga hỏi.

Vương Trung: "Đừng gọi điện thoại đến sở chỉ huy của tôi nữa. Hiện tại đường dây này đang rất bận, vô số tin tức cần phải báo cáo qua đường dây này."

Olga phát ra tiếng ưm ưm đáng yêu: "Tôi... biết rồi, vậy tối nay khi nào xong việc thì gọi điện báo cho tôi một tiếng nhé! Ý tôi là, lúc nào đường dây rãnh."

"Tôi biết rồi, vậy chào Bệ hạ." Vương Trung cúp điện thoại.

Vasili: "Đường dây của chúng ta cũng đâu có bận."

Vương Trung: "Đó là bởi vì sĩ quan cấp dưới của chúng ta đều ưu tú và có trách nhiệm, có thể tự mình đưa ra quyết định. Chính vì vậy, những gì họ cần báo cáo chắc chắn là cực kỳ khẩn cấp, vì vậy đường dây này phải được giữ thông suốt, hiểu chưa?"

Vasili liên tục gật đầu: "Hiểu rồi, hiểu rồi."

Pavlov: "Tuy ngài đã đính hôn, nhưng cũng không cần phải tránh hiềm nghi như vậy chứ?"

Vương Trung: "Đây là chuyện tránh hiềm nghi sao? Không, là quân vụ khẩn cấp!"

Lúc này điện thoại lại reo, Vương Trung lập tức nói: "Các ông xem! Quân vụ khẩn cấp đến rồi, vừa rồi mà tôi nói chuyện thêm vài câu nữa thì cuộc gọi này đã không gọi được rồi!"

Nói xong, hắn vội vàng nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Sao ngài lại tự mình nghe máy thế?" Giọng nói của Yegorov từ đầu dây bên kia truyền đến, "Lính phun lửa và bộ binh của chúng tôi đã tiêu diệt được bốn chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng của địch, cuộc tấn công của địch đã bị đập tan!"

Vương Trung nghiêm mặt: "Bên các cậu không gặp vấn đề gì chứ?"

"Không có, xe tăng kiểu mới của bọn chúng chạy rất nhanh, nhưng vẫn chưa đủ nhanh, bộ binh của chúng tôi nấp trong đám cỏ dùng bom xăng tiêu diệt hai chiếc, sau đó lính phun lửa xử lý nốt hai chiếc còn lại, thế là xong."

Vương Trung cau mày: "Không đúng, lúc này lẽ ra phải xuất hiện một tình huống nguy cấp nào đó, sau đó để tôi giải quyết chứ?"

Ví dụ như chiếc Tiger cuối cùng đột nhiên biến hình, sau đó đứng dậy chẳng hạn.

Yegorov im lặng một giây, sau đó cười ha hả: "Tướng quân, ngài vẫn hài hước như vậy!"

Vương Trung nhìn những người khác trong sở chỉ huy, quát: "Đừng nói đùa trên chiến trường, cậu làm rất tốt, bây giờ giao cho cậu một nhiệm vụ mới, tìm hiểu xem tình hình trong thành thế nào, cố gắng hết sức hỗ trợ cho bộ đội trong thành."

Yegorov: "Chúng tôi định cho M3 Grant của tiểu đoàn thiết giáp đi theo vào trong cùng với bộ binh. Tôi đoán bây giờ chỉ còn lại vài tòa nhà kiên cố là chưa giải quyết xong, dùng pháo chính của M3 là được rồi."

Vương Trung: "Tôi đồng ý với kế hoạch của cậu, cứ làm như vậy đi."

Cúp điện thoại, hắn nói với những người khác: "Thấy chưa! Nếu vừa rồi tôi không cúp điện thoại của Bệ hạ, thì đã không thể phê chuẩn cho Yegorov đưa M3 vào tham gia chiến đấu trong thành phố kịp thời!"

Mọi người trong sở chỉ huy đồng loạt gật đầu: "Đúng, đúng!"

"Quả nhiên là mệnh lệnh vô cùng quan trọng!"

Vương Trung lầm bầm một câu, lại xoay người nhìn bản đồ.

Vì thật sự là không có việc gì làm, hắn bèn gọi: "Nelly!"

Nelly mở cửa: "Gì vậy?"

Vương Trung: "Có gì ăn vặt không, phải loại lách cách, cần bóc vỏ ấy."

Ví dụ như hướng dương.

Nelly: "Đậu phộng luộc được không?"

"Cũng được! Tóm lại tôi phải tìm cái gì đó làm, nếu không tôi sẽ sinh bệnh mất. Đúng là không nên để nhiều sĩ quan có năng lực như vậy làm cấp dưới! Làm tôi không có cơ hội để thao tác gì cả!"

(Hết chương)

Chương 205: Chiếm Yeisk

Tiểu đội của Philippov bị một khẩu súng máy của Prosen chặn lại trong một cái sân ven đường.

"Thuốc nổ!" Philippov quay đầu lại hét, "Nổ tung bức tường bên cạnh! Chúng ta bọc sườn chúng!"

Người lính công binh hai tay xòe ra: "Hết rồi!"

Philippov chửi thầm một tiếng, sau đó chỉ vào ngôi nhà dân phía sau: "Đi xem có cửa nào khác không, hoặc chỗ nào có thể trèo tường!"

Lập tức hai người lính cầm súng Tokarev cải tiến chạy vào trong nhà, người chạy trước đạp tung cửa, sau đó hai người một trước một sau vào nhà.

Philippov dựa vào cửa sân, lấy chiếc thìa mang theo bên người ra, dùng mặt sau sáng bóng của chiếc thìa làm gương phản chiếu, quan sát vị trí hỏa lực của địch, không ngờ vừa đưa chiếc thìa ra đã bị bắn bay.

Ngón tay hắn còn bị mép thìa cứa vào, chảy máu ngay lập tức.

"Chết tiệt!" Philippov chửi thầm.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ.

"Xe tăng của địch?" Có người nhỏ giọng phỏng đoán.

Philippov: "Không, chắc là không phải. Xe tăng của bọn chúng tan sương đã rút lui rồi, nhưng chúng không quay lại. Tiếng súng ngoài thành đã ngừng từ lâu rồi, tôi đoán là xe tăng của quân ta đã vào tiếp viện!"

Vừa dứt lời, tiếng động cơ xe tăng đột nhiên trở nên rõ ràng, rõ ràng là chiếc xe tăng đã rẽ qua góc đường, không còn vật cản nào giữa nó và đám người Philippov, âm thanh có thể truyền trực tiếp đến tai bọn họ.
Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng pháo xe tăng bắn.

Philippov thậm chí có thể nghe thấy âm thanh đạn pháo từ ngoài cửa bay qua.

Ngay sau đó tiếng súng liên tục ngừng lại.

Philippov thò đầu ra, xác nhận điểm hỏa lực của Prosen đã bị bụi mù của lựu đạn nổ tung bao trùm, lúc này mới chạy ra, chạy về phía xe tăng vừa mới rẽ qua đầu phố.

Bộ binh đi theo xe tăng tiến lên ngăn cản hắn: "Anh là bộ phận nào?"

"Tôi là Đại đội trưởng trung đoàn 31 thuộc tiểu đoàn số 2, không thấy huân chương của tôi sao?" Philippov lớn tiếng nói: "Chúng tôi biết rõ sự phân bố hỏa lực của địch nhân cả con phố phía dưới, để chỉ đường cho xe tăng!"

Lúc này, Xa trưởng trên đỉnh xe tăng thò đầu vào nói: "Cho hắn lên đây!"

Philippov lập tức đẩy ra bộ binh đi theo, bò lên xe tăng, ghé vào tháp pháo nói với Xa trưởng: "Mấy người vừa mới phá bỏ điểm hỏa lực bên trái, dọc theo đường còn có hai điểm hỏa lực, phân biệt phong tỏa một con đường. Chúng tôi không có thuốc nổ, không có cách nào nổ tung tường viện bọc đánh kẻ địch."

Xa trưởng: "Giao cho chúng tôi đi. Để bộ đội của anh gia nhập theo bộ binh. Chúng tôi còn mang theo xe đạn tiến vào, mọi người có thể phái người đi xe đạn nhận đạn!"

Philippov lập tức gân cổ họng gọi thuộc hạ của mình: "Misha, đằng sau có xe đạn, anh dẫn một người đi lấy đạn dược! Những người khác gia nhập theo bộ binh."

Lúc này xe tăng lần nữa bắt đầu tiến lên.

Philippov khoa tay múa chân với Xa trưởng: "Mọi người lái về phía trước đến góc đường, rẽ phải khoảng 30 độ là có thể đánh rồi!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, súng máy vừa nãy còn im lặng lại nổ súng, đạn lập tức quét qua ba tên bộ binh, sau đó lốp bốp đánh vào mặt chính của xe tăng bọc thép.

"Nổ súng!" Xa trưởng gầm lên, pháo 75 mm lại phun ra hỏa diễm, gió bão từ họng pháo thổi bay toàn bộ bụi mù xung quanh.

Đạn pháo nổ tung ở vị trí ánh lửa của súng máy, Philippov rõ ràng nhìn thấy súng máy và khung ba chân cùng nhau từ lỗ hổng đạn pháo mở ra lăn xuống, ngã ở trên đường cái.

Tay súng máy cũng bay ra ngoài, nhưng bị thép lộ ra từ chỗ bị hư hại của sàn nhà treo lên trần nhà.

Philippov cầm súng máy cao xạ trên đỉnh tháp pháo bắn phá vào lỗ thủng của đạn pháo, bảo đảm bên trong không có người sống.

Xa trưởng: "Tiến lên! Hơi chậm một chút, cho pháo thủ và bộ binh thời gian phản ứng."

Philippov ngừng bắn phá, nhìn về phía mấy người ngã xuống kia, đã có binh sĩ tiến lên xem xét, sau khi sờ mũi đối phương nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cứu được."

Philippov càng thêm mãnh liệt hướng kiến trúc kẻ địch trú đóng càn quét, áp chế hỏa lực người Prosen.

Đột nhiên, trên kiến trúc vươn ra một cây gậy gỗ, phía trên treo quần cộc trắng.

Xa trưởng cầm kính viễn vọng: "Là tôi nhìn lầm sao? Prosen đầu hàng rồi?"

Philippov cũng ngừng bắn phá, muốn sờ ống nhòm của mình, sau đó phát hiện dây thừng kính viễn vọng không biết bị đạn cắt ngang từ lúc nào, ống nhòm không còn nữa.

Hắn chửi một câu.

Lúc này Xa trưởng đã hạ lệnh: "Ngừng bắn! Ngừng bắn! Có ai biết tiếng Prosen không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Philippov: "Tôi biết một chút."

"Nói với bọn họ, để bọn họ giơ cao hai tay, vũ khí đội trên đầu, từ từ đi ra!"

Philippov kéo cổ họng ra, dùng tiếng Prosen bập bẹ phiên dịch một lần.

Rất nhanh, một sĩ quan giơ cao hai tay, tay phải cầm cờ trắng, tay trái cầm súng ống của mình, đầu tiên đi ra khỏi kiến trúc, tiếp theo là binh lính Prosen mặt xám mày tro.

Philippov: "Ném vũ khí ở ven đường, xếp thành một đống!"

Sĩ quan lập tức làm theo, ném bao súng lục xuống đất, sau đó một tay giơ cờ trắng đi về phía xe tăng.

Những người Prosen khác đều ném vũ khí lên bao súng lục, dường như đó là một vật đánh dấu.

Rất nhanh, trên mặt đất đã chất đống một đống vũ khí cao cao.

Philippov nhìn gần một trăm tù binh, hỏi sĩ quan dẫn đầu: "Các anh còn có hơn phân nửa Đại đội, vì sao không tiếp tục chống cự?"

Sĩ quan lắc đầu: "Chúng tôi không có vũ khí chống xe tăng, không có cách nào đối kháng xe tăng. Hơn nữa chúng tôi đã chiến đấu đủ lâu vì tổ quốc."

Philippov lắc đầu: "Tôi cho rằng các anh là những chiến sĩ kiên định hơn."

"Đó là tuyên truyền, không được tính." Sĩ quan nói.

————

Vương Trung bóc vỏ đậu phộng, bỏ đậu phộng vào trong miệng.

Trong bát trước mặt Vương Trung đã bày đầy vỏ đậu phộng.

Popov trêu ghẹo nói: "Cảm tạ nấu đậu phộng, để tướng quân Rokossovsky sẽ không bao giờ vì không thể tự mình đi tiền tuyến giết địch mà đứng ngồi không yên nữa."

Nelly: "Sau này mỗi ngày tôi đều nấu một nồi, cam đoan anh ấy ăn không hết."

Vương Trung nhìn về phía Nelly: "Cảm ơn!"

Pavlov: "Thật ra nếu Trung tướng rảnh rỗi như vậy, thì làm một chút công việc tham mưu đi, các tham mưu vẽ bản đồ văn viên sửa sang lại văn kiện rất vất vả."

Vương Trung: "Thế nào, anh cũng cho rằng tướng sĩ tiền tuyến chỉ cần liều mạng với kẻ địch là được, các tham mưu lại phải cân nhắc rất nhiều? Anh nếu nói ra loại lời này, tôi sẽ để Popov giáo huấn anh!"

Vasili: "A? Tôi tưởng cùng nhau dọn phân đấy! Làm gì? Đừng như vậy, ba vị tướng các anh cùng nhau nhìn tôi, tôi áp lực rất lớn! Anh xem tóc tai tôi sắp trọc rồi!"

Popov sờ sờ cái đầu trọc của mình: "Hói đầu thì sao? Đây là số mệnh của nam nhân, anh và tướng quân sớm muộn gì cũng trọc!"

Có thể là bởi vì tiền tuyến vẫn luôn có tin tức tốt, hiện tại không khí ở bộ tư lệnh tập đoàn vô cùng thoải mái, cho nên Popov mới nói đùa.

Vương Trung một lòng một dạ bóc đậu phộng.

Lúc này thông tin tham mưu tiến vào: "Tiếp thu được điện báo không quân, bọn họ ở phía tây bắc chúng ta phát hiện bộ đội thiết giáp của kẻ địch."

Vương Trung lập tức ngẩng đầu: "Phía Tây Bắc? Xa lắm?"

Điện báo không thể cung cấp tầm nhìn, dù sao một phát một thu quá tốn thời gian, đã sớm qua thời gian.

Tham mưu thông tin: "55 km."

Hành động của Vương Trung và Pavlov đồng bộ, lập tức đều đứng ở trước bản đồ.

Tham mưu Tác Đồ vội vàng cập nhật tin tức lên trên bản đồ.

Vương Trung: "Có thể báo cáo rõ ràng vị trí của kẻ địch như thế, đoán chừng là máy bay trinh sát Pe-2 cải tiến, nó có nhân viên dẫn đường."

Pavlov: "Còn có máy điện báo, cho nên mới có thể gửi điện báo. Anh thấy thế nào?"

Vương Trung: "Kẻ địch muốn phát động tấn công gọng kìm đối với chúng ta."

Vương Trung nhìn về phía tham mưu thông tin: "Điện báo có nói là kẻ địch đang trong trạng thái tiến lên, hay là đã triển khai đội hình tấn công?"

Tham mưu thông tin lắc đầu: "Không nói, chỉ báo cáo khoảng cách phương vị."

Vương Trung: "Bảo bọn họ nhìn rõ trạng thái của kẻ địch, tốt nhất quay chụp ảnh, hiện tại lập tức phát báo."

Tham mưu thông tin vừa muốn đi, lại có một gã điện báo viên tiến đến, đem điện báo trong tay giao cho tham mưu: "Vừa mới giải mã xong!"

"Biết rồi." Tham mưu nhận điện báo, cúi đầu xem nội dung.

Vương Trung tiến lên cầm lấy điện tín, tự mình xem, còn đọc lên tiếng: "Căn cứ theo tin tức thẩm vấn tù binh và giải mã thu được văn kiện, trước mắt bộ đội của anh là quân tập đoàn thứ mười, tư lệnh là tướng quân Bock, chúng tôi tin chắc ba sư đoàn thiết giáp dưới trướng tập đoàn này cùng ba sư đoàn bộ binh cơ giới, cùng với ba đến sáu sư đoàn bộ binh, tổng binh lực 20 đến 30 vạn người."

Nói xong, Vương Trung ngẩng đầu: "Ban tình báo Tòa án Quân sự gửi tới tin tức."

Pavlov cầm điện báo, vừa xem vừa nói: "Không có ghi chú rõ là sao chép, nói rõ là trực tiếp gửi cho chúng ta. Tình báo như vậy không phải Tập đoàn quân chuyển cho chúng ta sao?"

Vương Trung: "Bộ Tổng tư lệnh hẳn là sẽ đưa tình báo cho Tập đoàn quân. Tóm lại, chúng ta đã biết binh lực của kẻ địch trước mắt. Chúng ta tuy rằng ăn một miếng ngon trước, nhưng sư đoàn của kẻ địch giống như vậy còn có hai cái. Một trong số đó vừa mới bị điều tra trên không trung phát hiện."

Nói xong Vương Trung điểm vào bản đồ, sau đó tiếp tục nói: "Tôi có lý do tin tưởng, địch nhân vốn định dùng một sư đoàn cộng thêm Yeisk phòng thủ thành ngăn chặn chúng ta, sau đó áp dụng thế công gọng kìm. Nhưng không ngờ chúng ta lại nhanh như vậy đã đánh bại Sư đoàn Seeckt."

Pavlov: "Nhưng thế công gọng kìm của kẻ địch vẫn chưa bị phá vỡ. Cho nên chúng ta làm sao bây giờ? Đột kích chính diện? Đánh xuyên chính diện kẻ địch?"

Vương Trung lắc đầu: "Hôm nay Sư đoàn Seeckt chỉ bị chúng ta đánh tan, hẳn là có không ít nòng cốt trốn về, bọn họ rất nhanh sẽ tạo thành bộ đội có thực lực. Vì mau chóng suy yếu thực lực Prosen, cắt giảm số lượng lính kỳ cựu, chúng ta hẳn là nên giống bọn họ năm ngoái đánh tiêu diệt."

Thật ra Vương Trung vốn cũng định đánh tiêu diệt, Vương Trung chuẩn bị đợi sau khi quân số ngày 16 của mình đến đủ, ngày 17 lại phát động công kích.

Khi đó Yeisk sẽ bị vây chặt như nêm cối, kẻ địch sẽ bị toàn bộ tiêu diệt.

Công kích hôm nay Vương Trung vốn không định đánh bại Yeisk, kết quả lập tức đánh mạnh, Yeisk đánh bại, kẻ địch bị đánh tan, tiêu diệt chiến liền thành bọt nước.

Đánh quá mạnh cũng không phải chuyện tốt.

Pavlov: "Anh muốn ăn sạch tập đoàn quân thứ mười? Khẩu vị quá lớn, sẽ tiêu hóa không tốt. Chúng ta chỉ có mười vạn người."

Vương Trung: "Tôi biết. Hơn nữa trận chiến sáng nay cho thấy, lực lượng thiết giáp của chúng ta trên thảo nguyên có chút không đủ."

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov tiếp lời, đáp lại hai câu, sau đó buông ống nghe xuống nói với Vương Trung: "Quân địch trong thành chủ yếu lực lượng đầu hàng, còn thừa lại lẻ tẻ chống cự, tôi đoán chừng chúng ta bây giờ lên đường, đợi đến khi tới Yeisk, kẻ địch liền không sai biệt lắm bị quét sạch rồi."

Vương Trung gật đầu: "Được, vào thành. Yeisk chính là trung tâm tiếp tế của tập đoàn quân chúng ta sau này."

(Hết chương)

Chương 206: Tướng quân đến tiền tuyến (2000 phiếu thăng thêm chương)

Trên thực tế, quá trình chiếm lĩnh Yeisk không đơn giản như Pavlov tưởng tượng.

Vương Trung đã ngồi xe đến chỗ có thể nhìn thấy Yeisk, nhưng vẫn nghe thấy trong thành có tiếng súng máy của Prosen bắn phá.

"Pavlov này, nói chắc chắn chúng ta di chuyển tới là kháng cự kết thúc." Vương Trung lắc đầu: "Thật sự nên bắt hắn tới để hắn xem tình huống này."

Bộ tư lệnh tập đoàn quân di chuyển một đống chuyện phiền toái, cho nên Pavlov còn đang chỉ huy ở Tikhoretsk, Vương Trung trước tiên mang theo thông tin và văn thư từ trạm tiền tuyến đến, văn thư là phụ trách giao tiếp với người địa phương sắp xếp phòng ở, bộ phận thông tin thì là kéo dây điện thoại.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện chỉ bao phủ đến bên rìa thành thị, không biết bên trong tình huống như thế nào, liền quay đầu hỏi Vasili: "Tiếng súng xảy ra chuyện gì?"

Vasili chỉ về phía trước: "Quan chỉ huy tiền tuyến đến đây, anh hỏi hắn chẳng phải xong rồi sao."

Vương Trung quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một chiếc Willis Jeep kéo theo bụi mù cuồn cuộn đi tới.

Xe còn chưa dừng hẳn, Yegorov đã ở trên xe đứng lên, cúi chào Vương Trung: "Tướng quân!"

Vương Trung đáp lễ: "Tiếng súng là sao?"

Yegorov: "Có tòa kiến trúc bê tông cốt thép đặc biệt kiên cố, không phải loại chỉ có kết cấu có cốt thép, cái khác đều là tường gạch, mà là bê tông cốt thép thật sự. Pháo 75 ly của M3 và pháo 100 ly của KV-1 cũng không đối phó được bọn họ."

Vương Trung: "Vậy kéo pháo 203 ly của trung đoàn pháo binh lên. Tôi ra lệnh, phái liên lạc binh đi truyền lệnh."

Vương Trung vừa định sờ bút và sổ ghi chép, đột nhiên nhớ ra mình cũng có sĩ quan phụ tá, liền quay đầu nói với Vasili: "Viết mệnh lệnh, phái liên lạc binh truyền đạt!"

Vasili lập tức lấy sổ ghi chép và bút chì ra, nhanh chóng viết xong mệnh lệnh, quay đầu hô: "Liên lạc binh!"

Phía sau lập tức có người lái xe Jeep tới.

Vasili xé giấy ghi chép đưa cho người lái xe: "Đưa đến trung đoàn pháo binh 204."

Liên lạc binh cúi chào, lái xe Jeep chạy như bay mà đi.

Yegorov líu lưỡi: "Liên lạc binh đã dùng xe Jeep rồi, chúng ta thật sự đổi đời rồi."

Vương Trung: "Quân đội của anh tổn thất thế nào?"

Yegorov chỉ vào thành thị: "Bên trong không biết, còn chưa kiểm kê, phỏng chừng buổi tối mới có thể nhận được báo cáo thương vong bộ binh sơ bộ. Bên ngoài đã xác nhận, hai mươi chiếc T-34 bị bỏ xe, trong đó bảy chiếc bốc cháy, có thể xác định tổn thất toàn bộ, còn lại còn phải chờ trại sửa chữa tới kiểm tra.

"M3 Lee đi theo tổn thất hai chiếc, hai chiếc đều trực tiếp bốc cháy.

"Xe tăng KV-1 có sáu chiếc bị đứt xích, một chiếc bị bắn trúng bên hông phát nổ. Pháo chống tăng đã tổn thất hoàn toàn hai tổ pháo, những tổ pháo khác cũng có thương vong nhất định, đều là bị đạn nổ của kẻ địch bắn."

Vương Trung líu lưỡi: "Tổn thất lớn hơn tưởng tượng."

Rõ ràng tính năng của T-34 đã tụt lại phía sau, dùng những chiếc xe tăng này đi đối kháng xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài của kẻ địch không phải là lựa chọn sáng suốt.

Yegorov gật đầu: "Xe tăng số 4 trang bị pháo nòng dài của kẻ địch có uy hiếp rất lớn, có thể bắn xuyên giáp trước của T-34, hơn nữa đánh trúng cơ bản mất đi sức chiến đấu. Nếu chúng ta không được trang bị rộng rãi đạn khói, tình huống sẽ càng tệ hơn."

Vương Trung xuống xe đi hai bước về phía chiến trường xe tăng ngoài thành, vừa nhìn ra xa chiến trường, vừa hỏi: "Chúng ta tiêu diệt bao nhiêu kẻ địch?"

Yegorov: "Trọng pháo đã phá hủy một nửa xe tăng của kẻ địch ngay tại chỗ, cho nên đều thành chiến quả của Sư đoàn 225. Chúng ta đại khái đánh hủy 23 chiếc xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài, 49 chiếc xe tăng hạng nhẹ số 3. Mặt khác còn ăn hết sáu chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới của kẻ địch!"

Vương Trung gật đầu: "Tốt, rất tốt! Chỉ tính xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài, tỷ lệ trao đổi của các anh cũng chiếm ưu thế! Số 3 đều là tặng thêm! Đáng để ăn mừng!"

Yegorov cười nói: "Chủ yếu chúng ta đánh thắng, đã khống chế chiến trường, cho nên kẻ địch không có cách nào sửa chữa xe tăng bị hỏng. Đánh thắng tỷ lệ trao đổi chính là sẽ dễ nhìn hơn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy."

"Đúng rồi, có một chiếc xe tăng kiểu mới được bảo tồn tương đối hoàn hảo, có muốn đi xem không?"

Vương Trung: "Được, đi nhìn xem. Dù sao pháo binh trong thời gian ngắn không lên được, trong thành còn có tiếng súng, nếu tôi vào thành Pavlov lại nên cằn nhằn rồi."

Yegorov chế nhạo nói: "Anh sẽ lo lắng Pavlov cằn nhằn? Không, anh chính là muốn chờ pháo binh tới, sau đó tự mình chỉ huy pháo binh."

Vương Trung trừng mắt nhìn, thúc giục nói: "Xem xe tăng, xem xe tăng đi!"

————

Trong quá trình đi ra tiền tuyến, Vương Trung đụng phải mấy nhóm quân đội nhà mình.

Đám người này vừa thấy cờ đỏ tới, liền hô to "Ura".

Trong nháy mắt, Vương Trung tưởng mình thành Napoleon, đáng tiếc lần này không cưỡi ngựa tới, Bucephalus còn ở trong chuồng ngựa của Tikhoretsk, lần này cách tiền tuyến xa, chuồng ngựa sẽ không bị đạn pháo nổ nát nữa, Bucephalus chạy không ra.

Sau khi đi qua mấy chi đội, Vương Trung tới gần đống xác xe tăng còn đang cháy trên đồng cỏ, xa xa đã nhìn thấy những đội xe tăng còn lại dừng ở rìa chiến trường, đám lính xe tăng dùng xe tăng cán lên cỏ trên thảo nguyên, mở ra một khoảng đất trống, sau đó ngồi trên bãi đất trống, coi cỏ bị cán bẹp thành đệm.

Vương Trung chỉ huy tài xế xe jeep: "Đến bên cạnh xe tăng phía trước dừng lại."

"Vâng."

Lúc xe jeep dừng lại, tất cả các pháo thủ xe tăng đều đứng lên, cúi chào lá cờ đỏ.

Vương Trung đứng lên đáp lễ, sau đó hỏi: "Có mấy tổ lái không có xe?"

Lập tức tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 đáp: "Chúng tôi đã gom được 10 tổ lái không có xe, chỉ chờ xe tăng sửa xong là có thể tiếp tục chiến đấu."

Lính tăng của Tập đoàn quân cơ động số 1 đều được yêu cầu phải đồng thời nắm giữ tất cả kỹ năng cần thiết cho các vị trí chiến đấu, như vậy sau khi trên chiến trường xuất hiện thương vong có thể tổ hợp thành tổ lái hoàn chỉnh dễ dàng hơn.

Đây cũng là học tập người Prosen.

Vương Trung: "Chỉ có mười tổ lái thôi."

Tiểu đoàn trưởng: "Pháo nòng dài của kẻ địch có uy lực kinh người, có bảy chiếc xe bị bắn trúng lập tức bốc cháy, còn có hai tổ lái chỉ chạy thoát ra được một người, lúc này mới một năm, thiết giáp của xe tăng chúng ta đã không đủ chống đỡ."

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi chế tạo xe tăng KV-1, còn có người cười nhạo tôi, nói tôi đánh giá cao người Prosen, nói cái gì dùng T-34 là đủ rồi. Những người này căn bản không biết kỹ thuật quân sự hiện đại tăng lên nhanh cỡ nào trong chiến tranh! Những lão già cổ hủ này sẽ hại chết chúng ta!"

"May mắn là chúng ta có ngài!" Tiểu đoàn trưởng nói một cách tự đáy lòng.

Vương Trung vốn chỉ đang công kích lão già cổ hủ, không muốn tự thổi phồng mình, bị đột nhiên khen như vậy làm cho lúng túng —— chung quy không thể nói "không sai toàn bộ đều dựa vào tôi" nhỉ?

Sau đó một gã lính xe tăng quen mắt nói: "Chúng ta cũng sắp lái xe tăng kiểu mới rồi đúng không?"

Vương Trung: "Sắp rồi, việc di chuyển nhà máy cũng gần hoàn thành rồi, tôi vốn định chuẩn bị triển khai nghiên cứu và phát triển xe tăng kiểu mới, kết quả Prosen không cho chúng ta thời gian. Trước khi xe tăng kiểu mới được đưa vào sản xuất trong năm sau, chúng ta còn phải dùng T-34 để chiến đấu với kẻ địch một thời gian.

"Nhưng chúng ta có KV-1, hẳn là không đến mức chịu thiệt quá lớn."

Tiểu đoàn trưởng: "Khói độc của địch nhân quá hạn chế sự phát huy của KV-1. Vì tránh cho toàn bộ trận địa bắn tỉa đều bị đạn khói che đậy, chúng ta hẳn là nên phân tán KV-1 ra sử dụng."

Lập tức có mấy lính xe tăng phụ họa: "Đúng!"

"Hẳn là phân tán KV-1 ra, kết quả tập trung bố trí lần này bị đạn khói của kẻ địch nhằm vào."

"Phân tán bố trí thì mật độ hỏa lực thấp, không thể một lần tiêu diệt xe tăng quân địch, làm bị thương nặng kẻ địch, nhưng ít nhất cũng có cơ hội khai hỏa!"

Vương Trung gật gật đầu, sau đó chỉ vào tiểu đoàn trưởng: "Anh viết báo cáo tổng kết, viết hết những điều này vào, rồi tổng kết lại bài học lần này của các anh."

Tiểu đoàn trưởng lúng túng.

Vương Trung ngồi xuống xe jeep, nói với tài xế: "Đi tìm chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới tương đối hoàn chỉnh kia."

Yegorov: "Để tôi chỉ đường, đi về phía trước, nhìn thấy hai chiếc hộp vuông nằm cạnh nhau, trong đó một chiếc còn đang cháy, lái qua đó."

————

Rất nhanh xe jeep dừng lại bên cạnh hai chiếc xe tăng hạng nặng.

Vương Trung xuống xe, cẩn thận quan sát bánh xe bị vỡ nát.

Yegorov hiểu lầm vẻ mặt của Vương Trung, bèn nói: "Không ngờ tới, bánh xe này phức tạp như vậy!"

Vương Trung: "Đừng quên, tôi thu được một chiếc hoàn chỉnh, tôi đã thấy loại bánh xe này rồi."

Thậm chí trước khi xuyên việt đã từng thấy, còn từng tháo lắp loại bánh xe này trong game, hiểu rất rõ mức độ rắc rối của bộ phận truyền động này.

Xem xong bánh xe, Vương Trung lại quan sát cỏ xanh gần đó.
"Rõ ràng là bánh xe phụ trọng đã vỡ trước, sau đó trượt." Hắn ta chỉ vào đống cỏ trên mặt đất, "Tôi đoán rằng biến cố đột ngột này đã khiến đạn pháo vốn nhắm vào nó bị trượt. Sau đó, chiếc xe tăng chiến thuật số 203 này xông lên, dùng thân xe chặn chiếc xe bị hư."

Vương Trung quay lại kiểm tra xe số 203, xe này vẫn đang cháy, trong không khí tràn ngập mùi kim loại thiêu đốt, hòa lẫn với mùi khét lẹt của thịt cháy.

Là một vị tướng đã từng tự mình xông pha trên chiến trường, Vương Trung đã rất quen thuộc với mùi vị này.

Đây chính là mùi vị của chiến trường.

Vương Trung lại hỏi: "Sao gần đây lại có thi thể của bộ binh ta?"

"Tôi ra lệnh cho bộ binh tiến vào bãi cỏ áp sát chiến đấu, họ đến gần xe, sau đó bị súng máy bắn hạ, có thể là đang yểm trợ cho những chiếc xe khác."

"Chiếc xe số 201 này, bên trong không có thi thể nào sao?"

"Có, trong xe có một người có lẽ là thợ máy, thi thể bị nổ nát nhừ, mặt trước toàn là mảnh vỡ, nhìn như là nằm đè lên một quả lựu đạn. Người lái xe đang kiểm tra bánh xe, thì bị bộ binh cắt cổ. Nhưng thi thể của những người khác thì không tìm thấy."

Yegorov dừng lại một chút, như nhớ ra điều gì, bổ sung:

"Tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 báo cáo rằng, nó đã từng bắn về phía một tiểu đoàn, sau đó tiểu đoàn đó lập tức sử dụng khói để che khuất tầm bắn của nó."

Vương Trung: "Xe trưởng vẫn còn muốn chiến đấu, chỉ là bị khói mù che khuất tầm bắn, bộ binh lại bao vây, nên mới bỏ xe."

Hắn quay đầu nhìn về phía chiếc xe bán xích còn nguyên vẹn bên cạnh: "Chiếc xe này lại bị làm sao?"

"Bánh xe bị cỏ quấn vào. Cho nên vừa nãy chúng tôi mới đi đường vòng, nếu đi qua bãi cỏ cao này, bánh xe của chúng tôi cũng bị quấn vào." Yegorov nói.

Vương Trung chép miệng: "Trên bản đồ của tôi không có bãi cỏ cao này, về sau nên đánh dấu cả những bãi cỏ cao có thể quấn vào bánh xe lên bản đồ."

Nói xong hắn nhìn Vasili.

Vasili: "Vâng, tôi sẽ ghi nhớ điều này."

Vương Trung: "Cậu cũng có tiến bộ đấy!"

Lúc này, hắn thấy một chiếc xe jeep từ xa chạy tới.

Xe jeep hiển nhiên không ngờ cỏ cao lại có thể quấn vào bánh xe, cứ thế lao thẳng vào bãi cỏ.

Rồi xe jeep đành nằm im tại chỗ.

Người trên xe chửi bới ầm ĩ rồi xuống xe, len lỏi qua bãi cỏ cao, hùng hổ chạy tới: "Báo cáo tướng quân!"

Là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng sư đoàn 225.

"Tôi vừa nhìn thấy cờ hiệu là đến ngay."

Vương Trung: "Sư đoàn các anh tổn thất lớn không?"

"Không lớn, pháo binh địch đột nhiên pháo thuật kém hẳn, chỉ có hai chiếc xe tăng hạng nặng là bắn trúng! Chúng tôi dùng khói che khuất xe tăng hạng nặng, thế là đánh cho bọn chúng một trận ra nòi!"

Tiểu đoàn trưởng vui vẻ nói.

Yegorov nói mâm mé: "Đúng vậy, trận khó nhọc đều là chúng tôi đánh!"

Tiểu đoàn trưởng sư đoàn 225 nghiêm túc nói: "Cảm ơn các anh em!"

Nói rồi hắn ta giơ tay chào theo kiểu quân đội với Yegorov.

Yegorov mím môi, không nói gì.

Vương Trung vỗ vai hắn: "Chú ý đoàn kết, huynh đệ trong quân đội có cạnh tranh là tốt, nhưng không được sứt mẻ tình cảm."

Yegorov lúc này mới miễn cưỡng đáp: "Chúc mừng tiểu đoàn anh em lập được chiến công! Chào tiểu đoàn anh em."

Nói rồi hắn ta đáp lễ.

(Hết chương)

Chương 207: Tướng quân đại pháo (thêm chương cho 4000 phiếu tháng)

Giải quyết xong chút mâu thuẫn nhỏ giữa hai bên anh em, Vương Trung đang định lên tiếng, thì người lính thông tin trong số quân hầu cận báo cáo: "Pháo B4 được điều động đã đến nơi."

Vương Trung lập tức nói với tiểu đoàn trưởng sư đoàn 225: "Bắt được những gì, còn cả lý do tại sao quân địch bỗng nhiên bắn không chính xác, tất cả đều viết vào báo cáo, tôi sẽ đích thân đọc, viết cho cẩn thận đấy!"

Tiểu đoàn trưởng này rõ ràng cũng xuất thân từ quân ngũ, vừa nghe nói phải viết báo cáo thì lông mày lập tức nhíu lại.

Vương Trung nhảy lên xe jeep: "Đi, tập hợp với pháo hạng nặng! Nhớ đi vòng qua bãi cỏ!"

Sau khi mọi người lên xe, xe jeep chạy một mạch theo đường cũ, hội hợp với trung đoàn pháo hạng nặng đang chờ Vương Trung.

Vương Trung nhìn khẩu pháo B4, cảm thán: "Lâu rồi không gặp anh bạn này."

Vasili: "Không phải ngài quyết định trung đoàn pháo của tập đoàn quân sẽ không tăng cường thêm pháo hạng nặng B4 sao?"

"Vì nó quá nặng nề, không phù hợp với tư tưởng tác chiến cơ động tiêu diệt địch của tập đoàn quân chúng ta. Hơn nữa, không phải là có thể mượn của đơn vị bạn sao."

Đang nói chuyện thì chiếc xe jeep dừng lại cạnh chiếc máy kéo đang kéo pháo, Vương Trung trực tiếp coi xe jeep như bậc thang, nhảy lên máy kéo, vỗ vai người lái: "Đi thôi! Vào thành!"

Vasili tháo lá cờ hiệu đỏ của Vương Trung khỏi xe jeep, giơ cao lá cờ rồi nhảy lên khẩu pháo, cứ như thế đứng trên bệ thao tác nhỏ của pháo và cùng pháo di chuyển.

Thành phố Yeisk càng lúc càng gần, tiếng súng máy của quân Prosen trong thành phố cũng rõ dần.

Khi đến gần rìa thành phố, vài tên lính bộ binh từ trong các tòa nhà bên đường nhảy ra, có vẻ muốn chặn đường, nhưng vừa nhìn thấy Vương Trung đứng trên máy kéo liền bỏ ý định chặn xe, tự động đứng sang ven đường, đưa mắt nhìn chiếc máy kéo kéo theo cỗ máy đồ sộ tiến vào thành phố.

Lúc đi ngang qua, Vương Trung lớn tiếng hỏi: "Bây giờ muốn đến chỗ giao tranh thì đi đường nào?"

Người trung sĩ dẫn đầu chỉ về phía trước: "Cứ đi thẳng theo con đường lớn này là tới, gặp ngã ba thì rẽ trái, ngã tư thì đi thẳng, rất đơn giản!"

Vương Trung: "Cảm ơn!"

"Không dám nhận, thưa tướng quân!"

Vương Trung nói với người lái máy kéo: "Nghe rõ rồi chứ? Ngã ba rẽ trái, ngã tư đi thẳng."

"Rõ rồi, thưa tướng quân."

Khẩu pháo cứ thế tiếp tục tiến lên.

Đi được một đoạn thì ven đường xuất hiện một đám đông bộ binh, nhìn thấy Vương Trung thì hớn hở hô vang: "Tướng quân! Sao ngài lại vào thành lúc này! Biết đâu còn sót lại tàn quân địch thì sao ạ!"

Vương Trung: "Vậy thì tôi sẽ dùng xích xe cán bẹp bọn chúng!"

Vừa dứt lời thì càng nhiều binh sĩ từ trong các tòa nhà ven đường bước ra, có người còn thò đầu ra từ cửa sổ tầng hai, tất cả đều hướng về Vương Trung reo hò: "Tướng quân! Ngài đến rồi!"

"Uraa! Hãy dùng đại pháo kết thúc trận chiến!"

"Uraa!"

Người dân thành phố Yeisk cũng nhao nhao mở cửa sổ, tò mò nhìn xem đám lính đang hoan hô ai.

Vương Trung nghe thấy có người hỏi: "Vị tướng quân nào vậy?"

Lập tức có người lính đáp: "Là tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi là quân của tướng quân Rokossovsky!"

"Là Rokossovsky đó sao?"

Vương Trung theo bản năng nhíu mày, hắn linh cảm thấy chữ "đó" sắp sửa xuất hiện.

"Là Rokossovsky bắt sống 51 tên tướng Prosen đó sao?"

Đấy, đến rồi!

Tôi biết ngay mà!

Sau đó Vương Trung nghe thấy người chiến sĩ của mình đáp: "Vâng, chính là Rokossovsky đó! Không chỉ tướng quân, mà còn bắt sống hơn trăm nghìn tên địch nữa!"

Vương Trung thầm nghĩ, xong rồi, cứ truyền tai nhau kiểu này, không khéo tôi lại thành người bắt sống trăm nghìn tướng quân mất.

Cả cái nước Prosen có được đến trăm nghìn tướng quân hay không cũng còn chưa biết.

Người dân và quân đội ven đường càng lúc càng đông, rõ ràng trận đánh vẫn chưa kết thúc, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng súng máy của địch, vậy mà ai nấy đều hớn hở chen chúc ra ven đường.

Vương Trung bất đắc dĩ phải hô lớn: "Đừng chen chúc nữa! Chúng tôi còn phải đi tiêu diệt những tên Prosen cuối cùng! Xin nhường đường!"

Lúc này máy kéo chạy đến giao lộ đầu tiên, là một ngã ba, người lái quyết đoán đánh xe rẽ trái.

Tiếng súng máy đã ở rất gần.

Vậy mà người dân địa phương chào đón hai bên đường còn đông hơn!

Người dân bắt đầu ném bánh mì lên máy kéo, một lúc sau trong tay Vương Trung đã ôm năm ổ bánh mì đen.

Hắn đành phải đặt bánh mì lên giá để đồ phía sau máy kéo, lỡ tay đánh rơi một ổ, bị xích xe cán nát.

(Pháo B4 cũng sử dụng bánh xích để di chuyển.)

Bánh mì thì cũng thôi đi, một lúc sau có một bà cụ bê con gà mái, vừa chạy theo máy kéo vừa hô: "Con gà mái này, bọn Prosen định bắt nó, tôi giấu nó đi, ai ngờ giấu kỹ quá nên nó bị chết ngạt! Gà của tôi ơi! Tướng quân ngài ăn lấy sức mà đánh bọn Prosen đi!"

Vương Trung: "Cụ cứ giữ lấy mà ăn!"

"Ôi dào, tôi một bà già này, ăn ngon như vậy làm gì? Phải để thanh niên trai tráng ăn mới đúng! Ngài cứ cầm lấy đi, tướng quân!"

"Bà ơi, chỗ con không có chỗ để! Hay là thế này, quân chúng tôi vào thành còn phải ở nhờ nhà dân, đến lúc đó cụ ninh con gà này lên, cho các chiến sĩ ở nhờ nhà cụ ăn là được."

Vương Trung nói xong, bà cụ như bừng tỉnh: "Đúng rồi nhỉ!"

Bà ta lúc này mới chịu dừng lại, không đuổi theo máy kéo nữa.

Lúc này máy kéo đến ngã tư, Vương Trung vội vàng nói: "Đi thẳng, đi thẳng!"

"Tôi nhớ rồi, thưa tướng quân!"

Máy kéo kéo theo cỗ trọng pháo, đi qua ngã tư.

Vừa qua khỏi ngã tư, đám đông hai bên đường lập tức biến mất.

Tiếng súng máy đã ở ngay trước mặt, ngoài ra còn có cả tiếng pháo 75mm của xe tăng M3.

Một viên thượng úy từ trong một tòa nhà chui ra, giơ tay chào theo kiểu quân đội với Vương Trung.

Vương Trung vỗ vai người lái: "Dừng xe, tôi hỏi chút tình hình."

Xe dừng lại, chưa đợi Vương Trung hỏi, viên thượng úy đã chủ động báo cáo: "Báo cáo tướng quân! Phía trước chính là cứ điểm cuối cùng của địch, vị trí đặt súng máy rất hiểm hóc, pháo 75mm không bắn tới."

Vương Trung: "Tại sao không điều chỉnh góc bắn để bắn thẳng?"

Viên thượng úy: "Bọn chúng có một khẩu pháo chống tăng, đặt ở tầng 1, đã bắn hỏng hai chiếc M3 của chúng tôi rồi. Chúng tôi đã thử lợi dụng địa hình phức tạp để tiếp cận, cũng đã thử ném khói mù, nhưng đều vô dụng. Quân địch chỉ cần xạ kích bừa bãi vào màn khói là có thể chặn đường chúng tôi, thương vong rất lớn."

Vương Trung: "Được rồi, giao cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ san phẳng tòa nhà đó, xem xem bọn chúng còn bám trụ kiểu gì!"

Viên thượng úy gật đầu: "Có ngài ở đây, chúng tôi yên tâm rồi!"

Vương Trung lại vỗ vai người lái: "Tiếp tục!"

Máy kéo lại lầm lũi tiến lên.

Lúc này hai xe trưởng của hai chiếc xe tăng M3 Grant ở đầu phố nghe thấy tiếng động cơ, bèn ngoái lại nhìn, kết quả nhìn thấy chiếc máy kéo đang kéo theo cỗ máy to lớn, vội vàng lùi xe nhường đường.

Cứ như vậy, chiếc máy kéo dẫn đường cho cỗ trọng pháo tiến vào pháo đài cuối cùng của địch - quảng trường trước tòa thị chính.

Vương Trung vừa nhìn đã hiểu tại sao tòa nhà hình chữ U này lại khó công phá, cửa ra vào nằm ngay chính giữa tòa nhà, vừa vặn bị hai cánh nhà che chắn.

Lính Prosen đã bịt kín tất cả các cửa sổ tầng 1 của tòa nhà, cửa sổ tầng 2 cũng được gia cố thêm lưới sắt, muốn leo lên bằng tay là bất khả thi.

Trên mặt đất trước tòa nhà la liệt đầy xác lính Ant.

Vị xe trưởng M3 vừa mới nhường đường hô lớn: "Tướng quân! Chúng tôi đã buộc bọn chúng phải rút khỏi các cửa sổ phía ngoài, định nhân cơ hội này leo lên, nhưng bọn chúng ở bên trong..."

Lời còn chưa dứt, từ phía tòa nhà đã vang lên tiếng xèo xèo, Vương Trung quay đầu lại nhìn, thấy từ một cửa sổ tầng 3 đổ xuống một chậu dầu nóng cỡ lớn.

Vương Trung cũng phải kinh ngạc, đổ dầu nóng? Đây là chiến thuật công thành thời trung cổ à?

Xe trưởng M3 tiếp tục nói: "Ngài nhìn xem! Người dân gần đây nói, lũ Prosen đã khuân hết số dầu ô liu dự trữ trong nhà thờ bên cạnh vào tòa thị chính, đun sôi sùng sục, thỉnh thoảng lại đổ xuống một chậu."

Vương Trung: "Bọn chúng không thể hung hăng được lâu đâu. Pháo binh xuống xe, chuẩn bị khai hỏa!"

Mệnh lệnh vừa dứt, tất cả pháo binh ngồi trên xe chở quân đều xuống xe, phối hợp với người lái máy kéo, quay đầu nòng pháo về phía tòa nhà vẫn đang chống cự.

Sau đó phần nối giữa máy kéo và pháo được tháo ra, chiếc máy kéo "được tự do" chạy sang một bên chờ.

Vương Trung nhảy xuống khỏi máy kéo, trực tiếp trèo lên pháo: "Hạ nòng pháo, ngắm bắn trực tiếp. M3 yểm trợ hỏa lực! Không cho quân địch ngóc đầu lên!"

Dù sao hiện tại khoảng cách giữa pháo và địch quá gần, pháo binh đang thao tác rất dễ bị trúng đạn từ trong tòa nhà bắn ra.

Cho nên cần phải có hỏa lực của đồng đội yểm trợ.

Hai chiếc xe tăng M3 khai hỏa hết công suất, ép cho quân Prosen không dám ló đầu.

Bên phía khẩu B4, việc nhồi đạn đã hoàn thành rất nhanh, tất cả pháo binh đều nhảy xuống khỏi pháo.

Một viên thượng úy pháo binh chạy đến nói với Vương Trung: "Tướng quân, ngài không thể đứng trên pháo, khi bắn thẳng chúng tôi sẽ không chèn cố định pháo, như vậy nó có thể lùi về phía sau, giảm bớt sức giật."

Vương Trung: "Vậy tôi đứng trên này thì có vấn đề gì?"

"Sẽ rất nguy hiểm."

Vương Trung: "Không cần phải lo, tôi sẽ bám chắc."

Vị thượng úy muốn nói lại thôi, cuối cùng đành chọn cách chiều theo ý Vương Trung.

Vương Trung đứng trên pháo, hai tay bám chặt lan can bên mép pháo, há to miệng: "Khai hỏa!"

Ngay sau đó, đầu Vương Trung như muốn nổ tung, đầu óc hắn có một giây mất kết nối, suýt chút nữa thì ngất đi, nhưng rất nhanh sau đó đã tỉnh táo lại.

Tầm nhìn của Vương Trung lúc này chỉ toàn một màu trắng xóa, toàn là khói và bụi do pháo bắn tạo ra.

Sức giật khủng khiếp khiến hắn suýt chút nữa thì nôn ra.

Mẹ kiếp, không nên làm màu nữa!

Hắn hoàn toàn không có thời gian để quan sát kết quả của phát bắn, đợi đến khi hoàn hồn lại thì thấy mọi người xung quanh đang hò reo.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy cánh phải của tòa thị chính bị khoét một mảng lớn, bức tường bê tông đổ sụp như lâu đài cát bị người khổng lồ vỗ một cái.

Vương Trung chép miệng: "Mẹ ơi, uy lực kinh khủng vậy sao?"

Lúc này viên thượng úy pháo binh nói: "Tôi đề nghị bắn thêm một phát nữa vào vị trí đó."

Vương Trung gật đầu: "Đồng ý!"

Nói rồi hắn nhảy xuống khỏi pháo, hơn nữa còn tránh ra xa.

Vị thượng úy pháo binh muốn nói lại thôi, cuối cùng quyết định coi như không thấy.

Vì B4 ở trạng thái hạ thấp nòng, nên việc nhồi đạn dễ dàng hơn nhiều, rất nhanh sau đó pháo binh đã nhồi xong đạn, rồi tản ra xung quanh, giữ tư thế chống chọi với sức giật.

Vương Trung cũng bắt chước làm theo.

Lúc này viên thượng úy chạy đến trước mặt Vương Trung: "Mời ngài hạ lệnh khai hỏa!"

Lại còn phải tôi hạ lệnh nữa à?

Vương Trung gầm lên: "Khai hỏa!"

Rồi khi viên thượng úy giật dây, hắn đã kịp về tư thế chống chọi sức giật.

Phát thứ hai khai hỏa!

Cơn gió dữ dội thổi qua mặt Vương Trung - đây chính là luồng khí cực mạnh thoát ra từ nòng pháo!

Lần này Vương Trung đã đủ bình tĩnh để quan sát điểm rơi của quả đạn, hắn nhìn thấy những vết nứt trên bức tường vỡ tan, ngay sau đó là tiếng nổ long trời lở đất.

Như thể vừa mới đánh gãy một cái cột trụ, cánh phải của tòa thị chính sụp đổ hơn một nửa, để lộ kết cấu bên trong.

Vương Trung: "Tốt! Cho nó một phát nữa!"

Rất nhanh sau đó việc nhồi đạn đã hoàn tất, khẩu pháo lại gầm lên, lần này toàn bộ cánh phải của tòa thị chính sụp đổ hoàn toàn.

Khói bụi bốc lên mù mịt bao trùm cả quảng trường.

Vương Trung vừa hắt hơi, vừa hô lớn: "Cẩn thận địch nhân nhân lúc mù mịt xung phong!"

Lúc này, từ trong làn khói bụi vọng ra tiếng Prosen.

Vasili lập tức phiên dịch: "Bọn chúng muốn đầu hàng."

Vương Trung cười lạnh: "Mới ba phát pháo, quân Prosen cũng chẳng dũng cảm như lời đồn nhỉ."

(Hết chương)

Chương 208: Bước chân vào Yeisk

Vương Trung sải bước đi về phía đám quân Prosen đang giơ tay xin hàng. Grigory đột nhiên đi lên, ngăn cản Vương Trung: "Kẻ địch có thể cất giấu vũ khí, chờ chúng ta soát người rồi nói tiếp."

Vương Trung nhẹ nhàng đẩy hắn ra: "Không có việc gì, đạn của kẻ ti tiện không bắn trúng tôi."

Nhưng thật ra là Vương Trung thông qua hack xác định đám người này không có vũ khí —— dưới tình huống có vũ khí thì hiển thị sáng lên, nhìn là biết ngay.

Vương Trung sải bước đi về phía tù binh Prosen.

Grigory vội vàng đuổi theo, vũ khí trong tay ở trạng thái tùy thời có thể bắn ra, xem ra hắn hạ quyết tâm một khi trong số tù binh có kẻ manh động, liền nổ súng bắn.

Prosen cũng đang nhìn Vương Trung, viên sĩ quan dẫn đầu đầu hàng ban đầu còn vênh váo tự đắc, cho đến khi Vasili tháo lá cờ đỏ từ trên khẩu pháo xuống, cầm theo đi theo phía sau Vương Trung.

Chỉ thấy viên sĩ quan kia nhíu mày, ngay sau đó vẻ mặt biến thành sợ hãi.

Vương Trung đùa giỡn nói: "Sao nào, ngươi cũng muốn niệm kinh à? Cái gì mà hắn đến từ bóng tối, mang đến cái chết cũng soi sáng tương lai?"

Vasili vác lá cờ đỏ, phiên dịch một lần.

Viên sĩ quan vội vàng lắc đầu, hai bên quai hàm đều rung lên: "Nicht!"

Vasili: "Hắn nói không phải."

Vương Trung thầm nghĩ câu này tôi vẫn hiểu, dù sao bộ phim "Nguyên thủ nổi giận" cũng đã xem nhiều lần rồi.

"Hỏi bọn họ, vì sao nhìn thấy tôi mà lại sợ hãi như vậy, hắn ta đang sợ cái gì."

Vasili lập tức làm theo.

Sau đó tù binh bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói một thôi một hồi.

Vasili: "Hắn nói, tù binh bị ngài bắt được đều sẽ bị tra tấn, bả vai sẽ bị bắn, biến thành tàn phế suốt đời."

Vương Trung cười lạnh một tiếng: "Đừng có coi chúng tôi giống lũ chúng mày! Bọn mày là cầm thú, còn chúng tôi là con người. Trước đây bắn vào bả vai là vì không có thời gian bắt tù binh, lại không thể thả tù binh để chúng quay lại giết chiến sĩ của tôi, chỉ có thể làm như vậy. Hiện tại chúng tôi có điều kiện bắt tù binh rồi, tôi đảm bảo với các người, các người sẽ được đối xử theo đúng Công ước Geneva!"

Ít nhất là trước khi chuyển giao cho tòa án quân sự —— Vương Trung âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

Sau đó Vương Trung vung tay lên: "Giải đi, chuẩn bị đưa đi!"

Vương Trung vừa dứt lời, đột nhiên nhìn thấy hai chiếc xe tăng M3 bị phá hủy, liền giơ tay lên: "Chờ đã!"

Grigory lập tức quát lớn: "Dừng lại!"

Đám tù binh giật mình, có người loạng choạng suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Vương Trung bỏ lại đám tù binh, đi về phía chiếc xe tăng.

Cả hai chiếc xe tăng đều bị xuyên thủng ở phía trước, lỗ đạn do đạn xuyên giáp để lại hiện rõ mồn một. Có vẻ như sau khi trúng đạn, chúng đã ngay lập tức bốc cháy dữ dội, sau đó bị thiêu rụi hoàn toàn.

Nghĩ đến từ "thiêu rụi", Vương Trung mới nhận ra trong không khí có mùi khét, trước đó não bộ của hắn đã quen với mùi vị trong không khí, tự động phớt lờ nó.

Vương Trung quay đầu lại nói với Vasili: "Bảo bọn họ đào huyệt cho các chiến sĩ của chúng ta xong rồi hãy đi."

Lúc này, một viên thiếu tá bên cạnh lên tiếng: "Báo cáo, chúng tôi đã kiểm tra rồi, bên trong xe cháy quá khủng khiếp, nếu không dỡ chiếc xe ra thì không thể nào đưa thi thể các chiến sĩ ra được."

Vương Trung: "Vậy thì đào một cái hố to một chút, chôn cả chiếc xe tăng luôn."

"Rõ!" Viên thiếu tá chào một cái, xoay người đi sắp xếp.

Vương Trung gọi hắn ta lại: "Chờ đã, sở chỉ huy của địch ở đâu?"

Viên thiếu tá lắc đầu: "Báo cáo, tôi không rõ, cả buổi sáng chúng tôi mải mê tấn công, không dừng lại để kiểm tra những ngôi nhà chiếm được."

Vương Trung gật gật đầu, quay đầu hỏi Vasili: "Hỏi bọn họ, sở chỉ huy ở đâu."

Vasili lập tức đi qua nói chuyện với đám tù binh một hồi, sau đó trở về báo cáo: "Báo cáo, chính là tòa nhà mà bọn chúng cố thủ lúc trước, khi sư đoàn trưởng Seeckt dẫn quân rút lui, bọn chúng đã tình nguyện ở lại chặn hậu, đồng thời xử lý các tài liệu còn lại."

Vương Trung gật đầu: "Vào xem thử, có khi nào còn thứ gì chưa cháy hết không. Bảo bọn họ đào hố! An táng các chiến sĩ của tôi cho tử tế."

Nói xong, Vương Trung xoay người, chắp tay sau lưng đi về phía tòa nhà đã bị sập một nửa.

Bên trong tòa nhà đã có lính tiến vào lục soát trước đó, Vương Trung vừa bước vào, đối diện đã gặp ngay khuôn mặt quen thuộc Philippov, bèn cười nói: "Philippov, anh bạn còn sống à!"

Vương Trung nắm lấy hai vai Philippov: "Tốt, tốt lắm, tay chân còn nguyên vẹn, có thể tiếp tục đánh cho lũ Prosen một trận ra trò!"

Philippov cũng cười cười, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi đã xem qua rồi, tài liệu và bản đồ bên trong đều bị đốt hết rồi. Không tìm thấy quyển sổ mật mã nào cả, còn cái máy Enigma cũng bị đập nát."

Vương Trung: "Bị đập nát rồi à?"

"Vâng, chúng tôi đã cố gắng thu thập các mảnh vỡ, nhưng không biết có thể khôi phục lại được hay không, chúng tôi đều không biết sửa chữa."

Vương Trung: "Vậy cũng là công lao to lớn rồi, những chuyện còn lại cứ để bộ phận kỹ thuật lo liệu."

Nói xong, Vương Trung vỗ vỗ vai Philippov, tiếp tục đi vào trong tòa nhà, nhưng Philippov nói: "Tướng quân, kết cấu chính của tòa nhà đã bị nứt rồi, uy lực của pháo 203mm quá lớn, ngài đừng vào đó nữa, nhỡ đâu nó sập xuống thì sao?"

Như để minh chứng cho lời nói của Philippov, bụi từ trên trần nhà rơi xuống, rơi trúng người Vương Trung và những người khác.

Ba phát bắn của pháo 203mm đã biến cả tòa nhà thành một nơi nguy hiểm?

Vương Trung vốn định dùng ba phần tư diện tích tòa nhà còn lại làm sở chỉ huy.

Vasili nhìn vẻ mặt của Vương Trung, nói: "Xem ra phải tìm một chỗ khác làm sở chỉ huy rồi."

Vương Trung gật đầu: "Ừ, anh đi lo liệu việc này đi."

Nói xong, Vương Trung quay sang nói với Philippov: "Nếu nơi này đã không còn an toàn nữa, vậy thì cho các chiến sĩ rút ra ngoài ngay lập tức. Những thứ khác không quan trọng bằng tính mạng, không cần tìm nữa."

"Rõ!"

Nói xong, Vương Trung bước ra khỏi tòa nhà, nhìn thấy ở một góc quảng trường, lính đặc nhiệm đang phát xẻng cho đám tù binh Prosen, để đề phòng chúng dùng xẻng làm vũ khí nổi loạn, một chiếc xe jeep dừng ở cách đó không xa, khẩu súng máy M2 trên xe đang chĩa thẳng vào chúng.

Vương Trung chợt nghĩ, liệu đám tù binh có nghĩ rằng đây là đang đào hố chôn mình không nhỉ?

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn nảy ra ý định trêu chọc bọn chúng một chút, không bảo Vasili đi giải thích rõ ràng rằng cái hố này chỉ là để chôn cất chiếc xe tăng bị phá hủy.

Hù dọa bọn chúng một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Lúc này, ba chiếc xe jeep và một chiếc xe bọc thép chở quân M3 "chen" qua chỗ khẩu pháo đang chặn đường, chạy thẳng đến chỗ Vương Trung.

Yegorov và tham mưu trưởng sư đoàn bộ binh cận vệ Alexander lần lượt bước xuống xe jeep, cả hai đều nhìn đám tù binh Prosen đang đào hố.

Yegorov vỗ đùi, thán phục: "Được đấy! Xử lý hết cho xong chuyện!"

Này!

Vương Trung vội vàng giải thích: "Không phải, chỉ là để bọn họ đào hố chôn cất các chiến sĩ của chúng ta thôi. Hai chiếc M3 bên kia đã bị thiêu rụi hoàn toàn, những người trên xe đều không thoát ra được, máu thịt đã hòa lẫn với sắt thép, vì vậy tôi muốn chôn cả chiếc xe luôn."

"Cái gì thế, không phải xử lý hết rồi sao." Yegorov lộ vẻ mặt tiếc nuối.

Sư đoàn trưởng ho khan một tiếng: "Chú ý ảnh hưởng! Cậu làm vậy, cấp dưới sẽ học theo đấy!"

"Biết rồi, biết rồi, anh xem, các chiến sĩ của chúng ta có giết bọn họ đâu!" Yegorov chuyển chủ đề, "Sao lại ra ngoài này, tòa nhà kia tốt như vậy mà không dùng được sao? Làm sở chỉ huy tập đoàn quân là vừa."

Vương Trung lắc đầu: "Bị pháo 203mm bắn ba phát, giờ thành nhà nguy hiểm rồi. Tôi đang nghĩ ngụy trang nó một chút, làm thành một sở chỉ huy giả, lừa địch oanh tạc cũng không tệ."

Tham mưu trưởng Alexander ngẩng đầu nhìn tòa nhà: "Đáng tiếc thật, tòa nhà đẹp như vậy mà."

"Đợi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ xây một tòa khác còn tráng lệ hơn." Vương Trung nói với Vasili: "Anh ghi nhớ kỹ vào, nói là tôi muốn xây dựng đấy."

Vasili: "Tôi cá là trước tòa nhà mới sẽ có cả tượng đồng của ngài, mà rất có thể là bức tượng ngài tự mình chỉ huy pháo binh bắn phá."

Trong lúc nói chuyện, mấy chiếc xe tải từ "lỗ hổng" mà đoàn xe của sư đoàn vừa đi qua tiến vào quảng trường, vừa dừng lại, những người trên xe đã vén tấm vải bạt che những chiếc nồi lớn trên xe, mùi thơm của canh thịt lập tức bay vào mũi tất cả mọi người.

Bụng của Vasili kêu lên ồn ào.

Vương Trung lắc đầu: "Anh chàng này, việc thì chưa làm được bao nhiêu, đã đói rồi."

"Tôi đang thay mặt cho toàn thể các chiến sĩ, đến giờ ăn cơm rồi." Vasili nói.

Vương Trung nhìn Alexander: "Ra lệnh cho các đơn vị, sau khi bố trí xong việc canh gác thì ăn cơm tại chỗ."

————

Ba giờ chiều, bộ tư lệnh tập đoàn quân đến Yeisk, tiến vào kho lương thực mà Vasili đã chọn - trong kho đã hết lương thực từ lâu, có cạo sạch cả nền kho cũng chẳng đủ lúa mì để chất đầy một chiếc xe bò.

Tuy nhiên, bản thân kho lương thực là một tòa nhà bê tông cốt thép, dùng làm sở chỉ huy là rất thích hợp, chỉ là vấn đề chiếu sáng hơi nan giải, kho lương thực không có đèn.

Vasili bèn đốt lửa ngay giữa kho lương thực, cắm đuốc khắp nơi.

Pavlov cau mày: "Cậu tìm mấy chiếc xe tải, bật đèn pha lên còn hơn."

Vasili vỗ đùi: "Ngài nói đúng, tôi đi làm ngay đây!"

Vương Trung gọi Vasili lại: "Thôi khỏi, giao việc bố trí sở chỉ huy cho viên thư ký kia đi!"

"Ông có thể gọi tôi bằng cái tên của tôi được không?" Thượng tá Kalatayev phụ trách văn thư như một hồn ma xuất hiện sau lưng Vương Trung, khiến DNA của Vương Trung run lên - ngày xưa, giáo viên chủ nhiệm lớp học thêm buổi tối và lớp trưởng cũng thích xuất hiện bất ngờ như vậy, sau đó tịch thu tiểu thuyết của Vương Trung!

Vị thượng tá nhíu mày, nhìn Vương Trung: "Phản ứng của tướng quân cũng thái quá rồi đấy! Đã là tướng thì phải bình tĩnh trước mọi biến cố chứ."

"Ông nói đúng." Vương Trung nghiêm túc gật đầu.

Vị thượng tá nhìn quanh kho lương thực, lắc đầu: "Sao có thể đốt lửa ở một nơi toàn giấy tờ như sở chỉ huy chứ? Kéo điện vào, bố trí chút ánh sáng là được rồi! Thôi được rồi, để tôi lo liệu cho."

Lão già vừa đi về phía trước vừa cằn nhằn, đồng thời bắt đầu ra lệnh.

Pavlov nhìn Vương Trung: "Cậu gọi Vasili lại là định đi trinh sát phải không?"

Vương Trung: "Ông nói đúng! Tuy chúng ta đã đánh chiếm được Yeisk, nhưng trận chiến mới chỉ bắt đầu, trên mảnh đất rộng hàng trăm, hàng nghìn cây số vuông này, chúng ta phải quyết chiến với tập đoàn quân số 10 của địch, tôi phải tự mình đi xem địa hình thực tế như thế nào."

Pavlov gật đầu: "Tuy tôi thấy tư lệnh tập đoàn quân mà tự mình đi trinh sát thì hơi quá, nhưng tôi cũng không có lý do gì để phản đối cậu. Chẳng lẽ sau này cậu làm tư lệnh Phương diện quân, cũng muốn tự mình đi trinh sát như vậy sao?"

Chứ còn sao nữa?

Vương Trung: "Tất nhiên là không rồi, đến lúc đó, tôi cách tiền tuyến có khi đến mấy chục, thậm chí là cả trăm cây số, chắc chỉ có thể tự mình đi trinh sát khu vực đột phá thôi."

Pavlov tỏ vẻ "Tôi hiểu mà", Popov ở bên cạnh nói: "Tôi thấy cứ cử đội trinh sát đi là được rồi, khu vực mà cả tập đoàn quân phụ trách rộng lớn như vậy, cậu còn định chạy hết một lượt sao?"

Vương Trung: "Đội trinh sát tất nhiên là phải cử đi rồi, nhưng tôi cũng muốn tự mình đi trinh sát, mọi người yên tâm, tôi sẽ không gặp nguy hiểm đâu."

Bởi vì chỉ cần cách hai cây số là có thể nhìn thấy rõ ràng kẻ địch.

Pavlov nói với Popov: "Vô ích thôi, cậu ta đã quyết định như vậy rồi, chúng ta cứ tin tưởng vào khả năng của trung sĩ Grigory đi."

Popov nhún vai: "Cũng chỉ có thể như vậy."

(Hết chương)

Chương 209: Nhặt bản đồ là một nghệ thuật

Vương Trung tự mình dẫn đầu một tiểu đội trinh sát vừa mới xuất phát, đã nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa.

Vương Trung quay đầu lại thì thấy Bucephalus đang phi nước đại đuổi theo, bước chân nhẹ nhàng như thể đuổi kịp những chiếc xe cơ giới chỉ là chuyện nhỏ.

Vương Trung kinh ngạc hỏi Vasili: "Chuyện gì vậy? Chuồng ngựa lại bị oanh tạc à? Dừng xe, dừng xe, chờ một chút!"

Chiếc xe phanh gấp, kết quả là Bucephalus không kìm được đà, lao thẳng về phía trước, còn trượt dài trên mặt đất, phải mất một lúc sau mới đứng dậy được, nhìn Vương Trung.

Vasili: "Tôi không rành về ngựa lắm, ngựa bình thường cũng có thể làm vậy sao?"

Grigory lắc đầu: "Không thể nào, ngựa bình thường mà làm vậy thì xương ống chân gãy mất, cho dù bị thương nhẹ thì sau này cũng không thể chạy thoải mái được nữa, chỉ có thể cho phối giống, không thể làm chiến mã được nữa."

Vương Trung: "Chắc là do cỏ trên mặt đất dày quá, nên đã giảm xóc, chắc chắn là vậy! Chúng ta phải tin tưởng vào khoa học!"

Ít nhất là phải đợi đến khi tôi và con ngựa này đều sống trăm tuổi rồi, hẵng nói cái câu "lòng trung thành đến chết cũng không thay đổi, khiến cho ngựa cũng biến thành linh hồn" gì gì đó.

Nhưng mà, thế giới này thật sự có những sức mạnh thần bí, biết đâu Bucephalus cũng được cơ học lượng tử bảo vệ.

Bucephalus đi đến gần Vương Trung, bắt đầu gặm mũ của Vương Trung.

Lúc này, hai kỵ binh từ phía sau đuổi theo tiểu đội, người lính dẫn đầu nói: "Xin lỗi tướng quân, khi chúng tôi di chuyển, con ngựa của ngài đã nhân lúc không ai để ý mà chạy mất, chúng tôi lập tức đuổi theo ngay."

Vương Trung gật đầu: "Không trách các cậu được, con ngựa của tôi nó thông minh quá."

Bucephalus hắt hơi một cái.

Vương Trung: "Tháo một bộ yên ngựa cho ngựa của tôi, sau đó hai cậu cưỡi một con ngựa quay về doanh trại đi, tôi đưa nó đi trinh sát cùng."

Grigory trợn tròn mắt: "Ngài lại muốn đua với máy bay địch à?"

Vương Trung: "Không phải, anh nhìn xem, cả ngày hôm nay máy bay địch chẳng thèm đến quấy rầy chúng ta..."

Vasili: "Sáng nay có sương mù, có thể sân bay của chúng tan sương muộn hơn, hoặc là phi công Prosen phải đợi ăn trưa xong mới xuất kích. Nếu bọn chúng cất cánh vào buổi chiều, thì giờ này cũng sắp đến lúc máy bay địch xuất hiện rồi."

Ngay sau đó, Vương Trung nghe thấy trên bầu trời có tiếng động cơ gầm rú.

Vương Trung: "Miệng quạ đen! Ẩn nấp!"

Vasili: "Hả? Không đua với máy bay địch sao?"

"Mắt anh để đâu đấy, cỏ xung quanh cao thế này cơ mà! Ẩn nấp!"

Vương Trung túm lấy cổ áo Vasili, kéo hắn ta chui vào bụi cỏ.

Những người khác cũng nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, chỉ trong chớp mắt, cả đoàn xe đã biến mất trong bãi cỏ, chỉ còn lại những chiếc xe jeep trống không đậu trên đường.

Còn có ba con ngựa vẫn đang thong dong gặm cỏ.

Tiếng động cơ gầm rú ngày càng gần, bay về phía Yeisk, đồng thời tiếng súng phòng không cũng vang lên từ hướng Yeisk.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, sau khi xác định không còn máy bay địch nào khác, mới thò đầu ra khỏi bụi cỏ.

Vasili cũng đứng dậy, liên tục nhổ cỏ trong miệng: "Phì phì! Tướng quân, tôi đâu phải động vật ăn cỏ, sao ngài lại ấn đầu tôi xuống đất thế."

Vương Trung: "Xin lỗi. Vừa rồi tình huống khẩn cấp quá, tôi ra tay hơi mạnh."

"Hả? Ờ..." Vasili bối rối, "Tôi... tôi không để ý lắm đâu, ngài không cần phải xin lỗi tôi nghiêm túc như vậy."

Vương Trung nhìn Vasili, là người cùng trang lứa với Vasili, Vương Trung bỗng nhiên muốn trêu chọc anh ta một chút, nhưng trong đầu lại có tiếng nói vang lên: "Máy bay địch vừa mới đi qua, biết đâu còn quay lại tấn công", "Bây giờ không phải lúc làm chuyện này".

Vì vậy, Vương Trung đành từ bỏ ý định, nghiêm nghị gật đầu: "Tranh thủ lúc máy bay địch chưa quay lại, chúng ta xuất phát thôi."

Grigory: "Chờ đã, chúng ta nên đợi máy bay địch oanh tạc xong rồi mới đi, bọn chúng chắc chắn sẽ quay lại theo đường này, hơn nữa là bay ở độ cao thấp sau khi oanh tạc xong. Chúng đến rồi kìa! Nằm xuống mau!"

Mọi người vội vàng núp xuống bụi cỏ - lần này, tất cả đều nhận ra rằng không cần phải nằm xuống, nằm xuống sẽ càng đè bẹp nhiều cỏ hơn, có khi còn dễ bị phát hiện hơn.

Rất nhanh sau đó, tám chiếc Stuka bay qua đầu mọi người, một trong số đó đang bốc khói đen từ động cơ, rõ ràng là bộ tản nhiệt đã bị hỏng, nhiệt độ động cơ đang tăng lên nhanh chóng.

Vương Trung nhìn góc nhìn từ trên cao rất rõ ràng, phi công lái chiếc máy bay đó mặt mũi nhem nhuốc dầu mỡ, có vẻ như đường ống dẫn dầu trong buồng lái hoặc một bộ phận nào đó đã bị vỡ, chiếc máy bay này có lẽ sắp rơi rồi.

Vương Trung còn nhìn thấy trên người viên phi công có đeo một tấm bản đồ, chắc là bản đồ dẫn đường.

Thật muốn cướp lấy tấm bản đồ đó!

Lúc này, Vương Trung nghe thấy Grigory nói: "Được rồi, máy bay địch đã đi rồi."

Vương Trung mới sực nhớ ra rằng khoảng cách nhìn thấy máy bay từ trên cao rất xa, đối với Grigory mà nói thì máy bay địch đã biến mất khỏi tầm mắt từ lâu rồi.

Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, đứng dậy, nói với Grigory: "Có một chiếc máy bay địch bị thương nặng, tôi đoán là nó không thể bay về căn cứ được. Chúng ta đi về hướng chiếc máy bay đó, cố gắng tìm kiếm xác máy bay, phi công đều mang theo bản đồ, trước khi cất cánh sẽ cập nhật tình hình bố phòng mới nhất của ta và địch!"

Cập nhật bản đồ tình hình một mặt là để tránh oanh tạc nhầm, mặt khác là để phi công có thể cố gắng nhảy dù xuống khu vực do quân ta kiểm soát.

Nói cách khác, chỉ cần cướp được tấm bản đồ của phi công, chúng ta có thể nắm được ngay lập tức cách bố trí của quân địch - ít nhất là cách bố trí trước khi máy bay địch cất cánh.

Sẽ có chút chậm trễ, nhưng có còn hơn không.

Grigory: "Được, chúng ta đi thôi."

Vương Trung quay sang nói với hai người lính đến để đưa Bucephalus về: "Hai cậu không cần phải đuổi theo nữa, mang theo vũ khí chứ?"

Người lính rút súng Tokarev cải tiến đang đeo trên yên ngựa.

Vương Trung: "Tốt! Hai cậu là kỵ binh, đi theo chúng tôi! Biết đâu có thể dùng đến kỵ binh đấy. Lên xe, lên xe!"

Mọi người nhanh chóng leo lên những chiếc xe jeep không hề hấn gì, lao nhanh về phía chiếc máy bay địch biến mất.

Vasili vừa ngồi trên xe vừa gãi đầu: "Vừa rồi chúng ta không bị máy bay địch phát hiện, có phải là vì Bucephalus đến nên chúng ta mới dừng lại, bụi trên đường bị gió thổi bay mất không?"

Vasili nhìn Vương Trung, thấy Vương Trung có vẻ không hiểu ý mình, bèn giải thích: "Trên thảo nguyên gió rất lớn, cho nên bụi trên đường sẽ nhanh chóng tan hết sau khi xe chạy qua vài trăm mét.

"Nếu đoàn xe dừng lại, bụi sẽ nhanh chóng biến mất.

"Không có bụi, máy bay địch đến oanh tạc Yeisk bay trên cao có thể sẽ không nhìn thấy những chiếc xe jeep Willys màu xanh lá cây - thứ này quá nhỏ, đứng trên mặt đất mà ở xa cũng khó nhìn thấy.

"Còn lúc máy bay địch quay về, có thể chỉ lo chạy trốn, không chú ý đến những chiếc xe trên mặt đất - lại đúng lúc xe chưa kịp tạo ra bụi. Tướng quân, ngài thấy có phải vậy không?"

Nghe Vasili nói vậy, Vương Trung xoa xoa cằm: "Hình như là vậy... Không, không phải, đừng mê tín, chỉ là trùng hợp thôi! Trùng hợp thôi!"

Nếu đây không phải là trùng hợp - vậy thì chỉ có thể nói Prosen thua là đúng rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Vương Trung cảm thấy đây đúng là trùng hợp, trên chiến trường vốn có rất nhiều sự trùng hợp kỳ diệu, sau khi chiến tranh kết thúc sẽ trở thành những câu chuyện được các lão binh truyền tai nhau, nếu may mắn thì còn được dựng thành phim.

Đoàn xe jeep nhanh chóng nhìn thấy phía trước có khói bốc lên từ bãi cỏ. Sau khi đến gần phát hiện là máy bay cắm ngược trên thảo nguyên, đuôi máy bay vểnh lên thật cao, thoạt nhìn giống như trên mặt đất cắm một bia mộ.

Máy bay đang bốc khói, nhưng thoạt nhìn không có ngọn lửa, cũng không có thiêu đốt.

Vương Trung đứng lên, tự mình nắm lấy tay cầm súng máy hạng nặng M2, ấn nút bắn một cái dài, sau đó nói với Vasili: "Gọi hàng đi! Bảo phi công đầu hàng. Kỵ binh bọc đánh hai bên!"

"Không được, bánh xe không vào được cỏ, chiến mã đi vào cũng không chạy nhanh được! Cỏ này quá cao!" Người huấn luyện ngựa lớn tiếng hô.

Vasili thì dùng tiếng Prosen gọi máy bay.

Không có bất kỳ đáp lại nào.

Grigory dừng xe bên cạnh đồng cỏ mênh mông bát ngát, cầm lấy Tokarev cải tiến: "Xem ra phải để ta qua xem. Các cậu ở đây đề phòng. Stuka là hai thành viên đúng không?"

Vương Trung và Vasili cùng gật đầu: "Đúng!"

Grigory: "Được, có thể đối phó."

Hắn xuống xe, khom lưng chui vào bãi cỏ.

Vương Trung tắt góc nhìn quan sát, sau đó mới nhớ tới mình chỉ cần quan sát là được - mẹ nó, vừa rồi hình như hơi nhập tâm diễn quá rồi.

Thôi, diễn một chút phòng ngừa bị lộ cũng không thiệt thòi.

Lúc này, Vương Trung đã chắc chắn hai người trong chiếc Stuka đều chết trên máy bay, nhưng Vương Trung cố gắng tỏ ra rất căng thẳng, nắm chặt tay cầm của khẩu M2.

Grigory mò đến bên cạnh máy bay, kiểm tra một chút, quay đầu lại hô: "Hai người đều chết hết, qua đây đi!"

Vương Trung: "Túi đựng bản đồ!"

Grigory xoay người, đẩy cửa kính buồng lái ra, thò nửa người trên vào buồng lái, rất nhanh cầm một tấm ván gỗ cỡ 16, lắc lắc về phía bên này.

Vương Trung buông hai tay khỏi súng máy, làm loa ở miệng hô: "Qua đây trước đi! Máy bay vẫn còn bốc khói, nói không chừng sẽ bốc cháy!"

Grigory không chấp hành mệnh lệnh, mà lại tìm kiếm trong buồng lái một chút, sau đó cầm túi xách, bản đồ, còn có một khẩu súng lục chạy tới bên này.

Vương Trung vốn tưởng rằng hắn vừa rời khỏi máy bay sẽ phát nổ, làm một màn "đàn ông đích thực không ngoái đầu nhìn vụ nổ", nhưng không hề có, máy bay cứ yên tĩnh bốc khói, dưới ánh mặt trời giống như một bia mộ sắt thép.

Mấy phút sau, Grigory trở về xe Jeep, đưa bản đồ cho Vương Trung.

Vương Trung vừa mới bắt đầu xem, mới nhớ tới mình không hiểu tiếng Prosen, liền dùng khuỷu tay chọc Vasili: "Dịch đi!"

"Vậy thì đưa cho tôi trước đã!"

Vương Trung đưa tấm bản đồ cho Vasili: "Nhanh lên!"

Vasili: "Chủ sở hữu của bản đồ này là Đại úy Ensilik thuộc Không đoàn oanh tạc chiến thuật số 54, nội dung trên bản đồ - trời ơi, vớ bở rồi, mặc dù rất đơn giản, nhưng mà đúng là bản đồ bố trí binh lực của địch, chi tiết

đến cấp sư!"

Bản đồ bố trí binh lực chi tiết đến cấp sư, điều đó cơ bản có ý nghĩa về mặt chiến thuật.

Vasili: "Địch ở Tây Bắc và Tây Nam chúng ta, hai gọng kìm, mỗi bên bố trí một sư đoàn thiết giáp và một sư đoàn lính dù, sau đó... chúng có một hai ba bốn... bốn sư đoàn bộ binh! Bốn!

"Sư đoàn bộ binh gần nhất..."

Vasili cúi đầu nhìn thước tỉ lệ, sau đó dùng tay vạch, khoanh một chút, kinh hãi: "Cách chúng ta chỉ còn không đến 20 km!"

Vương Trung: "Cái gì? Gần như vậy sao?"

Vasili: "Đúng vậy, hơn nữa nhìn đường này, đây là đường tiến quân, những sư đoàn bộ binh này đang tiến về phía chúng ta!"

Vương Trung kinh hãi: "Bản đồ được cập nhật lúc nào?"

Vasili nhìn thời gian trên bản đồ, lại nhìn đồng hồ đeo tay của mình: "Hai tiếng trước! Sư đoàn bộ binh sắp ập đến rồi!"

Sau một khắc, nơi xa truyền đến tiếng pháo.

Grigory: "Không phải pháo của chúng ta, phương vị không đúng! Kẻ địch đang bắn phá chúng ta!"

Vương Trung: "Về Sư bộ! Không đúng, quay về Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân!"

(Hết chương)

Chương 210: Sự cứng nhắc của người Prosen (Cộng thêm chương 6000 phiếu tháng)

Lúc Vương Trung chạy về, thành phố đang bị pháo kích, bây giờ xông vào nói không chừng sẽ bị đạn pháo bắn trúng.

Hơn nữa Vương Trung biết, lúc bị pháo kích căn bản không làm được gì, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất tránh pháo - những người không làm như vậy phần lớn đều đã chết, những người còn lại có thể cũng đã dùng hết vận may cả đời.

Cũng may ngoài thành còn có không ít đơn vị: Lực lượng thiết giáp không vào thành, mà đóng quân nghỉ ngơi ở ngoài thành, lực lượng pháo chống tăng cũng đều ở ngoài thành.

Bây giờ Vương Trung đã là Tư lệnh Tập đoàn quân, không thể nào để tất cả các đơn vị dưới quyền đều chen chúc trong thành phố.

Đứng trên ngọn đồi, nhìn về phía thành phố đang bị oanh tạc, Vương Trung thật lòng hy vọng những gương mặt quen thuộc kia đừng gặp phải chuyện không may.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên hiểu ra một điều: Lần đầu tiên từ trường đại học về nhà, cứ cách một tiếng bà nội lại gọi điện thoại hỏi han tình hình, khiến Vương Trung rất sốt ruột. Bây giờ, Vương Trung đã hiểu bà nội, bởi vì Vương Trung cũng muốn lát nữa gọi điện thoại về báo bình an cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân.

Bà nội chính là với tâm trạng như vậy, chờ tôi từ tỉnh thành về nhà.

Lúc quân địch pháo kích, Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy xa xa có một chiếc xe Jeep, dựa vào linh cảm hẳn là đang tìm mình, liền chuyển góc nhìn, quả nhiên nhãn hiệu người tới là Thiếu tướng Eugene, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 225.

Xe jeep dừng lại trước mặt Vương Trung, Eugene xuống xe, chào Vương Trung: "Lữ đoàn thiết giáp nói ngài ở đây, tôi vội vàng đến đây ngay. Tôi vốn định vào thành phố để báo cáo với Bộ Tư lệnh."

Vương Trung chỉ vào thành phố: "May mà anh không vào thành, nếu không sẽ bị nã pháo giống như Yegorov."

Eugene đưa mắt nhìn về phía thành phố: "Nếu pháo của quân địch có thể bắn vào trong thành, chứng tỏ chúng rất gần, xe tăng chỉ cần một đợt tấn công là có thể đánh qua."

Hắn nhìn về phía Vương Trung: "Chúng ta thử xem sao?"

Vương Trung chỉ vào Eugene nói với mọi người bên cạnh: "Nhìn xem, trước khi trận chiến này diễn ra, Eugene có tìm đến tôi, nói 'Hay là cậu đổi người khác đi, tôi vẫn nên làm Lữ đoàn trưởng thì hơn' 'Tôi thực sự không biết tấn công', vậy mà bây giờ hắn lại đề nghị chúng ta tấn công! Một trận đánh đã biến Eugene từ một gã quản đốc mỏ thành Trung tá, rồi lại thành một vị tướng dũng mãnh!"

Mọi người cười ha ha.

Eugene gãi đầu: "Tôi chỉ cảm thấy đây là một cơ hội, nên mới đề nghị như vậy."

Vương Trung: "Tôi thấy, sau khi chúng ta đánh xong những trận chiến ở khúc quanh lớn trên sông Sukhaya Verevka, nên đề nghị thăng chức cho Thiếu tướng lên Trung tướng, chỉ huy một Quân đoàn!"

Những người lính khác cũng vì chiến thắng mà phấn chấn tinh thần, lập tức hùa theo: "Một Quân đoàn! Một Quân đoàn!"

Eugene lúng túng: "Quân địch vẫn đang pháo kích chúng ta, nói như vậy không hay lắm, thưa tướng quân?"

Vương Trung: "Chúng ta cũng không có cách nào khiến quân địch ngừng pháo kích, lúc này có ủ rũ cũng vô dụng! Anh cứ chịu khó làm "cây hài" cho mọi người vui vẻ một chút đi!"

Mọi người cùng nhau ồn ào, Eugene chỉ cười rạng rỡ, có vẻ như khi còn làm quản đốc mỏ, hắn không phải là kiểu người hung dữ.

Sau đó Vương Trung chuyển chủ đề: "Nhưng tôi không thể đồng ý phát động tấn công."

Nụ cười của Eugene cứng đờ: "Tại sao?"

Vương Trung chỉ vào nơi xa nói: "Căn cứ theo bản đồ chúng ta thu được, đây là pháo của sư đoàn bộ binh địch."

Vương Trung lấy tấm bản đồ thu được ra, trên đường trở về, Vasili đã dùng bút chì dịch sang tiếng Ant và ghi chú bên cạnh những từ tiếng Prosen.

Vương Trung chỉ vào bản đồ nói:

"Anh xem, đối diện chúng ta đều là sư đoàn bộ binh, người Prosen rất cứng nhắc trong việc sử dụng các loại sư đoàn, sư đoàn bộ binh của bọn chúng chủ yếu dùng để phòng ngự, thỉnh thoảng sẽ dùng để mở rộng vùng chiếm đóng phía sau lực lượng thiết giáp, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng để tấn công."

Đây là cảm giác lớn nhất của Vương Trung khi đọc lịch sử chiến tranh, trong Thế chiến II, hễ cứ tấn công là quân Đức Quốc Xã nhất định sẽ sử dụng lực lượng chủ lực là những sư đoàn có chữ "Panzer" (Tiếng Đức có nghĩa là thiết giáp, thường dùng để chỉ xe tăng), ví dụ như Sư đoàn Thiết giáp, Sư đoàn Lính dù Thiết giáp.

Quân Đức Quốc Xã sử dụng các loại sư đoàn khác nhau trong lịch sử chiến tranh, giống như chơi game vậy, Sư đoàn Thiết giáp và Sư đoàn Lính dù Thiết giáp phụ trách tấn công, phản công và các nhiệm vụ khác, còn bộ binh thường đi theo sau các đơn vị có chữ "Panzer", chủ yếu là củng cố vùng chiếm đóng - cũng chính là phòng ngự.

Thỉnh thoảng sư đoàn bộ binh sẽ phụ trách phát động một số cuộc tấn công để mở rộng đột phá hoặc chiếm lại các vị trí đã mất, nhưng đều là các cuộc tấn công cục bộ, có giới hạn, lực lượng chủ lực của các cuộc tấn công cấp chiến dịch nhất định phải là các đơn vị có chữ "Panzer".

Sư đoàn Thiết giáp cũng sẽ tham gia tác chiến phòng ngự, nhưng bọn chúng tham gia tác chiến phòng ngự thường là phản công, trên thực tế vẫn là tấn công.

Chỉ có Tiểu đoàn Xe tăng hạng nặng, với vai trò là lực lượng cứu hỏa, mới được sử dụng trong tác chiến phòng ngự thuần túy.

Chính vì vậy, các sư đoàn bộ binh của quân Đức Quốc Xã đều rất giỏi phòng ngự.

Lúc này Vương Trung cho rằng, Prosen có lẽ cũng sẽ tuân theo "giáo điều" tương tự, những sư đoàn bộ binh này chắc chắn sẽ không tấn công, mà sau khi tiếp nhận tàn quân của Sư đoàn Seeckt, bọn chúng sẽ dừng lại tại chỗ để thiết lập tuyến phòng thủ.

Ví dụ như bố trí pháo phòng không 88 mm.

Vương Trung biết những điều này, nhưng những người khác không biết, cho nên Vương Trung vừa nói "Người Prosen sẽ phòng ngự", Eugene đã lộ ra vẻ mặt khó hiểu: "Tại sao? Chỉ vì bọn chúng là sư đoàn bộ binh?"

Vasili chen miệng nói: "Vị danh tướng kia của Prosen, Erwin Rommel, còn viết một cuốn sách có tên là 'Bộ binh tấn công' đấy!"

Vương Trung chỉ vào thảo nguyên và đồng cỏ mênh mông bát ngát trước mặt: "Anh nhìn thảo nguyên này xem! Không phải tất cả các bãi cỏ đều là loại cỏ cao như chúng ta vừa mới thấy, trên loại bãi cỏ có thể lái xe Jeep này, bộ binh làm sao mà tấn công?"

Vasili và Eugene đồng thời quay đầu nhìn về phía thảo nguyên.

Vasili: "Cũng đúng."

Vương Trung: "Nhưng nếu bộ binh của địch dừng lại phòng ngự, bọn chúng có thể ẩn nấp trong bãi cỏ. PAK 40, còn có pháo 88 mm đáng sợ hơn. Không được, chúng ta không thể mạo hiểm tấn công vào lúc này, ít nhất cũng phải đợi pháo binh của chúng ta đến nơi đã."

Phạm vi khai hỏa của pháo binh thuộc Tập đoàn quân Cơ giới số 1 hiện tại chỉ mới bao phủ đến Yeisk, sau khi chiếm được thành phố, trận địa pháo binh mới bắt đầu di chuyển về phía trước, hiện tại vẫn chưa vào vị trí.

Vasili: "Vậy bây giờ chúng ta ở đây chờ đợi sao?"

Eugene bỗng nhiên hai mắt sáng rực: "Ý ngài là chúng ta bắt đầu đóng quân ở đây? Bắt đầu đào chiến hào?"

Vị tướng quản đốc mỏ bỗng nhiên nghe được tiếng gọi của dòng máu trong huyết quản!

Vương Trung lại vuốt cằm, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ lấy được từ phi công địch, chìm vào trầm tư.

————

"Truyền lệnh cho bốn sư đoàn bộ binh dừng lại, thiết lập tuyến phòng ngự tại chỗ, tiếp nhận tàn quân của Sư đoàn Seeckt." Thượng tướng Pock ra lệnh, "Chúng ta vốn định để Sư đoàn Seeckt bảo vệ Yeisk, nhưng đúng là sư đoàn thiết giáp không thích hợp phòng ngự, vì vậy mới dẫn đến thất bại như hiện nay."

Hắn cầm ly rượu đế cao trên bàn lên, uống một ngụm, vị cay nồng của rượu khiến hắn nhíu mày: "Chết tiệt, đến giờ tôi vẫn chưa quen với thứ này, nó hơi cay so với khẩu vị của người Prosen. Có lẽ người Melainia sẽ

thích nó."

Thượng tướng Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6 cũng cầm ly rượu lên: "Tôi khá thích, chỉ cần không uống nhiều là được. Tôi thật sự không hiểu nổi việc người Ant coi thứ này như nước để uống."

Thượng tướng Pock uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly, đặt ly rượu xuống, tập trung chú ý trở lại bản đồ:

"Vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình thế, Rokossovsky chắc chắn sẽ muốn chọc thủng trung tâm của chúng ta! Đây là chiến thuật mà Hoàng đế Reinhardt yêu thích nhất khi diễn tập trên bản đồ!"

Thượng tướng Pock dừng lại, cười nói: "Chính vì vậy, mỗi người chúng ta đều rất giỏi đối phó với chiến thuật này."

Thượng tướng Friedrich cũng cười: "Đúng vậy, quá quen thuộc rồi, lực lượng phòng thủ ở trung tâm sẽ chặn mũi tấn công, sau đó hai bên cánh sẽ bọc đánh."

Thượng tướng Pock gật đầu: "Vấn đề bây giờ là làm cách nào để chúng ta có thể chặn đứng cuộc tấn công của Rokossovsky trên thảo nguyên rộng lớn này. May mắn là, theo lời kể của những người lính Sư đoàn Seeckt chạy thoát, chúng ta được biết Rokossovsky không có nhiều lực lượng thiết giáp.

"Hơn nữa, lực lượng nòng cốt trong lực lượng thiết giáp của hắn là một loại pháo tự hành! Tuy pháo tự hành lấy danh nghĩa là tấn công, nhưng thực tế không thích hợp để tấn công, điều này chúng ta đều biết rất rõ!"

Thượng tướng Friedrich: "Rokossovsky sẽ phải trả giá cho việc quá tin tưởng vào pháo tự hành! Đương nhiên, theo như mô tả của tiền tuyến, loại pháo tự hành này có khả năng phòng thủ trực diện rất mạnh, có lẽ chúng ta nên ra lệnh cho quân đội che giấu trận địa pháo chống tăng càng kín đáo càng tốt, đợi chúng đến gần rồi mới khai hỏa."

Thượng tướng Pock: "Sư đoàn bộ binh của chúng ta sẽ cho người Ant thấy tinh thần chiến đấu ngoan cường của chúng ta!"

————

"Chúng ta đóng quân ở đây chẳng phải là trúng kế của quân địch sao?" Vương Trung đột nhiên nói, "Bọn chúng đang định dùng chiến thuật gọng kìm để tấn công chúng ta đấy!"

Vasili: "Nhưng tấn công cũng là trúng kế của bọn chúng thôi. Cậu vừa nói là bọn chúng sẽ tập trung lực lượng phòng thủ mà?"

"Ừ."

Vương Trung nhìn bản đồ: "Nhưng cậu nhìn xem, lúc chúng ta trinh sát hướng này, đã gặp phải một bãi cỏ rất rộng lớn, xe cộ cơ bản không thể di chuyển, xe tăng thì có thể đi, nhưng sau khi đến nơi thì hậu cần không thể

tiếp tế, ít nhất là không dễ dàng, đúng không?"

Vasili: "Có thể dùng máy ủi đất mở đường."

"Nhưng làm vậy rất phiền phức. Chúng ta cần tìm một người chăn nuôi trên thảo nguyên này, hỏi rõ xem phạm vi của bãi cỏ này lớn đến đâu, nằm trong khu vực nào."

Eugene vẻ mặt nghi hoặc: "Ngài muốn làm gì?"

Vương Trung: "Tôi cũng không biết nữa, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng, việc tìm hiểu xem bãi cỏ này lớn đến đâu rất quan trọng. Còn khu vực này chúng ta đã biết là đầm lầy, diện tích đầm lầy lớn đến đâu cũng rất quan trọng. Chúng ta phải tìm được người chăn nuôi trên thảo nguyên, hỏi rõ ràng."

Vasili: "Hỏi Cha xứ là được rồi, chắc chắn ông ấy biết tìm người chăn nuôi ở đâu."

Vương Trung gật đầu.

Đúng lúc này, tiếng pháo ầm ầm bên tai bỗng nhiên im bặt.

Vương Trung: "Đi, vào tìm Cha xứ thôi!"

————

"Cha xứ đây." Người đàn ông lớn tuổi dẫn đường chỉ vào hàng thi thể treo trên cột đèn đường phía trước nói, "Chúng tôi đã khuyên Cha xứ đi mau, nhưng ông ấy nhất quyết ở lại với những Cha xứ trẻ tuổi, ở lại với chúng tôi, sau đó tất cả đều bị người Prosen giết sạch."

Vương Trung nhìn những thi thể đung đưa theo gió, nghe tiếng cột đèn đường kẽo kẹt, siết chặt nắm đấm.

"Thả họ xuống, an táng cho tử tế."

Không cần Vasili và các sĩ quan ra lệnh, những người lính đã tự động bước lên, trèo lên cột đèn.

Vương Trung hỏi người đàn ông lớn tuổi dẫn đường: "Chúng tôi phải đến đâu mới có thể liên lạc được với người chăn nuôi? Người chăn nuôi trên thảo nguyên ấy."

Ông lão: "Có một người chăn nuôi đến thành phố định cư, mới định cư được hơn 5 năm, từ khi Giáo hội bắt đầu thu mua len và sữa với giá cố định thì ông ấy mới chuyển đến, ông ấy là người liên lạc của những người chăn nuôi trong thành phố."

Vương Trung hỏi một vấn đề quan trọng: "Ông ấy còn sống không?"

"Vẫn còn, ít nhất là trước khi quân địch pháo kích tôi vẫn nhìn thấy ông ấy, lúc đó ông ấy vẫn còn sống."

Vương Trung: "Vậy ông có thể dẫn tôi đi tìm ông ấy không?"

(Hết chương)

Chương 211: Vòng hoa trên đường phố

Trên đường đến nhà vị đại biểu chăn nuôi kia, nhóm người Vương Trung gặp phải những người đang thu dọn thi thể.

Thi thể của những người lính Ant hy sinh được đặt bên đường, cách nhau 10 cm, xếp thành một hàng dài dọc theo con đường bên trái, còn con đường bên phải thì trống không dành cho xe cộ qua lại.

Một chiếc xe tải GAZ và một chiếc xe tải Studebaker do Hợp CHủng Quốc viện trợ đỗ ở phía trước và phía sau, những người công nhân đang liên tục khiêng thi thể lên xe.

Vương Trung vốn định nói "Chiến sĩ của tôi không thể bị chất đống như cá hộp", nhưng Vương Trung lập tức gạt bỏ ý nghĩ này - xe tải có rất nhiều việc phải làm, có thể điều động được hai chiếc để chở thi thể đã là rất khó khăn rồi.

Bỗng nhiên, Vương Trung nhìn thấy Nelly đeo một chiếc giỏ, trong giỏ đựng đầy hoa dại.

Vương Trung giật mình, phản ứng đầu tiên là bạn trai nhỏ của Nelly đã chết.

Sau đó Vương Trung nhìn thấy Nelly cài một bông hoa nhỏ lên cổ áo của mỗi người lính đã hy sinh.

Vương Trung vỗ vai Grigory, ra hiệu cho hắn dừng xe.

Một người công nhân nhìn thấy Vương Trung, trừng mắt định lên tiếng.

"Suỵt." Vương Trung đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho người công nhân im lặng.

Chiếc xe dừng lại ở góc đường đầy thi thể, Vương Trung lặng lẽ quan sát đôi mắt của Nelly, nhưng thấy cô bé không hề khóc, chỉ im lặng phân phát những bông hoa.

Mặc dù Nelly không khóc, nhưng cảnh tượng này lại vô cùng bi thương, khiến Vương Trung nhớ đến bài dân ca "Alyosha".

Lời bài hát là: Anh ấy không thể tặng hoa cho cô gái nữa, cô gái tặng hoa cho anh ấy.

Ngay khi Vương Trung đang cảm khái nhìn cô hầu gái nhỏ của mình, thì một đám lính bên cạnh bỗng nhiên hát vang bài "Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng" - không đúng, là "Lòng dũng cảm cuối cùng"!

Tôi mới là "tác giả gốc", không thể để người khác dẫn dắt! Cho dù cả nước Ant đều gọi bài hát này là "Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng" thì tôi vẫn phải

gọi là "Lòng dũng cảm cuối cùng" - Vương Trung thầm nghĩ.

Nelly nhìn về phía những người lính đang cắt ngang mình tưởng niệm đồng đội, nhận ra bọn họ rõ ràng là cố ý, vừa hát vừa nhìn chằm chằm vào Nelly.

Vương Trung cũng nhận ra điều này, Vương Trung định lên tiếng ngăn cản đám lính trêu chọc cô hầu gái nhỏ, thì thấy Nelly tiến lên cài cho mỗi người bọn họ một bông hoa nhỏ.

Người lính chơi đàn balalaika nói: "Nhà tôi có một cô em gái, trạc tuổi cô."

"Tướng quân đúng là, sao lại mang cả một cô bé lên chiến trường thế này?"

Nelly: "Cẩn thận cái miệng đấy, nói bậy bạ coi chừng bị mụ phù thủy đầm lầy xé rách mồm."

Vương Trung trợn tròn mắt, bình thường Nelly không bao giờ nói chuyện cay độc như vậy, nhiều nhất là dùng ánh mắt khinh thường hoặc là ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Vương Trung.

Xem ra bình thường Nelly đã nương tay lắm rồi.

Mấy tên lính nhìn nhau, sau đó đều bật cười, bắt đầu trêu chọc: "Mụ phù thủy đầm lầy?"

"Liệu bà ta có triệu hồi quái vật trong rừng không?"

"Hay là cho phụ nữ thứ thuốc biến những gã đàn ông phụ bạc thành cóc?"

Nelly lắc đầu, vẻ mặt "không nghe lời người già, có ngày chuốc lấy khổ".

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy Nelly giống như một người mẹ bất lực trước đứa con nghịch ngợm, cứng đầu.

Lúc này, tên lính chơi balalaika nói: "Chúng tôi chỉ nói xấu tướng quân một chút, cô đã tức giận như vậy, còn dọa chúng tôi bằng mụ phù thủy đầm lầy, chắc là cô thích tướng quân lắm nhỉ?"

Vương Trung ho khan một tiếng: "Andrei, Daka, còn cả Kholopakov nữa, đừng có trêu chọc lính của tôi, cẩn thận tôi phạt các cậu đi dọn phân với Vasili đấy."

Ba tên lính nghe thấy tên mình, lập tức nhìn sang, phát hiện là Vương Trung, vội vàng đứng nghiêm chào, nhưng lại thấy tay đang cầm nhạc cụ nên không tiện chào.

Sau một hồi luống cuống tay chân, bọn họ cất nhạc cụ đi, nghiêm túc chào Vương Trung.
Vương Trung khoát tay áo: "Được rồi, giờ nghỉ ngơi, đừng câu nệ như vậy. Cáo biệt di thể là chuyện nghiêm túc, đừng cười đùa."

"Báo cáo!" Anh chàng chơi nhạc Balalaika giơ tay lên, "Chúng tôi cho rằng các đồng đội muốn nghe bài hát này hơn."

Cậu chơi nhạc Balin phụ họa: "Họ xuống địa ngục có khi còn phải đánh nhau với lũ quỷ Prosen đấy!"

Lập tức Anh chàng chơi nhạc Balalaika đá vào chân Cậu chơi nhạc Balin một cái: "Đồng đội của chúng ta đương nhiên là phải lên thiên đường, đâu có gặp lũ quỷ Prosen!"

Vương Trung: "Dù sao thì cũng nghiêm túc một chút, tiễn họ chặng đường cuối cùng. Tôi không có ý nói bài hát này không được, ý tôi là mọi người không nên tán tỉnh con gái nhà người ta trong lúc tiễn biệt. Còn nữa, không được tán tỉnh lính cần vụ của tôi bất cứ lúc nào!"

Ba "nhạc công" đều cười: "Lính cần vụ của ngài nhỏ quá, như em gái chúng tôi vậy!"

"Phải đấy phải đấy, lúc nãy cũng chỉ là trêu em gái thôi mà!"

"Ngài xem cô ấy tặng hoa cho chúng tôi, không phải hoa mà các cô gái hay tặng, đây là hoa dại mà chỉ có bé gái mới tặng."

Vương Trung mắng: "Biết điều đi! Được rồi, lo mà chơi nhạc tiễn biệt đồng đội cho đàng hoàng!"

Ba người liếc nhìn nhau, sau đó rất ăn ý ngồi lại vị trí, bắt đầu chơi nhạc.

Đó là một bài hát mà Vương Trung rất quen thuộc: Xa bên kia dòng sông nhỏ.

Hồi nhỏ khi xem bản phim truyền hình Liên Xô "Thép Đã Tôi Thế Đấy", Vương Trung đã rất ấn tượng với bài hát chủ đề này.

Ấn tượng sâu sắc nhất là, sau khúc cao trào, khi sắp giành được thắng lợi thì nhân vật chính lại hy sinh.

Nhân vật chính ngã xuống trước bình minh, khiến Vương Trung vô cùng tiếc nuối.

Tuy hiện tại còn lâu mới đánh bại Prosen, nhưng dùng bài hát này tiễn biệt đồng đội là thích hợp nhất.

Trong tiếng hát bi ai, Nelly đi tới trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Hái hoa khi nào vậy?"

"Vừa nãy, lúc ngài đang đánh trận, tôi rảnh rỗi nên đi hái hoa." Nelly quay đầu nhìn những thi thể trên đường, khẽ cắn môi, "Tôi chỉ có thể làm những việc này, nấu cơm, cho mọi người ăn no, sau đó cài hoa lên người họ."

Vương Trung đặt tay lên đầu Nelly, kể cả chiếc mũ nồi của cô cũng bị bàn tay hắn ấn xuống, rồi xoa mạnh: "Cô làm tốt lắm. Tiếp tục đi, các chiến sĩ sẽ thích. Chúng ta còn có việc gấp, thay tôi tiễn biệt các chiến sĩ tử tế."

Nelly gật đầu.

Vương Trung buông tay, ra hiệu Grigory lái xe.

Thế là đoàn xe rời đi trong chớp mắt.

Nelly xách giỏ hoa, đưa mắt nhìn Vương Trung rời đi, sau đó mới lấy tay tháo chiếc mũ nồi bị nắn bẹp xuống, cẩn thận chỉnh lại như cũ.

Ba chàng trai chơi nhạc vừa đàn xong nốt nhạc cuối cùng thì đoàn xe cũng khuất bóng ở cuối con phố.

Balalaca thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn đồng bọn: "Vị tướng đó thật sự biết tên chúng ta! Trước đây tôi chưa từng nói chuyện với hắn!"

Ba Lâm tấu giả cũng phấn khích nói: "Truyền thuyết là thật! Hắn thật sự biết tên tất cả chúng ta! Quân của tướng quân tử trận, không ai là vô danh!"

"Tôi cứ tưởng là mấy cha tuyên úy lừa người! Không ngờ là thật!"

Nelly quay đầu nhìn ba người: "Mấy anh biết tên tôi là gì không?"

Ba người liếc nhìn nhau.

Người đầu tiên nói: "Người hầu của tướng quân!"

Nelly lắc đầu.

Người thứ hai: "Em gái của tướng quân!"

Lắc đầu.

Người thứ ba: "Tướng quân - Cần! Vụ! Binh! Cái này chắc chắn đúng."

Nelly: "Tôi hỏi tên, không phải thân phận!"

Lần này đến phiên ba người lắc đầu.

Nelly không để ý đến bọn họ, tiếp tục cài hoa cho các binh sĩ đã hy sinh.

————

Đoàn xe của Vương Trung dừng lại trước một tòa nhà ba tầng.

Khu phố này bị phá hủy không nhiều, thậm chí có một tiệm bánh mì còn mở cửa kinh doanh! Vài binh sĩ của quân đội Melainia đang đứng trước tiệm bánh mì, cố gắng mua bánh mì bằng tiếng Melainia.

Vương Trung vỗ vai Vasili, chỉ về phía người Melainia. Vasili hiểu ý, không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống xe, chạy tới hỗ trợ phiên dịch.

Vương Trung thì xuống xe dưới sự hướng dẫn của người địa phương.

Ông lão dẫn đường: "Tôi không vào đâu, những người già chúng tôi, nhìn thấy dân du mục giống như thỏ rừng gặp phải đại bàng, dù sao lúc tôi còn nhỏ, bọn họ toàn là cường đạo cả! Mãi đến khi nội chiến kết thúc, bọn họ mới bỏ nghề cường đạo, có lúc thì đến bán sản phẩm từ gia súc, có lúc thì đến cướp bóc!"

Vương Trung gật đầu: "Cảm ơn ông."

Sau đó, hắn tự mình đi tới trước cửa, gõ cửa gỗ.

Hắn đã dùng ngoại lực xác nhận, trong nhà không có kẻ địch.

Gõ cửa hai lần, cuối cùng cửa lớn cũng hé mở một khe hẹp, một chàng trai khoảng hai mươi tuổi nhìn Vương Trung, sau đó mới rút chốt cửa, mở cửa hoàn toàn.

"Mời vào, tướng quân." Chàng trai nói.

Vương Trung: "Tôi đang tìm người đại diện cho dân du mục, là anh phải không?"

"Vâng, là tôi. Chuyện gì vậy? Có việc gì cần tôi giúp sao?"

Vương Trung: "Anh có quen thuộc thảo nguyên không?"

Chàng trai lắc đầu: "Lúc tôi đến thành phố định cư, mới mười tuổi."

Vương Trung nhíu mày: "Vừa nãy ông lão dẫn đường nói năm năm trước gia đình anh mới chuyển vào thành phố, nghĩa là anh mới mười lăm tuổi?"

Hắn nhìn chàng trai cao gần hai mét với cơ bắp cuồn cuộn, thầm kinh hô: Mới mười lăm tuổi ư?

Chàng trai: "Vâng, chỉ là tôi trông già trước tuổi thôi."

Vương Trung: "Được rồi, chuyện đó không quan trọng. Nếu anh không quen thuộc thảo nguyên, vậy có ai quen thuộc không? Chuyện này rất quan trọng, chúng ta phải đánh nhau với lũ quỷ Prosen, cần người biết rõ tình hình thảo nguyên."

Chàng trai: "Vậy thì ngài phải hỏi cha tôi."

"Ông ấy đâu?"

"Ở đây!"

Một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên từ trên đầu mọi người.

Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông trung niên lực lưỡng đang đứng trên cầu thang dẫn lên lầu hai.

Vương Trung: "Ông có thể cho chúng tôi biết -"

"Không thể!" Người đàn ông lập tức từ chối Vương Trung.

Vương Trung: "Chúng ta cần chống lại lũ quỷ Prosen!"

"Lúc bọn Prosen chiếm đóng nơi này, chúng có làm gì chúng tôi đâu." Người đàn ông nói.

Vương Trung: "Bọn Prosen sẽ biến chúng ta thành nô lệ!"

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực: "Tôi là tuần tra thảo nguyên của Sa Hoàng bệ hạ! Tôi chỉ nghe lệnh của Sa Hoàng bệ hạ! Không có lệnh của Sa Hoàng bệ hạ, bất kỳ ai cũng không thể ra lệnh cho tôi!"

Vương Trung rút súng lục chĩa vào đầu người đàn ông: "Ông phạm tội phản quốc!"

"Trung thành với Sa Hoàng là phản quốc sao? Tôi thấy cậu mới là kẻ đại nghịch bất đạo!"

Đúng là băng cướp thời nội chiến.

Thấy đối phương không mắc lừa, Vương Trung lập tức nảy ra ý tưởng mới.

Hắn cất súng lục, nói với người đàn ông: "Ông muốn có lệnh của Sa Hoàng bệ hạ phải không? Được, tôi sẽ gọi điện thoại đến Yekaterinburg, để chính miệng cô ấy ra lệnh! Đến sở chỉ huy!"

Người đàn ông: "Nếu tôi không đi thì sao?"

Vương Trung: "Đó chính là từ chối tiếp nhận mệnh lệnh của Sa Hoàng bệ hạ, là phản quốc!"

Người đàn ông suy nghĩ một lúc, vung tay lên: "Dẫn đường đi. Nếu sau này cậu lừa tôi, không phải Sa Hoàng bệ hạ, tôi sẽ không nói một lời nào!"

(Hết chương)

Chương 212: Nghe ông lão kể chuyện xưa

Sau đó, đoàn người Vương Trung quay trở lại nhà kho nơi đặt sở chỉ huy, kết quả chưa kịp vào đã thấy tường ngoài bị thủng một lỗ lớn.

Vương Trung vội vàng hỏi lính gác ở cửa: "Bị pháo kích sao? Thiệt hại nặng không?"

Lính gác cười nói: "Đừng lo lắng, tướng quân, ba quả pháo bắn trúng ba nhà kho, không có ai chết. Hai quả rơi xuống sân, nổ rất mạnh, nhưng sân chúng ta trống không, chỉ có trấu thôi."

Để ngụy trang, trước khi Vương Trung xuất phát điều tra đã dặn dò, doanh trại pháo cao xạ đặt bên cạnh tòa thị chính đã sụp một phần ba, bên này nhà kho ngay cả lính gác cũng là dạng bí mật, lính gác công khai chỉ có hai nhóm bốn người, mỗi nhóm canh giữ một cổng lớn.

Bây giờ xem ra quyết định này lại đúng lúc, giảm bớt thương vong do pháo kích.

Đoàn xe tiến vào sân nhà kho, dừng trước cửa kho thóc, ông lão du mục đi cùng xe hừ lạnh một tiếng: "Tướng quân lại chỉ huy chiến đấu trong kho thóc, còn không bằng đám du mục chúng tôi!"

Vương Trung: "Kho thóc cũng tốt mà, kiên cố bền bỉ, mưa xuống còn dễ thoát nước! Mời ông!"

"Hừ, tai tôi thính lắm, giọng nói của bệ hạ tôi nghe một cái là nhận ra ngay, đừng hòng lừa tôi!" Nói xong, ông lão nhận lấy chiếc ghế từ tay một tham mưu, ngồi xuống.

Dáng ngồi của ông lão, oai phong lẫm liệt, có thể thấy lúc trẻ là một trang hán thảo nguyên thích ăn thịt uống rượu - nói cách khác, là một tên thổ phỉ.

Popov đứng dậy: "Chuyện gì vậy? Cần tôi gọi thẩm phán tới không?"

"Hừ!" Ông lão bĩu môi: "Thẩm phán tới cũng vô dụng, tôi sẽ không nói một lời nào, các cậu tự mình đi mà giao thiệp với thảo nguyên!"

Vương Trung cầm điện thoại lên: "Nối máy đến Cung điện Mùa Hè."

Nhân viên trực tuyến đáp: "Vâng", rồi im lặng. Chẳng mấy chốc, đầu dây bên kia vang lên giọng của quản gia Cung điện Mùa Hè: "Cung điện Mùa Hè, xin hỏi ai đấy?"

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy giọng Olga ở đầu dây bên kia: "Có phải Rokossovsky không? Có phải không? Cho ta nói chuyện!"

Tiếp theo là một tràng âm thanh hỗn tạp, chắc là đang tranh giành ống nghe, sau đó giọng Olga vang lên bên tai Vương Trung: "Rokossovsky? Là Rokossovsky phải không?"

Vương Trung: "Nhỡ đâu không phải tôi thì sao, Bệ hạ làm vậy sẽ gây hiểu lầm đấy!"

"Em còn chưa gọi anh là Alyosha đấy! À phải rồi, quên mất anh là trung tướng, khụ khụ." Cô gái hắng giọng, cũng ra vẻ nghiêm túc, "Trung tướng Rokossovsky, xin hỏi tình hình chiến sự ở tiền tuyến thế nào?"

Vương Trung: "Tôi cần ngài giúp một việc, có một ông lão du mục, nhất định phải nghe thấy giọng của Sa Hoàng bệ hạ mới chịu giúp đỡ."

"Vậy đưa điện thoại cho ông ta!"

Vương Trung nhìn ông lão, đưa ống nghe tới: "Sa Hoàng bệ hạ đang đợi đấy."

Ông lão vội vàng gõ gõ cái tẩu thuốc đang ngậm dở lên bàn, gạt tàn thuốc lá, sau đó cất tẩu thuốc, đội mũ ngay ngắn, cung kính nhận lấy ống nghe: "A lô?"

Vương Trung không nghe thấy Olga nói gì, chỉ thấy sắc mặt ông lão thay đổi.

Ban đầu ông lão còn nghi ngờ, sau đó là kinh hãi - chắc là như ông ta nói, nhận ra giọng của Olga. Ông lão cứ thế kinh hãi liên tục nói: "Tội lỗi tội lỗi, tôi đã dám nghi ngờ điện hạ."

Hả?

Vì bây giờ người ta đang nói chuyện điện thoại với Olga, Vương Trung cũng không tiện đính chính, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu với mọi người xung quanh "Tôi không phải".

Ngay sau đó, vẻ mặt ông lão trở nên kinh ngạc: "Không phải sao? Vậy là tôi hiểu lầm rồi! Tội lỗi tội lỗi!"

Vương Trung càng ngày càng tò mò Olga đang nói gì.

Bên kia còn có quản gia và đại tướng Tuganev đang nhìn, chắc là cô ấy sẽ không nói gì quá đáng chứ?

Cuối cùng, ông lão lại gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Vâng vâng, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp, xin bệ hạ yên tâm! Vậy... Cái từ đó nói thế nào nhỉ? Không cần nói sao? Tốt tốt!"

Ông lão liên tục nói "Tốt tốt", cung kính đưa ống nghe cho Vương Trung: "Bệ hạ muốn nói chuyện với cậu."

Vương Trung nhận lấy ống nghe, nói: "Em nói gì với ông ta vậy?"

"À, thì nói anh trai em lúc lâm chung đã giao phó cho anh chăm sóc em, bây giờ anh cũng như anh trai em vậy, muốn ông ta toàn lực phối hợp với anh."

Vương Trung nhướng mày: "Sao anh có cảm giác em nói nhiều hơn thế?"

"Chỉ có vậy thôi, không tin anh hỏi ông ta đi!"

Vương Trung nhìn ông lão, lắc đầu: "Anh tin rồi, mà chúng ta còn có việc, đợi xong việc anh sẽ gọi lại cho em sau."

"Nhất định đấy nhé!" Olga dặn dò.

"Yên tâm đi." Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn ông lão.

Ông lão vẫn đang cầu nguyện, nghe lời cầu nguyện hình như là cầu xin Chúa phù hộ cho Sa Hoàng bệ hạ.

Lúc này, Vương Trung rốt cuộc cũng hiểu, vì sao giáo hội vẫn giữ lại Sa Hoàng.

Giáo hội phái thế tục đã thắng nội chiến lâu như vậy, người trẻ hầu như đều theo phái thế tục, vậy mà vẫn còn gặp phải tín đồ trung thành với Sa Hoàng như vậy.

Nếu không giữ lại Sa Hoàng, e là nội chiến còn phải kéo dài thêm năm năm nữa.

Trong một thế giới thực sự có siêu nhiên và thần tích, việc cải cách thế tục hóa quả thật vô cùng khó khăn.

Chờ ông lão cầu nguyện xong, Vương Trung mới hỏi: "Ông lão..."

"Đừng gọi tôi như vậy! Bệ hạ đã nói, cậu là anh nuôi của cô ấy, là điện hạ, xin cứ tự nhiên sai khiến tôi!"

Vương Trung không muốn "sai khiến" ai, dù sao bản thân hắn trước khi xuyên không cũng chỉ là một người làm công, khá là bài xích loại từ ngữ mang ý nghĩa nô lệ này.

Nhưng bây giờ cũng không còn thời gian để ý đến những chuyện đó nữa, thế là hắn vẫy tay: "Lại đây, xem bản đồ này."

Ông lão nhanh nhẹn đi tới, khác hẳn với vẻ cứng đầu lúc nãy.

Vương Trung: "Ông có biết xem bản đồ không?"

"Đương nhiên, tôi từng là lính kỵ binh thuộc lữ đoàn cận vệ số 5 của Sa Hoàng bệ hạ, lính kỵ binh mà không biết xem bản đồ thì làm sao truyền tin được!" Ông lão nói.

Vương Trung: "Lúc trước khi tự mình đi điều tra, tôi phát hiện ở khoảng vị trí này có một bãi cỏ rất lớn. Bãi cỏ này kéo dài đến đâu?"

Ông lão cầm bút chì lên, bắt đầu vẽ, tay hơi run.

Vẽ xong, ông lão nói: "Xin lỗi, tôi già rồi, vẽ không được thẳng, nhìn tạm vậy, bãi cỏ này ngựa đi còn khó, đã bị bỏ hoang từ lâu! Trước đây có người Cossack muốn khai hoang trồng trọt ở đây, nhưng thất bại."

Vương Trung: "Lớn như vậy à."

"Trên thảo nguyên đừng nhìn thấy toàn cỏ mà tưởng là thế, kỳ thực cái gì cũng có! Chỗ này này," ông lão tiếp tục vẽ trên bản đồ, "Là đầm lầy, nước tuyết tan vào mùa đông không có chỗ thoát, đều tích tụ ở đây."

Vương Trung: "Trên thảo nguyên còn có địa hình nào khó đi qua không? Ý tôi là xe cộ không đi được."

"Nhiều lắm. Ví dụ như chỗ này, cho dù là máy kéo - ý tôi là xe tăng, đến đây cũng không nhúc nhích được!"

"Ở đó có gì?" Vương Trung hỏi.

"Chuột đồng." Ông lão nghiêm túc trả lời, "Chuột đồng đào rất nhiều hang ở đây, ngựa đi qua có thể bị lật chân, xe tăng đi qua nhất định sa lầy."

Vương Trung thè lưỡi: "Nạn chuột đồng nghiêm trọng vậy sao? Chúng tôi cũng bị chuột cắn đứt dây điện thoại liên tục."

"Dây điện thoại trên thảo nguyên phải giăng lên cao, quân đội phái thế tục thời nội chiến đã làm như vậy."

Vương Trung nhìn bản đồ bị vẽ lem luốc, xoa cằm: "Ban đầu tôi cứ tưởng thảo nguyên cũng giống sa mạc, còn nghĩ ra chiến thuật thủy triều."

Kỳ thực là học theo chiến thuật của Rommel trên Trái Đất, nội dung đại khái là, sa mạc có thể xem như biển rộng, tuyến đường tiếp tế có thể thiết lập ở khắp mọi nơi, cho nên tác chiến trên sa mạc không cần quá câu nệ vào đường sá hay khu dân cư.

Hoàn toàn có thể sử dụng lực lượng thiết giáp như hạm đội, để xe tăng tuần tra trên biển cát, đột phá vào điểm yếu của địch, sau đó toàn quân tràn vào từ điểm đột phá duy nhất, như thủy triều dâng lên.

Bây giờ xem ra thảo nguyên khác xa sa mạc.

Trên thảo nguyên không thể nào thực hiện chiến thuật thủy triều, vẫn phải dựa vào tuyến đường tiếp tế.

Vương Trung lẩm bẩm: "Địch có biết điều này không?"

Pavlov: "Chúng ta còn không biết, thì địch chắc chắn cũng không biết. Quân trinh sát của bọn chúng không có thời gian rà soát toàn bộ thảo nguyên."

Vương Trung: "Vậy là chúng ta có thể khẳng định, lực lượng thiết giáp của địch nhất định sẽ tách khỏi lực lượng cơ giới như xe tải, tuyến đường tiếp tế của bọn chúng cũng sẽ bị địa hình phức tạp trên thảo nguyên chặn lại.

"Nếu chúng ta có thể tập kích vào tuyến đường tiếp tế của địch, chúng ta sẽ giành được ưu thế rất lớn - tuy rằng với binh lực hiện tại chúng ta không đủ khả năng để tiêu diệt chúng, nhưng có thể đánh tan chúng!"

Popov hỏi: "Vậy chúng ta nên dùng lực lượng gì để tập kích? Cho dù là xe tăng, cũng không thể vượt qua bãi chuột đồng và đầm lầy."

Vương Trung cũng chìm vào trầm tư.

Lúc này, ông lão du mục lên tiếng: "Sao không thử dùng kỵ binh? Kỵ binh quân của tướng quân Xia Boyang đâu?"

Vương Trung nhìn về phía Pavlov: "Đúng đấy, kỵ binh! Trên thảo nguyên mênh mông, sao có thể thiếu kỵ binh được chứ?"

Pavlov: "Tôi phải nhắc nhở cậu, chúng ta không có kỵ binh."
Vương Trung: "Ta phải nhắc nhở ngươi, ta muốn bộ đội gì là có thể tới."

Hắn cầm lấy điện thoại: "Nhận Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè."

Pavlov ở bên cạnh nhíu mày: "Như vậy có thể không ổn lắm hay không? Sa Hoàng bệ hạ năm lần bảy lượt can thiệp điều động quân sự, cho dù là tiên đế cũng không có như vậy."

Vương Trung: "Sao lại không có? Đã quên Agasukov rồi sao?"

Lúc này điện thoại được kết nối, trực tiếp là giọng của Olga: "Alo? Là Rokossovsky - Trung tướng sao?"

Vương Trung: "Là tôi."

"Nói đi, cần bộ đội gì?"

Vương Trung: "Tôi muốn kỵ binh, điều kỵ binh của Kirienko tới đây!"

Pavlov: "Kirienko chỉ huy tập đoàn quân ở hướng khác, cứ như vậy cướp quân từ trong tay hắn không tốt sao?"

Đầu bên kia của điện thoại, rõ ràng Olga đã lấy ống nghe ra, trao đổi ý kiến với người bên cạnh – có thể là Tuganev đại tướng.

Vài giây sau, cô ấy nói: "Quân kỵ binh của Kirienko không có cách nào điều động cho anh. Nhưng phía quân dự bị còn có quân kỵ binh mới thành lập, có được không?"

Vương Trung: "Được, điều kỵ binh cho tôi."

"Anh muốn làm gì?" Olga hỏi, ngữ điệu lộ ra vẻ tò mò.

Vương Trung: "Cho bọn họ chạy băng băng trên thảo nguyên rộng lớn, chấp hành trận đánh sâu."

"Hả?" Olga nghi hoặc hỏi, "Đánh sâu không phải là cách dùng từ của hải quân sao?"

Vương Trung: "Sao vậy? Tôi còn dùng pháo hải quân, dùng từ hải quân thì sao?"

"Được rồi... Tóm lại anh có lòng tin đánh bại kẻ địch đúng không?"

Vương Trung: "Không, còn chưa xác định, tôi muốn xem xem nên làm thế nào. Tóm lại cô đưa kỵ binh cho tôi trước."

Olga: "Được thôi, kỵ binh tôi đảm bảo - cái gì? Anh muốn nói chuyện? Được thôi... Tuganev đại tướng quân sẽ nói chuyện."

Sau đó tiếng của Tuganev truyền đến: "Dùng kỵ binh đánh sâu, năm ngoái chúng tôi cũng đã thử qua, hiệu quả không tốt."

Vương Trung: "Đó là bởi vì ông chưa thử qua ở trên thảo nguyên của Ant, tin tưởng tôi, tình huống nơi này so với đất đen của Kazaria phức tạp hơn nhiều. Mảnh đất này đến bây giờ còn chưa trở thành khu vực nông khai hoang là có nguyên nhân!"

"Vậy đi, anh thử lại một lần nữa. Tôi sẽ điều hai quân kỵ binh qua đó. Tôi đoán chừng phải đến ngày 17 mới có thể đến."

"Được, tôi chờ!" Vương Trung đáp.

(Hết chương)

Chương 213: Hoàng hôn trên chiến trường (8000 phiếu tháng cộng thêm)

Một giờ sau, Vương Trung bảo tham mưu bản đồ vây quanh ông lão, cầm bản đồ dựa theo số hiệu bản đồ, hỏi từng chỗ từng chỗ địa hình đồng cỏ xung quanh.

Bản đồ quân dụng đều được chia theo ô vuông tọa độ, mỗi bản đồ đều có số hiệu, mà phía dưới ô vuông còn có ô vuông nhỏ hơn.

Như vậy khi cần, vô số tấm bản đồ có thể dựa theo số hiệu ghép thành một tấm bản đồ lớn.

Ông lão dù sao cũng đã già, căn bản không biết số hiệu ở đâu, cho nên phải ghép bản đồ lại như ghép hình, sau đó để cho ông lão lần lượt "chỉ ra".

Cũng may hiện tại bộ tư lệnh ở trong kho thóc, địa phương lớn, có không gian cho các tham mưu ghép hình.

Vương Trung ở bên cạnh nhìn, căn bản không xen tay vào được, bởi vì hắn học bản đồ quân sự gì đó không bằng các tham mưu, hắn chỉ là người yêu thích, làm sao biết ghép bản đồ.

Khoảng nửa giờ sau, cảnh vệ của Bộ tư lệnh dẫn con trai của ông lão vào.

Người thanh niên đại diện mục dân vừa thấy đám người vây quanh cha mình, trực tiếp ngây ngẩn cả người: "Hả?"

Vương Trung tiến lên: "Cha của anh đang giúp chúng tôi xác nhận địa hình đồng cỏ xung quanh. Không xác nhận không biết, phía dưới cỏ xung quanh lại gập ghềnh như thế, không có Cha của anh, tác chiến của chúng ta có thể sẽ lâm vào thế bị động lớn."

"Hả?" Vẻ mặt người thanh niên kinh ngạc, "Tôi tới là lo lắng Cha bị xem như tàn dư bắt lại... Cái này..."

Lúc này ông lão quay đầu nhìn con trai mình nói: "Hỗn đản! Sao con không nói cho ta biết người dẫn quân đội là anh kết nghĩa của Sa Hoàng bệ hạ? Sa Hoàng là cha và mẹ của chúng ta, anh của ngài ấy chính là cậu của chúng ta!"

Vương Trung và người thanh niên: "Hả?"

Sau đó hai người bọn họ nhìn nhau, đột nhiên trở thành họ hàng?

Người thanh niên phản ứng lại trước: "Cha, không thể tính như vậy được, đối với tướng quân mà nói thật là thất lễ! Chúng ta chỉ là mục dân bình thường, là đại biểu mục dân ở trong thành!"

Ông lão: "Đừng nói nữa, con mau đi lấy túi đựng bản đồ cũ của cha, cha có mấy chỗ không nhớ rõ, bản đồ mới này của bọn họ quá mới, quá chính xác, không được, cha nhìn bản đồ cũ mới nhớ ra được! Nhanh, chạy bộ đi!"

Vương Trung: "Vasili, anh lái xe đưa anh ấy đi, mau chóng lấy bản đồ về."

"Vâng!" Vasili đắc ý nhét bản đồ trong tay cho tham mưu khác.

Có thể nhìn ra, hắn rất không thích ghép bản đồ.

Sau khi Vasili rời đi, Vương Trung nhìn các tham mưu đang bận rộn, nói với Pavlov: "Tôi ra ngoài dạo một chút."

Pavlov: "Bên ngoài này là chỉ ngoài thành hay là bên ngoài kho thóc?"

"Đương nhiên là bên ngoài kho thóc, à không, có lẽ có thể đi dạo một vòng quanh thành, khích lệ sĩ khí của mọi người một chút."

Popov lập tức đứng dậy: "Tôi phải đi cùng, cứ để anh cướp mất công việc của tôi hoài là không được."

Vương Trung: "Ông muốn nhìn chằm chằm vào tôi không cho tôi rời khỏi thành thì cứ nói thẳng."

"Vậy thì không có, tôi cảm thấy bây giờ anh quan tâm nhất vẫn là bản đồ được cập nhật, tôi thật sự đi làm theo chức trách của Giám mục quân đội." Nói xong Popov vẫy tay với người hầu của mình: "Đi chuẩn bị ngựa."

Vương Trung trực tiếp đi ra khỏi kho thóc.

Thật ra, việc coi nhà kho là trung tâm chỉ huy khiến Vương Trung cảm thấy rất có cảm giác.

Hồi bé xem phim "Truy tìm kho báu (The Rock)", hắn rất ấn tượng với hình ảnh FBI hùng hổ đi vào khu nhà kho bến cảng để lập trung tâm chỉ huy - tất nhiên là có rất nhiều cảnh ấn tượng trong phim.

Vương Trung đi rất chậm, vừa đi vừa quan sát mọi người trong bộ tư lệnh đang bận rộn.

Mười vạn binh sĩ tác chiến, còn có số lượng lớn nhân viên phục vụ và hỗ trợ, để quản lý một đơn vị khổng lồ như vậy, người của bộ tư lệnh chắc chắn không thể thiếu.

Hiện tại khung cảnh bận rộn này luôn khiến Vương Trung nhớ đến sàn giao dịch chứng khoán vào ngày giao dịch.

Nếu Vương Trung không phải là người từng xông pha nơi tuyến đầu, chỉ nhìn tình hình của bộ tư lệnh, nói không chừng thật sự sẽ đưa ra kết luận sai lầm "binh lính tuyến đầu chỉ cần nghe lệnh giết địch là được rồi, nhưng nhân viên hậu phương lại phải suy xét rất nhiều".

Vương Trung đang đi dạo, Popov không nhịn được hỏi: "Anh sẽ không phải đến để giết thời gian đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải, tôi đang thị sát tình hình, chỉ là hiện tại các cơ quan bộ phận đang vận hành bình thường, không cần tôi phát biểu ý kiến." Vương Trung nhún vai.

Popov gật đầu, chủ đề chuyển sang trận chiến hôm nay.

"Mặc dù hôm nay đã đánh thắng trận, nhưng lại để cho lính lão luyện của địch chạy thoát, sau khi được tổ chức lại và nghỉ ngơi ở hậu phương, những tên lính lão luyện này sẽ trở thành vấn đề lớn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, phải tranh thủ đánh trận tiêu diệt, tiêu hao hết lính kỳ cựu và lính kỹ thuật của Prosen, khiến cho quân địch không thể bổ sung được.

"Đáng tiếc trận tiêu diệt cần ưu thế binh lực, địa hình, cùng với một chút phối hợp từ phía quân địch."

Nói xong Vương Trung lắc đầu: "Tôi vốn định xem thử có thể dùng chiến thuật biển người mới của mình để giành lấy chiến quả trên thảo nguyên hay không. Kết quả bây giờ lại nói cho tôi biết thảo nguyên thật ra đầy rẫy những địa hình phức tạp không thể đi qua, không phải bốn phương thông suốt như sa mạc."

Popov cười: "Người Kazaria đều quen với đất đen rồi."

Tâm trạng hắn đột nhiên trầm xuống: "Cũng không biết bao lâu nữa mới có thể giành lại Kazaria, giành lại đất đen."

"Đừng lo lắng, ngày đó sẽ đến." Vương Trung nói.

Trong lúc nói chuyện, hai người (còn có vài cảnh vệ) đi tới bên ngoài kho thóc.

Bây giờ đã là chín giờ rưỡi tối, mặt trời đang dần lặn về phía Tây, cả bầu trời phía Tây đều là mây đỏ rực, cho dù bị các tòa nhà trong thành che khuất, nhìn vẫn có một vẻ đẹp rung động lòng người.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào đám mây đỏ, nói thật, loại hoàng hôn sau chín giờ tối này dù hắn có xem bao nhiêu lần cũng không chán.

Popov: "Anh định dùng kỵ binh để làm gì?"

Vương Trung nhìn về phía vị Giám mục quân đội: "Chẳng phải rất rõ ràng sao? Phá hủy đoàn xe tiếp tế của quân địch. Kỵ binh trên thảo nguyên có năng lực tự túc tương đối dài, ngựa có thể mang theo một lượng lớn lương khô, trong đồng cỏ có nước, có thể bổ sung nước bất cứ lúc nào.

"Còn về phần ngựa, tôi nghĩ chúng sẽ tự chăm sóc bản thân, kỵ sĩ tử trận thì ngựa có lẽ vẫn có thể tự do tự tại trên thảo nguyên, hưởng thụ tiếng gọi nơi hoang dã."

Popov: "Nói thì cũng đúng, nhưng làm sao đối phó với quân phòng thủ phía sau của quân địch đây?"

"Không đối phó." Vương Trung nhìn Popov, "Gặp thì đi đường vòng, vĩnh viễn không đánh giáp lá cà với quân địch, chúng ta chỉ đánh những đoàn xe không có quân đội hộ tống - quân địch không thể nào phái đủ quân hộ vệ cho tất cả các đoàn xe được."

Lúc này, người hầu của Popov dắt mấy con ngựa tới.

"Người tình cũ" của Vương Trung lẫn trong đàn ngựa, giống như một công tử bột được mỹ nhân vây quanh. Hắn búng ngón tay, Bucephalus lập tức bỏ mặc đám ngựa cái, vui vẻ chạy về phía Vương Trung, đến trước mặt hắn liền định hất mũ hắn.

Vương Trung: "Được rồi, ngoan nào! Đừng có động vào mũ của ta!"

Bucephalus dừng lại, đứng thẳng người, giống như binh sĩ đang chờ duyệt binh.

Vương Trung vẫy tay với con ngựa, nói: "Rồi rồi, đừng đứng nghiêm nữa, lại đây."

Lúc này con ngựa mới chậm rãi bước từng bước nhỏ đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung xoay người lên ngựa, thúc nhẹ vào bụng ngựa, Bucephalus liền chạy chậm.

Popov và đám cảnh vệ vội vàng lên ngựa đuổi theo, nhưng hình như chỉ có mỗi Grigory đuổi kịp Vương Trung.

"Tướng quân, lần sau ngài muốn phi nhanh thì báo trước một tiếng nhé!" Vị Quân sĩ trưởng cao cấp nói.

Vương Trung hỏi ngược lại: "Không phải anh vẫn đuổi kịp sao?"

"Hồi còn ở trong làng, tôi từng là á quân thi cưỡi ngựa."

Vương Trung: "Chỉ là á quân thôi sao?"

"Ngựa của con trai lãnh chúa tốt hơn ngựa của tôi, tốt hơn rất nhiều, cho nên dù tôi có dùng hết kỹ thuật của mình cũng không thể nào chạy nhanh hơn được. Từ đó về sau tôi không còn thi cưỡi ngựa nữa."

Vương Trung: "Bây giờ anh đã đuổi kịp Bucephalus của tôi rồi đấy."

Grigory: "Bởi vì tôi đang cưỡi cũng là ngựa tốt, ngài không biết đâu, tất cả ngựa của tập đoàn quân chúng ta đều là ngựa tốt, được tuyển chọn từ các trường đua ngựa của quý tộc - hiện tại rất nhiều trường đua ngựa của quý tộc đã được quốc hữu hóa, cho nên mới có thể cung cấp ngựa tốt cho chúng ta."

Vương Trung thầm nghĩ còn có chuyện này nữa sao?

Hắn hoàn toàn không biết gì cả!

Bucephalus quay đầu nhìn ngựa của Grigory, sau đó lập tức nhìn về phía trước, hơn nữa còn bắt đầu tăng tốc.

Rõ ràng là nó không phục.

Grigory cũng đá vào bụng ngựa, đồng thời hạ thấp người, áp sát vào lưng ngựa.

Vương Trung cũng học theo.

Hai người cứ như vậy chạy như bay trong thành, đột nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe bò, Vương Trung vội vàng kéo dây cương, Bucephalus linh hoạt quay đầu, dừng lại trước chiếc xe bò.

Grigory thì thể hiện kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện của mình, chỉ cần khẽ kéo dây cương là có thể điều khiển con ngựa luồn qua khe hở giữa xe bò và

bức tường, sau đó quay đầu lại.

Ông lão đánh xe trâu tức giận mắng: "Chạy loạn trong thành, làm cái gì thế - ồ, thì ra là tướng quân, tôi có dưa chuột muối chua tự làm, cậu có muốn ăn một chút không?"

Vương Trung: "Được đấy, cho tôi nếm thử."

Lúc này Popov dẫn theo một đám cảnh vệ rốt cuộc cũng đuổi kịp, Popov thấy Vương Trung đang xin dưa chuột của người ta, liền nói: "Không biết là ai ra quy định không lấy của dân một sợi chỉ!"

Vương Trung: "Tôi sẽ trả tiền mà."

Ông lão lập tức cảm động không thôi: "Quân đội của chúng ta tốt thật, hồi quân Prosen còn ở đây, chúng cướp của tôi không ít dưa chuột, một đồng cũng không trả! Tướng quân, các cậu mau đánh đuổi quân địch đi!"

Vương Trung: "Chúng tôi sẽ chiến đấu ở đây đến tháng tám, bác tranh thủ thời gian này mau chóng di tản về phía sau đi. Tất cả mọi người đều phải đi."

Ông lão ngây người: "Chỉ giữ đến tháng tám thôi sao? Không phải nói là một tấc đất cũng không nhường sao?"

Vương Trung: "Năm ngoái tiên đế hạ lệnh một tấc đất cũng không được nhường, kết quả là mất trắng mấy triệu quân. Đánh trận phải lấy người đổi đất, đất mất rồi, sau này sẽ có ngày giành lại, còn người mất rồi thì sẽ chẳng còn gì nữa."

Ông lão: "Bao giờ thì các cậu mới quay lại?"

Vương Trung nhớ lại lịch sử thế giới, nói: "Khoảng mùa xuân năm 916, nhanh thì mùa đông năm nay sẽ đánh trở lại."

Ông lão thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, cũng không lâu lắm. Tôi ở đây chờ con trai, nó mất tích trong chiến tranh, biết đâu nó sẽ quay về, nếu tôi đi mất, nó sẽ không tìm thấy nhà đâu."

Vương Trung muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn Popov.

Popov nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lại đẩy cho tôi rồi!"

Hắn nói với ông lão: "Yên tâm đi, con trai bác nhất định đang đánh du kích ở đâu đó! Đợi sau khi thắng trận, nó nhất định sẽ trở về!"

Cũng có thể là đã nằm ở đâu đó, trở thành nấm mồ vô danh.

Nhưng loại chuyện này, không nói ra thì hơn.

Ông lão có vẻ rất vui, lại lấy thêm hai hũ dưa chuột muối: "Vậy thì mượn lời chúc phúc của cậu, đến, ăn đi! Ăn đi!"

(Hết chương)

Chương 214: Tuổi thơ

Cùng lúc đó, sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của Prosen.

Thượng tướng Pock đi tới đi lui không biết bao nhiêu lần, ngẩng đầu hỏi Tham mưu trưởng tập đoàn quân: "Sư đoàn bộ binh vẫn chưa bị tấn công sao?"

"Vẫn chưa." Tham mưu trưởng trả lời, "Có thể là pháo kích của sư đoàn bộ binh đã phá vỡ bố trí của Rokossovsky."

Wilhelm von Friedrich, tư lệnh tập đoàn quân số 6 đứng dậy: "Vậy thì tôi không làm phiền mọi người đấu trí với Rokossovsky nữa, xem chừng sở chỉ huy tập đoàn quân của tôi đã đến nơi rồi, tôi nên quay về thôi."

Thỉnh thoảng người Prosen sẽ làm như vậy, khi quân tiếp viện di chuyển về phía trước, tư lệnh sẽ đến sở chỉ huy của lực lượng phía trước "chào hỏi", tìm hiểu tình hình chiến trường trước.

Như vậy, khi sở chỉ huy của lực lượng tiếp viện di chuyển đến tiền tuyến, tư lệnh đã nắm rõ tình hình.

Điều kiện tiên quyết là hai vị chỉ huy tương đối quen thuộc với nhau.

Đương nhiên, theo điều lệnh quân sự, khi quân đội tiến vào chiến khu, chỉ huy không được tự ý rời khỏi sở chỉ huy, nhưng Prosen lại rất "linh hoạt" trong những trường hợp như thế này.

Nếu có ai thắc mắc, các vị tướng của Prosen sẽ nói rằng đây là đang rèn luyện đội ngũ tham mưu và sĩ quan.

Thượng tướng Pock nói với người bạn cũ của mình: "Cẩn thận trên đường về nhé, quân của tôi báo cáo, thảo nguyên này nhìn thì có vẻ như chỗ nào cũng đi được, nhưng thật ra rất nhiều nơi xe vừa đi vào là bị sa lầy, không giống như thảo nguyên rộng lớn ở Đông Uropa, cũng không giống đất đen ở Kazaria, phải đặc biệt cẩn thận."

Friedrich phẩy tay, ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, sau đó rời khỏi sở chỉ huy tập đoàn quân số 10.

Thượng tướng Pock nhìn Tham mưu trưởng: "Báo cáo của đội trinh sát đâu?"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Không phát hiện bất thường, chỉ có báo cáo về việc máy bay trinh sát của quân địch bay đến do thám."

Thượng tướng Pock nhìn bản đồ: "Ý đồ tấn công gọng kìm của chúng ta chắc chắn đã bị Rokossovsky phát hiện. Nhưng hắn lại dừng lại, chẳng phải là đang chờ bị chúng ta bao vây sao?"

Tham mưu trưởng: "Có thể hắn ta nhận ra chúng ta không thể phát động tấn công ngay lập tức, cho nên muốn chờ quân tiếp viện của mình?"

Theo kế hoạch của các tham mưu của Thượng tướng Pock, cuộc tấn công gọng kìm sẽ bắt đầu vào sáng sớm ngày 18, hiện tại mới là ngày 15, các binh đoàn vẫn đang di chuyển, còn chưa đến vị trí tập kết, nhiên liệu và đạn dược bổ sung cũng chưa được vận chuyển đến nơi.

Thượng tướng Pock suy nghĩ vài giây sau đó lắc đầu trước phán đoán của Tham mưu trưởng: "Hắn ta lấy được tình báo từ đâu? Không, không có lý, hắn ta không thể nào phán đoán được thời gian tấn công của chúng ta. Chắc chắn là pháo kích đã quấy rối hành động của bọn chúng, Rokossovsky cũng rất thích chuẩn bị phản pháo trước khi chúng ta tấn công, phá vỡ bố trí tấn công của chúng ta, lần này sư đoàn bộ binh số 190 làm rất tốt!"

Tham mưu trưởng: "Có cần báo cáo lời khen ngợi của ngài đến sư đoàn 190 không?"

"Không cần, dù sao thì việc pháo kích ngăn chặn Rokossovsky cũng chỉ là một khả năng. Cũng có khả năng kế hoạch tác chiến của Rokossovsky chính là chiếm Yeisk, dù sao thành phố này là thành phố lớn cuối cùng trước khi chúng ta tấn công Yalgava, nếu không chiếm được Yeisk, đại quân của hắn ta sẽ không có trung tâm tiếp tế."

Thượng tướng Pock nói đến đây, im lặng vài giây, sau đó mới chửi: "Chết tiệt, chúng ta vốn dĩ cũng định biến Yeisk thành trung tâm tiếp tế! Bây giờ lại phải lên kế hoạch tiếp tế lại từ đầu!"

Tham mưu trưởng vội vàng nói: "Chúng ta đã có phương án dự phòng, không cần phải lo lắng về việc tiếp tế. Tiến độ hiện tại có hơi chậm so với dự kiến, nhưng đến ngày 17 chắc chắn sẽ thiết lập xong tất cả các trung tâm tiếp tế, đạn dược và nhiên liệu sẽ được chuyển đến tay binh lính."

Thượng tướng Pock nhíu mày: "Tiến độ chậm? Tại sao? Lúc đầu khi lên kế hoạch, tôi đã yêu cầu các anh chừa ra một ngày dự phòng rồi cơ mà?"

Tham mưu trưởng cười khổ: "Không chỉ chừa ra một ngày, lúc chúng tôi lên kế hoạch còn tham khảo tình trạng đường xá tồi tệ ở khu vực Kazaria. Không ngờ đường xá ở đây còn tệ hơn, rất nhiều nơi cỏ dại mọc um tùm, che khuất cả đường. Để tránh việc quân tiếp viện bị lạc đường, chúng tôi đã thiết lập rất nhiều trạm kiểm soát giao thông dọc đường, nhưng vẫn có một số đội tiếp tế đi chệch đường, bị lạc trong thảo nguyên."

Thượng tướng Pock đen mặt: "Ý anh là một ngày dự phòng đã bị lãng phí hết rồi sao?"

"Vâng, nhưng việc tấn công vào sáng ngày 18 sẽ không có vấn đề gì." Tham mưu trưởng nói chắc nịch.

Thượng tướng Pock gật đầu: "Được rồi, vậy chỉ cần chặn được cuộc tấn công vào ngày mai (16) và ngày sau là được."

Cho đến lúc này, Thượng tướng Pock vẫn cho rằng Rokossovsky sẽ tấn công.

————

Lúc này, Vương Trung đang cưỡi ngựa dạo chơi trong thành Yeisk.

Tuy rằng trên trời vẫn còn ánh hoàng hôn, nhưng bây giờ đã gần mười giờ tối, đã đến giờ đi ngủ của rất nhiều người dân.

Nhưng lúc này gần như không có ai đi ngủ, toàn bộ người dân trong thành đều ra ngoài, giúp đỡ công nhân của tập đoàn quân cơ giới số 1 thu dọn thi thể của các chiến sĩ đã hy sinh.

Còn thi thể của quân địch thì bị vứt bỏ tùy tiện bên đường.

Lúc Vương Trung đang dạo chơi, nhìn thấy một đám trẻ con đang chơi trò chơi đánh trận, đám trẻ đóng vai quân Ant thì không có trang bị gì cả, còn đám trẻ đóng vai quân Prosen thì mũ sắt, dây lưng đạn dược đầy đủ.
Thế là hắn dừng lại, hô to: "Bọn nhỏ!"

Đứa nhỏ dừng lại nhìn Vương Trung, có đứa lớn nhìn thấy con dấu của Vương Trung, hô to: "Là tướng quân! Kính chào tướng quân!"

Một đám trẻ con học theo người lớn đứng nghiêm, dùng tư thế vô cùng không chuẩn chào theo kiểu nhà binh.

Vương Trung cười đáp lễ, sau đó hỏi: "Làm sao đóng vai quân Ant mà không có trang bị?"

Đứa nhỏ vừa mới chào nói: "Chúng em không thể lấy đồ của liệt sĩ."

Vương Trung cười, hắn xuống ngựa, tháo mũ quân đội của mình xuống, đội lên cho đứa lớn: "Cậu là chỉ huy, cho cậu, đội đi."

Đứa nhỏ cảm động xong: "Chuyện này có được không ạ?"

"Được, mũ quân đội của tôi cũng là mũ quân đội bình thường, không khác gì mũ quân đội của thiếu úy."

Chiến sĩ quân cơ động bên cạnh đang nghỉ ngơi nói: "Này nhóc, nếu tao là mày, hãy đem cái mũ quân đội này giấu kỹ, có thể truyền lại đời sau đấy!"

Đứa lớn tháo mũ quân đội xuống, vui vẻ đánh giá.

Vương Trung quay sang hỏi đứa nhỏ đóng vai lính Prosen: "Con dấu chữ thập này lấy đâu ra vậy?"

Đứa nhỏ chỉ chỉ đầu phố: "Misha bên kia đang thu dọn thi thể lính Prosen cho đấy ạ!"

Misha đoán chừng là tên của người thuê công nhân làm việc.

Vương Trung đi đến trước mặt đứa trẻ, ngồi xổm xuống, vừa giúp nó điều chỉnh vị trí của con dấu chữ thập vừa nói: "Cái này phải đeo ở trên cổ, còn cái này là huy hiệu bị thương trong chiến đấu, nên đeo ở chỗ này."

Đứa nhỏ vẻ mặt kinh ngạc: "Tướng quân, sao ngài lại biết rõ ràng như vậy?"

Vương Trung: "Muốn đánh bại kẻ địch, trước hết phải hiểu rõ kẻ địch, chuyện lớn chuyện nhỏ, cái gì cũng phải hiểu rõ. Thậm chí phải hiểu rõ hơn cả kẻ địch!"

Thật ra là trước khi xuyên không, Vương Trung từng làm fan cuồng Đức Quốc Xã vài năm, sau đó đọc được một quyển sách tên là "NC", bị sự tàn bạo và vô nhân tính của quân Đức Quốc Xã làm cho chấn động - trong sách đăng rất nhiều ảnh chụp ghi lại tội ác của những người lính Wehrmacht bình thường.

Sau đó hắn bỏ fan, nhưng những kiến thức có được trong thời kỳ cuồng Đức Quốc Xã vẫn còn đó, hắn vẫn có thể kể vanh vách về các loại huy chương của quân Đức Quốc Xã, cũng như cách đeo chúng.

Sau khi giúp đứa trẻ sửa sang lại trang phục, Vương Trung đứng dậy, nghiêm túc nói với tất cả bọn trẻ: "Các cậu nghe cho kỹ, chơi xong thì về nói với người lớn trong nhà, thu dọn đồ đạc, ngày mai xe tải bên tôi sẽ quay về Yalgava, các cậu có thể đi theo xe về."

Bọn nhỏ nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đổ dồn vào đứa trẻ đang đội mũ quân đội của Vương Trung.

"Chúng em phải ở lại chiến đấu!" Đứa lớn nói: "Chúng em biết dùng súng!"

Một đứa trẻ khác hô: "Katya cũng đã đi lính, chúng em cũng làm được!"

Vương Trung: "Katya đi lính khi nào?"

"Tháng 1 năm nay ạ!"

Vương Trung: "Vậy chắc là cô bé vẫn đang huấn luyện, chiến tranh hiện đại không phải chỉ cần biết bắn súng là được, các cậu ở lại đây cũng chẳng giúp ích được gì, chỉ uổng mạng mà thôi, nghe lời tôi, về nói với bố mẹ, ngày mai đi theo xe về Yalgava."

Đứa lớn im lặng vài giây rồi đột nhiên hỏi: "Bọn em phải đi là vì thành phố này không giữ được nữa sao?"

Vương Trung: "Phải, nhưng tôi cam đoan, trước tháng 6 năm sau nhất định sẽ đánh về. Bây giờ chúng ta cần dùng không gian để đổi lấy thời gian, phân tán lực lượng của địch, kéo sụp hậu cần của chúng, chờ khi chúng kiệt quệ, chúng ta sẽ tung đòn đánh bại chúng!"

Đứa lớn: "Vậy chúng em ở đây chờ ngài là được rồi?"

"Không được, quân địch sẽ tàn sát các cậu, các cậu có thấy những vị cha xứ bị treo trên cột đèn đường không? Quân địch cũng sẽ làm như vậy với bố mẹ các cậu. Nếu sớm muộn gì cũng sẽ đánh trở về, tại sao phải hy sinh vô ích?"

Bọn nhỏ nhìn nhau.

"Vâng ạ." Đứa lớn nói: "Chúng em sẽ về nói với bố mẹ. Cho em hỏi tôn tính đại danh của ngài?"

Vương Trung: "Cách dùng từ của cậu, chẳng lẽ đã từng học trường chính quy?"

"Em học ở trường trung học giáo hội trong thành phố, lớp 9." Đứa nhỏ nói.

"Tốt. Tôi là Rokossovsky. Chính là Rokossovsky mà cậu biết đấy. Nhiệm vụ bây giờ của cậu là di chuyển về hậu phương, sau đó học xong trung học. Bây giờ chúng tôi rất thiếu những người tốt nghiệp cấp 3, đến lúc đó cậu có thể cống hiến sức mình."

Vương Trung dừng một chút, lại nghĩ tới cái gì, hỏi: "Bạn học của cậu đâu?"

Đứa lớn: "Chắc là đang ở cùng gia đình - ý em là, nếu như chưa chết."

Vương Trung: "Vậy giao cho cậu một nhiệm vụ, cậu hãy đội mũ của tôi, đi tìm những người bạn học đó, để họ khuyên gia đình ngày mai đi theo xe tải rút lui. Có thể hoàn thành được không?"

Đứa nhỏ cười tươi: "Đương nhiên là được ạ!"

Vương Trung: "Vậy thì đi đi! Tranh thủ trời chưa tối! Chạy mau lên!"

Đứa lớn xoay người chạy như bay.

Những đứa trẻ khác thấy thế cũng chạy theo.

Đứa nhỏ đóng vai sĩ quan chỉ huy Prosen kia đột nhiên nhớ tới cái gì đó, dừng lại đứng nghiêm trước mặt Vương Trung, chào theo kiểu nhà binh, sau đó mới quay đầu đuổi theo nhóm bạn.

Vương Trung chắp hai tay sau lưng, cảm thán: "Tuổi thơ trong chiến tranh..."

Grigory: "Thật không biết nên ngưỡng mộ hay là nên thương hại bọn chúng nữa."

"Đương nhiên là đáng thương, dù thế nào thì trẻ con cũng không nên dính dáng gì đến chiến tranh. Mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ này, tôi lại càng thêm căm hận quân Prosen."

Giống như trước khi xuyên không, nhìn thấy ảnh chụp ở một nơi nào đó.

Lúc này, hai người lính liên lạc lái mô tô tới.

Chiếc mô tô đó là Harley do Hợp CHủng Quốc viện trợ, trông rất ngầu.

Vương Trung mải nhìn xe, suýt chút nữa không nghe được lời người lính liên lạc.

Lính liên lạc: "Tướng quân! Một chiếc Po-2 đã hạ cánh ở ngoại ô, mang theo ảnh chụp trinh sát hàng không cho chúng ta."

"Tốt, tôi sẽ quay về sở chỉ huy ngay."

(Hết chương)

Chương 215: Tổng kết tình hình chiến đấu ngày 15 tháng 7

Lúc Vương Trung trở về sở chỉ huy tập đoàn quân, màn đêm đã bao phủ hoàn toàn.

Lỗ thủng trên tường nhà kho đã được bạt phủ kín, tất cả cửa sổ đều được che bằng vải bạt, nhà kho khổng lồ lặng lẽ nằm trong màn đêm, chỉ có cửa hông thỉnh thoảng mở ra để lộ ra một chút ánh sáng.

Vương Trung bước vào, định cởi mũ, sờ lên đầu thì chỉ thấy trán, lúc này mới nhớ ra mình đã cho cậu bé kia cái mũ làm vật gia truyền rồi.

Vì tay đã giơ lên rồi, không làm gì thì ngại quá, hắn bèn vỗ vỗ trán, nói: "À phải rồi, phải kiếm cái mũ mới, này, cô đi bộ phận quân nhu lấy cho tôi cái mũ mới!"

Nelly: "Tôi không phải là 'này'."

"Mẹ, con muốn một cái mũ mới!"

"Tôi cũng không phải mẹ cậu." Nelly nghiêm túc nói: "Một cái mũ mới phải không, biết rồi."

Nói xong, cô nhét chai Coca đang cầm trên tay cho Vương Trung, xách váy chạy đi.

Vương Trung vừa uống Coca vừa nhìn Pavlov, sau đó nhìn thấy hai nữ phi công trước mặt đang nhìn mình.

"Ơ..." Vương Trung đặt chai Coca xuống, tiến về phía hai cô gái, chìa tay ra: "Chào hai vị, tôi là Rokossovsky. Sao lại đổi hai nữ phi công đến vậy? Vị phi công đưa ảnh lần trước... Trung tá Smirnova đâu? Tôi nhớ đồng đội của cô ấy tên là Katya."

"Hai người họ bị pháo phòng không của địch bắn trúng, bị thương lúc hạ cánh xuống vùng sau chiến tuyến." Nữ phi công đeo quân hàm thiếu tá nói: "Chắc phải ở lại hậu phương dưỡng thương nửa năm."

Vương Trung gật đầu: "Vậy à, may mà Po-2 có tính năng bay tốt."

Chiếc Po-2 này, khả năng lượn rất đáng kinh ngạc, các nữ phi công đội ném bom ban đêm thường tắt động cơ để máy bay bay lượn trên không

trung, khi đến gần mục tiêu mới khởi động động cơ, nhằm tạo sự bất ngờ.

Vị nữ thiếu tá gật đầu: "Vâng, nếu là loại máy bay khác, có lẽ hai người họ đã không thể quay về, vì sẽ phải hạ cánh xuống sâu trong vùng kiểm soát của địch. Ngài đúng là như lời đồn, rất am hiểu về máy bay."

Vương Trung: "À, do sĩ quan phụ tá của tôi dạy."

Vasili: "Hả? À đúng rồi, là tôi dạy."

Hắn vỗ vỗ ngực, sau đó hỏi: "Mà này, Katya không sao chứ? Cô ấy bị thương nặng không?"

Vương Trung: "Sao thế, con gái ông chủ cối xay gió hết hấp dẫn cậu rồi à?"

"Tôi đang quan tâm đồng đội đấy."

Nữ phi công: "Cô ấy vẫn đi lại được, chắc là không có vấn đề gì nghiêm trọng, nửa năm nữa là có thể quay lại quân ngũ. Chúng ta có nên bàn chuyện chính sự không?"

Vương Trung: "Được rồi, hai vị xưng hô thế nào vậy?"

Vasili: "Đây có phải chuyện chính sự không?"

Vị nữ thiếu tá mỉm cười, sau đó đứng nghiêm chào Vương Trung: "Tôi là Yufilia, quyền chỉ huy trưởng phi đội ném bom ban đêm 588, phụng mệnh đến để giao ảnh chụp trinh sát hàng không. Đây là đồng đội của tôi, Lenia."

Vương Trung nhướng mày: "Hai vị không phải người Ant?"

Nữ thiếu tá: "Tổ tiên chúng tôi có một ít dòng máu nước ngoài, sao, không phải người Ant thì không được chiến đấu chống lại Prosen sao?"

"Đương nhiên là được, tập đoàn quân chúng ta còn có các đồng chí quân tình nguyện Melainia nữa." Vương Trung vội vàng nói, sau đó chuyển chủ đề sang bức ảnh: "Ảnh chụp hàng không đâu?"

Pavlov giơ tay lên: "Ở chỗ tôi, kỹ thuật chụp ảnh của không quân đã tiến bộ hơn rồi."

Vương Trung vội vàng bước đến bên cạnh Pavlov, nhận lấy những bức ảnh từ tay hắn.

Popov cũng tò mò lại gần, thò đầu từ bên vai Vương Trung nhìn trộm.

Vương Trung nhanh chóng lật xem từng tấm ảnh, xem xong tấm nào thì đưa cho cha xứ của tập đoàn quân.

Đúng như Pavlov đã nói, kỹ thuật chụp ảnh của không quân đã có những bước tiến rõ rệt, đương nhiên cũng có thể là do cảnh quan trên thảo nguyên tương đối đơn điệu, nên mục tiêu của Prosen càng thêm nổi bật.

Thiếu tá Yufilia giới thiệu: "Trinh sát hàng không phát hiện, phía tây bắc và tây nam Yeisk đều có lực lượng thiết giáp của địch, nhưng thảo nguyên

dường như đã gây ra một số rắc rối cho chúng, chúng tôi đã chụp được ảnh rất nhiều xe bọc thép bị bỏ rơi."

Cô vừa nói, Vương Trung vừa vặn lật đến một bức ảnh, trong ảnh có bảy, tám chiếc xe nằm im trên thảo nguyên, còn có một đội cứu hộ nhỏ của Prosen.

Vương Trung chọn bức ảnh ra hỏi: "Bức ảnh này chụp ở đâu?"

"Mặt sau có ghi tọa độ chụp." Thiếu tá Yufilia nói.

Vương Trung lật bức ảnh lại, quả nhiên nhìn thấy tọa độ, nhưng chỉ là tọa độ ô vuông trên bản đồ.

"Tìm xem là ô vuông nào trên bản đồ." Vương Trung vừa nói vừa đưa bức ảnh cho Vasili.

Vasili cầm bức ảnh chạy đến chỗ đám tham mưu bản đồ đang túm tụm, có lẽ họ đang tổng hợp thông tin tình báo do lão già phái bảo hoàng cung cấp.

Vương Trung dựa theo số hiệu, tìm ra tất cả những bức ảnh chụp khu vực bản đồ đó.

"Không có lực lượng cảnh giới." Hắn lẩm bẩm.

Pavlov nhận lấy một bức ảnh từ tay hắn xem xét: "Đúng là không có lực lượng cảnh giới, nhìn đều là lực lượng hậu cần và sửa chữa."

Vương Trung: "Đây là điểm yếu của địch, nếu dùng kỵ binh tấn công vào đây, hệ thống tiếp tế của Prosen sẽ lập tức rơi vào hỗn loạn."

Pavlov gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: "Khoan đã, bộ phận nghe lén vô tuyến điện của chúng ta đã nghe lén được thông tin liên lạc của bộ phận quản lý giao thông của địch, mặc dù chúng sử dụng một số thuật ngữ, nên không rõ đơn vị báo cáo cụ thể là gì, nhưng qua nội dung có thể phỏng đoán hệ thống vận chuyển tiếp tế của địch đang gặp phải một số ách tắc."

Vương Trung: "Có báo cáo không?"

"Có." Pavlov búng tay: "Mang báo cáo nghe lén đến đây."

Lập tức có một tham mưu cầm theo một chiếc bảng kẹp tài liệu đến, trên bảng kẹp là một chồng báo cáo nghe lén dày cộp: "Tất cả đều ở đây."

Pavlov đưa tay ra hiệu, chiếc bảng kẹp được chuyển đến tay Vương Trung.

Nội dung bên trong toàn là những chuyện nhỏ nhặt, ví dụ như khu vực số 53 có xe bị hỏng chắn đường, khu vực số 113 xác nhận không thể đi qua, phải lên kế hoạch lại tuyến đường,...

Mỗi một thông tin đều không để lộ bí mật, bởi vì không biết là đơn vị nào gửi, cũng không biết đang nói về chuyện gì.

Nhưng nếu tổng hợp tất cả nội dung lại với nhau, có thể biết được hậu cần của địch đang bị tắc nghẽn.

Vương Trung: "Tốt, tốt lắm. Cơ sở hạ tầng tồi tàn của chúng ta lại lập công rồi."

Popov nhíu mày: "Câu này của cậu mà lọt ra ngoài sẽ bị người ta xuyên tạc là đang công kích giáo hội đầu tư không đủ cho cơ sở hạ tầng trong kế hoạch 5 năm - mà thôi, dù sao cậu cũng chẳng sợ bị người ta xuyên tạc, chúng tôi thì khác, nói ra những lời này là có thể tiêu đời."

Vương Trung không để ý đến Popov, sự chú ý vẫn đặt trên những bức ảnh: "Giờ chỉ cần chờ kỵ binh đến, thảo nguyên rộng lớn thế này, Prosen không thể nào bố trí phòng ngự ở khắp mọi nơi, chỉ cần quét sạch lực lượng tiếp tế rải rác trên thảo nguyên, thế gọng kìm của chúng sẽ tan vỡ!"

Vasili hào hứng: "Rồi sau đó là đánh trận tiêu diệt sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, muốn tiêu diệt địch thì phải duy trì vòng vây, nhưng trên thảo nguyên làm sao đảm bảo tiếp tế cho lực lượng vây hãm? Trận này chúng ta vẫn nên nhắm tới việc đánh tan quân địch. Đừng vội vàng ăn miếng to, mục tiêu hiện tại của chúng ta là cầm chân quân địch, không cho chúng một hơi đánh tan Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, phối hợp với quân của công tước Myshkin."

Nếu Tập đoàn quân Sukhaya Verevka bị đánh tan, Tập đoàn quân của công tước Myshkin sẽ gặp nguy hiểm.

Quân địch sẽ tràn vào thảo nguyên, tiến thẳng đến Abadan.

Lúc này, thiếu tá Yufilia lên tiếng: "Mọi người cứ thảo luận chiến lược đi, chúng tôi không làm phiền nữa, chắc là máy bay cũng đã được tiếp nhiên liệu, vậy chúng tôi xin phép."

Vương Trung: "Được, Vasili, tiễn hai vị lên máy bay."

"Vâng." Vasili giơ tay ra hiệu: "Mời đi lối này."

Hai nữ phi công một trước một sau đi về phía cửa chính.

Popov tiễn hai người bằng ánh mắt, đột nhiên nói: "Cậu biết không, mấy tên Prosen bị bắt khai là đội phi hành ban đêm của chúng ta toàn là quái vật lai mèo, mắt chúng đều có đồng tử thẳng đứng như mèo."

Vương Trung quay đầu lại nhìn hai nữ phi công đã đi đến cửa: "Thật á? Sao tôi không thấy?"

"Giả đấy, làm gì có ai có đồng tử thẳng đứng. Bọn Prosen còn tưởng các cô ấy biết phù phép, những thứ các cô ấy ném xuống mỗi đêm không phải bom, mà là quả cầu lửa ma thuật."

Vương Trung lắc đầu, cúi xuống tiếp tục xem ảnh, vừa xem vừa nói: "Bọn Prosen cũng giàu trí tưởng tượng thật, ai bảo bọn chúng cứng nhắc tôi sẽ phản đối."

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân. Bệ hạ? Vâng, tôi sẽ gọi cậu ấy."

Vương Trung nhíu mày: "Giờ này còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

Pavlov nhún vai, đưa ống nghe cho hắn.

Vương Trung vừa đưa ống nghe lên tai, đã nghe thấy giọng nói có chút không vui của Olga: "Anh đã hứa là tối nay sẽ gọi điện thoại cho em mà!"

"Đường dây điện thoại của sở chỉ huy rất bận. Hơn nữa, bây giờ đã gần 12 giờ đêm rồi, em nên đi ngủ!"

"Anh không nói tình hình chiến đấu hôm nay cho em biết thì em không ngủ đâu!"

Vương Trung: "Tối nay chúng tôi sẽ gửi báo cáo tình hình chiến đấu bằng mật mã cho Bộ Tổng tư lệnh, sáng mai em sẽ biết khi họp ở triều đình!"

"Em không cần Turgenev đọc cho em nghe, em muốn..."

"Bệ hạ!" Vương Trung lên tiếng: "Chúng tôi đang đánh trận! Tôi vừa mới trên đường về chứng kiến đám tang của hơn chục đứa trẻ, không có tâm trạng dỗ dành người. Hãy trưởng thành lên!"

Thật ra chẳng có đám tang nào của trẻ con cả.

Chắc chắn là có trẻ em chết trong trận địa pháo, nhưng Vương Trung không đích thân tiễn biệt chúng.

Olga im bặt.

Vương Trung: "Tôi vẫn thích Olga thông minh, hiểu chuyện ngày trước hơn."

Olga: "Thôi được rồi... Em xin lỗi, em cứ nghĩ anh không có Lyuda bên cạnh, có thể sẽ cần nói chuyện với em..."

Vương Trung thầm nghĩ, em nghĩ nhiều rồi, tôi có Nelly ôm rồi.

Ngay sau đó, giọng nói của Olga trở nên nghiêm túc: "Thôi được rồi, quản gia cũng khuyên em không nên lúc nào cũng gọi điện thoại cho tiền tuyến, em đảm bảo đây là lần cuối cùng. Anh hãy nói cho em biết, mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

Vương Trung: "Vẫn ổn, chúng tôi đã giành lại Yeisk từ tay quân địch, đánh bại Sư đoàn thiết giáp kỵ sĩ Asgard - quân chủ lực của địch."

Hắn vừa nói, Pavlov bên cạnh vừa lẩm bẩm: "Ngày mai nhất định phải đưa tin đại thắng Yeisk lên trang nhất."

Olga: "Tốt lắm, vậy anh lại bắt được tướng của chúng không?"

"Không, lần này bọn sĩ quan cấp cao của địch chạy mất dép hết rồi. Khi tuyên truyền có thể nói là chúng nghe tiếng đã sợ mất mật, bỏ chạy thục mạng."

"Tốt, tốt, tốt lắm!" Tâm trạng Olga rõ ràng đã khá hơn nhiều: "Vậy là tốt rồi! Sau này mỗi ngày anh nhớ báo cáo tình hình chiến đấu cho em nhé! Mỗi buổi sáng tham gia họp triều đình, em đều rất mong chờ những báo cáo đó! Hứa với em đi!"

"Được rồi, tôi hứa."

"Ừm, vậy chúc anh ngủ ngon." Giọng nói Olga có chút lưu luyến, nhưng nàng vẫn cúp điện thoại.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nói với Pavlov: "Mỗi tối viết một bản báo cáo tình hình chiến đấu thật chi tiết, gửi bằng mật mã cho bên đó."

Pavlov quay đầu lại nói với một tham mưu: "Này, mỗi tối viết một bản báo cáo tình hình chiến đấu thật chi tiết..."

Đúng lúc này, một tham mưu khác cầm một tập tài liệu đến: "Báo cáo, đã tổng kết sơ bộ xong tổn thất trong ngày hôm nay."

Vương Trung lập tức nhận lấy tập tài liệu, cúi đầu xem.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm trọng.

Sau khi xem xong, hắn đưa tập báo cáo cho Pavlov, chắp hai tay sau lưng, quay người nhìn bản đồ, thở dài: "Tuy là đại thắng, nhưng tổn thất cũng không nhỏ."

"Vui lên nào." Pavlov nói: "Nếu tính cả tù binh thì tỷ lệ trao đổi đã là 3 đổi 1 rồi, tiến bộ rất nhiều đấy, trước đây chúng ta phải dùng 6 người mới đổi được 1 tên Prosen. Hơn nữa, phần lớn tổn thất là do Sư đoàn bộ binh 401 vừa được điều động đến, nếu chỉ tính riêng quân của chúng ta thì thậm chí còn có lợi thế hơn. Đánh trận mà, không thể nào không có thương vong, đây là điều không thể tránh khỏi."

Vương Trung: "Những người hy sinh vì không còn cách nào khác, lẽ ra không nên có ai phải nằm xuống cả. Tuy tôi biết tổn thất là điều không thể tránh khỏi, nhưng là chỉ huy, chúng ta phải nỗ lực để đưa tất cả mọi người trở về nhà an toàn."
Pavlov: "Đó là chuyện chỉ có ma pháp mới có thể làm được, thực tế chút."

Vương Trung mím môi, không trả lời.

(Hết chương)

Chương 216: Pháo Kích Thời Gian Cà Phê

Tối hôm đó, Vương Trung trực tiếp ngủ trong kho hàng - dù sao địa phương cũng lớn, Vương Trung cũng không sợ bị các tham mưu nhìn thấy thân thể được rèn luyện nhiều năm.

Hơn nữa đám Pavlov cũng ở trong kho hàng, hôm qua Popov còn kháng nghị một lần, cho rằng số 1 và số 2 không thể ở cùng một chỗ, lỡ kẻ địch học theo cách làm của Vương Trung bắn pháo vào ban đêm thì sao.

Nhưng quân Prosen cũng không bắn pháo vào ban đêm, buổi tối hôm đó bình an trôi qua.

Ngày hôm sau, ngày 16 tháng 7, lúc Vương Trung thức dậy, liếc mắt một cái đã thấy Pavlov đang xem các tham mưu cập nhật bản đồ.

Vương Trung đứng dậy, mặc quần áo vào, vừa thắt đai vũ trang vừa đi về phía bàn bản đồ của Pavlov: "Tối qua anh không ngủ sao?"

"Ngủ một lát, nhưng mà lập tức dậy rồi. Tôi ở trên chiến trường ngủ không được ngon như vậy, chờ trở lại hậu phương sẽ ngủ bù."

Vương Trung nhíu mày: "Bù giấc? Mỗi lần đến sở chỉ huy ở Yekaterinburg, tôi đều thấy anh đang bận."

"Đó là bởi vì mỗi lần cậu đến sở chỉ huy đều đã xế chiều, thật ra tôi nghỉ ngơi rất đầy đủ, thậm chí còn béo lên." Pavlov vỗ vỗ bụng: "Cậu xem!"

Nói thật, với thể trạng này của Pavlov, cho dù béo cũng không nhìn ra được.

Vương Trung: "Được rồi."

Pavlov nhìn vẻ mặt của Vương Trung, vội vàng bổ sung một câu: "Đợi mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, mỗi tối tôi đều để Popov đến trực ban, giống như ở Shostka vậy!"

Nghe được địa danh quen thuộc, Vương Trung cảm thán: "Shostka đã bị quân Prosen chiếm đóng gần mười tháng, không biết đã biến thành cái dạng gì rồi."

"Nghe tù binh nói." Popov vừa nói vừa xuất hiện, "Tình yêu của Hoàng đế Prosen đã cho bảo tồn toàn bộ nơi đó, hơn nữa còn để cho Viện Khoa học Quân sự tiến hành đo đạc, hình như là muốn biến nó thành bản mẫu của cuộc chiến phòng ngự đô thị."

Vương Trung nhíu mày: "Cái quỷ gì, ý của anh là, sau này chúng ta đánh thành thị đều phải đối mặt với loại công sự phòng ngự như vậy sao?"

Loại công sự đó đáng sợ đến mức nào, Vương Trung - người thiết kế và là người trực tiếp sử dụng nó - quá rõ ràng.

Popov gật đầu: "E là vậy."

Vương Trung lắc đầu: "Hỏng rồi, tôi - Ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị - phải nhanh chóng tìm chút đồ dùng trong chiến đấu đô thị. Sao

trước đó anh không nói với tôi chuyện này?"

"Bởi vì hôm qua mới thẩm vấn được từ tù binh. Hôm qua chúng ta bắt được ba nghìn tù binh, tôi chỉ tùy tiện hỏi đã có không ít thông tin. Các thẩm phán phía sau có mà bận rộn." Popov nói xong ngáp một cái thật to.

Vương Trung: "Ngủ không ngon à?"

"Cũng được. Tôi chưa tỉnh táo lại, bình thường lúc này tôi phải uống chút trà, cà phê cũng được."

Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Nelly ở bên cạnh luôn trong tư thế sẵn sàng, sau khi chạm mắt Vương Trung, cô lập tức đẩy xe tới.

"Cà phê và trà tới rồi." Vương Trung nói, sau đó tiếp tục đề tài vừa rồi: "Tình yêu của vị hoàng đế này là thế nào?"

"Cậu không biết sao? Là bạn từ thuở nhỏ của Hoàng đế, hiện là tướng lĩnh được Hoàng đế tín nhiệm nhất, rất nhiều chuyện đều có quyền lên tiếng vượt quá quân hàm của hắn."

Trong đầu Vương Trung lập tức hiện ra gương mặt quen thuộc trong bộ phim "Đại Quyết Chiến", chính là gã mập ú cao kiến nói ra câu "Chiến thuật heo lần nữa thành công khi ứng dụng cho con người".

Popov: "Ngoài ra, hình như hắn còn có tư tình với chị gái của Hoàng đế."

"Tổng tọa" trong đầu Vương Trung đột nhiên biến thành Siegfried trong "Truyền Thuyết Anh Hùng Ngân Hà".

Chênh lệch này cũng quá lớn!

Pavlov nói: "Nói đến chuyện này, hồi ở Shostka, tôi đã từng nghĩ, nếu chúng ta muốn công chiếm thành phố được bố phòng như vậy thì phải làm sao, biện pháp cuối cùng nghĩ đến cũng chỉ có dùng trọng pháo oanh tạc.

"Theo tôi, chúng ta gắn cho pháo B-4 một cái vỏ, biến thành pháo tự hành, chuyên dùng để phá nhà là được rồi."

Vương Trung lắc đầu: "Không được, nòng pháo B-4 quá dài, nòng pháo dài như vậy quá nặng, hơn nữa để ứng phó với áp lực nòng cực lớn khi bắn, kết cấu khóa nòng cũng quá phức tạp, quá dày quá nặng.

"Thực ra còn có lựa chọn tốt hơn. Chúng ta có thể dùng nòng pháo ngắn bắn ra một loại tên lửa tầm ngắn chứa lượng thuốc nổ lớn, chuyên dùng để phá nhà. Như vậy bệ phóng có thể rất nhẹ, không cần chịu áp lực nòng cực lớn khi bắn, lực giật khi bắn cũng rất nhỏ."

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân.

"Tên lửa sao?" Pavlov cau mày, "Xét về mặt sản xuất hình như đơn giản hơn chế tạo đại pháo rất nhiều."

Nòng đại pháo liên quan đến một loạt công nghệ phức tạp, sản lượng nòng pháo hạn chế nghiêm trọng tổng sản lượng vũ khí trang bị.

Bên kia Trái Đất, để đối phó với ném bom chiến lược, quân Đức đã sản xuất một lượng lớn pháo phòng không, nòng pháo phòng không chiếm dụng rất nhiều năng suất, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc sản xuất các loại pháo nòng dài cỡ nòng lớn như PaK 40.

Nếu một loại vũ khí không cần sản xuất nòng pháo phức tạp, vậy nó sẽ có ưu thế cực lớn về mặt sản xuất.

Popov nhìn Vương Trung: "Nhìn cậu có vẻ đã có chủ ý rồi?"

"Phải." Vương Trung gật đầu.

Vương Trung muốn đơn giản hóa pháo tự hành StuG III, ví dụ như giảm bớt trọng lượng đạn, tăng tốc độ nạp đạn, sau đó sửa đổi kết cấu tổng thể, đơn giản hóa hệ thống di chuyển.

Tất nhiên cũng có thể áp dụng phương án của người Anh bên kia Trái Đất, lắp một khẩu pháo 290mm lên xe tăng Churchill, biến thành xe tăng đặc biệt Churchill AVRE, chuyên dùng để phá nhà.

Thực ra, về lý thuyết, KV-2 rất thích hợp để phá nhà, nhưng nó lại bị khẩu pháo 152mm của mình liên lụy. Thực chất loại xe bọc thép này không cần theo đuổi tầm bắn, chỉ cần khống chế tầm bắn trong phạm vi 500 mét là được rồi, chỉ cần khống chế tầm bắn trong 500 mét, thiết kế của vũ khí có thể đơn giản hóa hết mức có thể.

Khẩu pháo trên xe tăng Churchill AVRE của người Anh bên kia Trái Đất rất đơn giản, hở gió khắp nơi, bởi vì căn bản không cần nó bắn xa.

Nghĩ vậy, có lẽ vấn đề này giải quyết còn đơn giản hơn thiết kế động cơ phản lực, thậm chí có thể cải tiến trực tiếp trên xe tăng hạng nặng KV.

Vương Trung đang suy nghĩ, trên bầu trời truyền đến tiếng rít.

Ngoài cửa có người hô to: "Pháo kích!"

Vương Trung lập tức bổ nhào xuống đất.

Sau khi nằm xuống, Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nelly cũng đang nằm úp sấp cách đó không xa với tư thế phòng pháo tiêu chuẩn.

Ngay sau đó là một đợt pháo kích rung trời chuyển đất - Ơ?

Vương Trung quay đầu hỏi Pavlov: "Anh có cảm thấy pháo kích không được dữ dội lắm không?"

Pavlov đồng ý: "Đúng vậy, cảm giác cũng giống như pháo kích hôm qua, không có nhiều pháo 150mm, khoảng chừng 12 khẩu, tôi đoán vậy!"

Vương Trung: "Nói cách khác, hiện tại chỉ có pháo binh của một sư đoàn đang bắn về phía chúng ta."

Pavlov: "Cũng có thể là hai sư đoàn, dù sao chúng ta chỉ phỏng đoán. Nhưng chắc chắn không quá 24 khẩu."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, vốn định dựa vào âm thanh đạn pháo rơi xuống đất để tính toán xem có bao nhiêu khẩu pháo 150mm trở lên, kết quả phát hiện đạn pháo rơi xuống liên tục, căn bản không phân biệt được có phải là đạn pháo bắn cùng một loạt hay không.

Vì vậy, Vương Trung quyết định tin tưởng phán đoán của Pavlov.

Pháo kích kéo dài khoảng một tiếng, chờ tiếng pháo dần dần ngừng lại, Vương Trung đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên người. Vương Trung đã quen duy trì tư thế phòng pháo trong thời gian dài, chỉ một tiếng đồng hồ thì không hề gì.

Nelly cũng đứng dậy, tháo mũ thủy thủ trên đầu xuống, không ngừng phủi bụi trên đó.

Vương Trung: "Cà phê và trà đều dính đầy bụi đất, thay đồ khác đi."

"Không cần không cần!" Popov nói, bưng cốc cà phê lên uống một hơi cạn sạch, "Bụi đất sẽ lắng xuống đáy, lúc uống cẩn thận một chút là được."

Vương Trung: "Anh chắc chắn bây giờ anh còn cần cà phê để tỉnh táo? Pháo kích của quân địch chẳng phải đủ tỉnh táo rồi sao?"

"Nói thì nói vậy."

Pavlov thì đang ra lệnh cho các tham mưu đi xác nhận thiệt hại do pháo kích gây ra.

Lúc này, tham mưu thông tin chạy tới: "Điện báo của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Vương Trung nhận lấy điện báo, liếc mắt nhìn, sau đó đưa cho Pavlov: "Tập đoàn quân muốn chúng ta rút lui về Yalgava, dựa vào thành phố và sông Sukhaya Verevka để phòng ngự."

Pavlov: "Điên rồi, cứ thế nhường bờ tây sông Sukhaya Verevka cho quân Prosen, chẳng khác nào bán đứng Tập đoàn quân Borsk sao?"

Vương Trung: "Rõ ràng là có vài vị chỉ huy Tập đoàn quân của chúng ta thiếu tầm nhìn chiến lược."

Vasili: "Thay hắn!"

Vương Trung nhìn sang.

Vasili xòe hai tay ra: "Gọi điện thoại cho Sa hoàng!"

Vương Trung lắc đầu: "Không được, trực tiếp gọi điện thoại xử lý loại chuyện này chẳng khác nào thừa nhận tôi là Hoàng thân. Gửi điện báo cho Bộ Tổng tư lệnh, bày tỏ sự bất mãn của chúng ta đối với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, để Bộ Tổng tư lệnh gây sức ép với bọn họ."

Pavlov: "Được, tôi lập tức ra lệnh cho họ soạn thảo điện báo."

Popov thì nói với giọng điệu như đang tán gẫu: "Chúng ta nhiều lần vượt quyền Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân để liên lạc trực tiếp với cấp trên như vậy, nếu là Tư lệnh có tính khí nóng nảy thì đã sớm mắng xối xả rồi."

Vương Trung: "Thực ra tôi cũng rất lo lắng, kỷ luật chỉ huy của quân đội nhất định phải được duy trì. Nhưng mà anh xem, tình hình hiện tại, thà là kháng mệnh còn hơn là ngồi nhìn sự ngu xuẩn của Tư lệnh Tập đoàn quân gây ra đại họa."

Popov gật đầu: "Cậu không nghe ra tôi đang nói với giọng điệu tán gẫu sao? Hơn nữa rõ ràng là Bộ Tổng tư lệnh cũng tán thành ý kiến của cậu, muốn kéo dài thời gian ở chỗ này đến tháng tám, ít nhất là tháng tám, như vậy thì bùn lầy mới có thể giúp chúng ta."

Vương Trung sửa lời: "Là bùn lầy và thảo nguyên. Thảo nguyên này cũng không phải dễ đối phó, nó sẽ nuốt chửng những kẻ dám khinh thường nó."

"Xem ra cậu có kinh nghiệm rất sâu sắc." Pavlov nói.

Vương Trung: "Đương nhiên, tôi từng tận mắt nhìn thấy cỏ dại cao ngất quấn chặt lấy bánh trước của xe bán xích của quân địch, khiến nó không thể nhúc nhích."

Nói xong, Vương Trung đi tới trước bản đồ, nhìn chằm chằm bản đồ vài giây, sau đó lắc đầu: "Đáng tiếc là chúng ta chưa kịp trinh sát khu vực quân địch chiếm đóng, không biết pháo binh của chúng đang ở đâu."

Pavlov: "Có thể chờ đợi kết quả trinh sát hôm nay, không giống như thảo nguyên Kazaria, thảo nguyên Kazaria có rất nhiều rừng cây, còn có các thị trấn rải rác khắp nơi, pháo binh có rất nhiều nơi để ẩn nấp.

"Còn ở đây, thảo nguyên mênh mông bát ngát, pháo binh muốn ẩn nấp thì cần phải xây dựng trận địa pháo binh hoàn chỉnh, đào hầm pháo trên mặt đất, ngụy trang bằng lưới.

"Chiều hôm qua, sư đoàn bộ binh của quân địch mới đến, không có nhiều thời gian để xây dựng trận địa như vậy, chỉ cần phi công của chúng ta xuất phát sớm là có thể chụp được ảnh trận địa pháo binh của quân địch."

Vương Trung: "Nhưng mà, độ chính xác của ảnh chụp có đủ để chúng ta pháo kích không?"

Pavlov im lặng.

Tất cả ảnh chụp hôm qua đều chỉ có thể xác định được tọa độ ô vuông trên bản đồ, không có tọa độ cụ thể hơn.

Một ô vuông trên bản đồ có diện tích lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, căn bản không thể dựa vào đó để pháo kích.

Nguyên nhân là vì thời đại này không có GPS và Bắc Đẩu, các đơn vị không quân muốn xác định vị trí của mình là vô cùng khó khăn.

Biện pháp duy nhất là để Vương Trung trực tiếp chỉ huy không quân, sau đó Vương Trung sẽ liên lạc trực tiếp với không quân, như vậy có thể dựa vào thiết bị bên ngoài để xác định vị trí của không quân, đồng thời xác định được mục tiêu mà họ nhìn thấy.

Đáng tiếc là hiện tại vẫn chưa có đơn vị không quân nào chịu sự chỉ huy trực tiếp của Vương Trung.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ, suy nghĩ một hồi, cảm thấy bây giờ muốn tập kích pháo binh của quân địch, biện pháp tốt nhất là phái một đội kỵ binh nhỏ, đánh lén trận địa pháo binh của quân địch.

Nếu đội kỵ binh này thông thuộc địa hình thảo nguyên, có kinh nghiệm sinh tồn trên thảo nguyên, nói không chừng có thể thành công.

Đáng tiếc là Vương Trung không có "đặc chủng binh" như vậy.

Thôi vậy, chỉ là 12 khẩu pháo 150mm, nhịn một chút là được. Hơn nữa, với kiểu hậu cần của quân địch, nói không chừng pháo kích thêm vài lần là hết đạn.

(Hết chương)

Chương 217: Khoảng Cách Chiến Trường

Sau khi bị pháo kích vào buổi sáng, quân Prosen như bị mất hết nhuệ khí, không có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Vương Trung ung dung ăn sáng xong, Popov bưng một cái hộp đến.

"Nào, chơi cờ một lát." Popov vừa nói vừa mở hộp, đổ quân cờ ra, sau đó mở rộng cái hộp ra thành bàn cờ vua với các ô đen trắng xen kẽ.

Vương Trung: "Tôi chỉ biết cách đi của mỗi quân cờ."

"Thật hay giả vậy?" Popov trợn tròn mắt.

Vương Trung: "Tôi là người đứng nhất từ dưới lên đấy."

"Thôi đừng nói đến chuyện cậu đứng nhất từ dưới lên nữa. Thử xem sao, nếu tôi có thể dễ dàng chiến thắng cậu, tôi có thể ra ngoài khoác lác rồi." Popov nói, sau đó ngồi xuống đối diện Vương Trung, đẩy bát đĩa trên bàn sang một bên, bắt đầu bày cờ, "Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, chúng ta không tìm chút chuyện để làm, Pavlov lại gọi chúng ta đi hỗ trợ!"

Pavlov ngẩng đầu lên, nhìn hai người: "Biết tôi cần người hỗ trợ mà hai người còn không mau qua đây?"

Vương Trung: "Không cần, chúng tôi không dám làm phiền Tham mưu trưởng."

Pavlov hừ lạnh một tiếng, cầm một xấp tài liệu đưa cho Vasili: "Cầm lấy, bảo cậu ta ký tên."

Vasili ngoan ngoãn cầm một xấp tài liệu đi tới: "Tham mưu trưởng muốn anh ký tên."

Vương Trung nhíu mày: "Trước đây tôi không ở sở chỉ huy, những tài liệu này xử lý thế nào?"

"Trước kia đều là tôi ký." Pavlov nói.

"Chỉ cần anh ký là được rồi! Vậy sao còn phải tìm tôi?"

"Chẳng phải là muốn tìm việc cho cậu làm sao." Pavlov nhún vai, "Cậu nên cảm ơn tôi mới phải."

Vương Trung nhìn cái đầu trọc của Pavlov, thầm nghĩ, nếu như hắn là một cô gái tóc trắng xinh đẹp thì tốt rồi, với tính cách này, chắc chắn sẽ rất đáng yêu, đến lúc đó có thể viết một cuốn tiểu thuyết có tên là "Tham mưu trưởng của tôi không thể nào đáng yêu đến thế".

Đáng tiếc, Tham mưu trưởng lại là một gã đầu trọc cao lớn lực lưỡng.

Vương Trung vừa nghĩ vừa bắt đầu ký tên vào tài liệu.

Còn Popov thì tự mình bày cờ, bắt đầu đánh cờ một mình.

Lúc này, có một tham mưu mới đến buôn chuyện, bị Vương Trung nghe thấy, anh ta nói: "Nhàn nhã như vậy có thật sự ổn không?"

Tham mưu lâu năm hạ thấp giọng: "Đây chính là chiến trường, chỉ cần trận chiến chưa bắt đầu thì đều như vậy, mọi người đều làm tốt việc của mình, giết thời gian, chờ đợi thời khắc khai hỏa."

Vương Trung chợt nhớ ra, hình như trước kia mình cũng từng có nghi vấn tương tự, nhưng bây giờ Vương Trung đã hoàn toàn quen với khoảng thời gian yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng trong những lúc chiến sự tạm nghỉ.

Vương Trung nhanh chóng xem qua tài liệu, phần lớn đều là tài liệu điều động vật tư, bổ sung quân nhu và những chuyện vụn vặt khác, hoàn toàn không cần tư lệnh tập đoàn quân như Vương Trung đưa ra bất kỳ chỉ thị nào, chỉ cần ký tên là được.

Đang ký tên, chuông điện thoại vang lên. Pavlov nhấc máy: "Nơi này là Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân..."

Vừa lúc đó, tiếng còi báo động phòng không vang lên bên ngoài.

Popov: "Xem ra là Peter đã phát hiện ra máy bay của quân địch."

Vương Trung: "Peter đến rồi sao? Sao tôi không gặp ông ấy?"

Popov cười nói: "Hôm qua cậu chạy khắp nơi, làm gì có thời gian gặp họ. Thực ra, cả Peter và Thần Tiễn đều đã đến nơi, Pavlov đã sắp xếp trận địa cho họ rồi."

Lúc này, Pavlov cũng đã nói chuyện điện thoại xong, sau khi đặt điện thoại xuống, Pavlov nói với mọi người: "Peter báo cáo, có 24 máy bay ném bom hai động cơ đang bay về phía chúng ta."

Vương Trung: "Quả nhiên. Không có Stuka đi theo sao?"

Pavlov lắc đầu: "Không có."

Popov vừa dùng quân Mã của mình ăn quân Tốt của đối thủ, vừa nói: "Bộ phận tình báo đã tổng hợp thông tin thẩm vấn phi công quân địch bị bắt gần đây, hình như quân Prosen đã ra lệnh cấm Stuka ném bom những khu vực trọng điểm có khả năng được Thần Tiễn bảo vệ."

Vương Trung: "Bởi vì hiệu suất tiêu diệt Stuka của Thần Tiễn quá cao?"

"Đúng vậy, cậu không biết nửa đầu năm 915, Thần Tiễn đã bắn rơi bao nhiêu Stuka, Kỵ sĩ đoàn thậm chí còn thành lập các đại đội Thần Tiễn cơ động. Mỗi đại đội được trang bị hai xe bán xích gắn bệ phóng Thần Tiễn, một xe tải Steyr vận chuyển đạn dược, phối hợp với một trung đội bộ binh cơ động và một trung đội pháo cao xạ hạng nhẹ.

"Một đại đội như vậy cộng thêm một tu sĩ cầu nguyện, di chuyển khắp chiến trường để phòng không cơ động, chuyên trị Stuka."

Vương Trung dừng ký tên, ngẩng đầu lên nhìn Popov: "Một đại đội như vậy chỉ được phân bổ một tu sĩ cầu nguyện?"

Popov gật đầu: "Đúng vậy, tổn thất của tu sĩ cầu nguyện quá lớn, căn bản không bổ sung kịp, Giáo hội đã đưa tất cả những người từ 15 tuổi trở lên có khả năng cầu nguyện vào quân đội, nếu tổn thất thêm nữa thì chỉ có thể đưa những đứa trẻ 14 tuổi vào quân ngũ - cho dù có đưa vào quân ngũ thì cũng chỉ như muối bỏ bể, mỗi năm chỉ có thể bổ sung được một số ít tu sĩ cầu nguyện."

Vương Trung thở dài: "Nghe anh nói vậy, tập đoàn quân chúng ta vẫn duy trì số lượng tu sĩ cầu nguyện như cũ, xem ra cũng được coi trọng rồi."

Trước kia, khi Vương Trung chỉ huy một sư đoàn, trong sư đoàn có năm tu sĩ cầu nguyện.

Hiện tại, Vương Trung là tư lệnh một tập đoàn quân, nhưng vẫn chỉ có năm tu sĩ cầu nguyện - thực ra là đã tăng thêm một người, bởi vì Lyudmila đang nghỉ sinh, nên bổ sung thêm một tu sĩ cầu nguyện thay thế vị trí của cô.

Popov: "Năm ngoái, chúng ta thất bại quá thảm hại, Tukhachevsky và lão hoàng đế chết tiệt."

Trận đại bại năm ngoái, quân đội Nga đã mất hơn hai vạn xe tăng, mấy nghìn khẩu pháo hạng nặng, mấy triệu quân, cùng với gần như toàn bộ người sử dụng siêu năng lực.

Quân số tổn thất có thể nhanh chóng bổ sung bằng cách động viên, nhưng người sử dụng siêu năng lực lại rất khó bổ sung, bởi vì số lượng quá ít.

Giáo hội đã hạ thấp độ tuổi tuyển chọn xuống 15 tuổi, nhưng vẫn không ăn thua - người sử dụng siêu năng lực thường phục vụ đến hết đời, ngay cả những người trung niên như Peter cũng phải tòng quân, ngoài ra còn rất nhiều ông lão bà lão có siêu năng lực cũng phải ra chiến trường.

Vì vậy, tổn thất nặng nề như năm ngoái căn bản không thể nào bù đắp nổi.

Có thể nói, quân Prosen thực sự đã nắm được điểm yếu của quân đội Nga - thiếu người sử dụng siêu năng lực.

Trong các cuộc xung đột cục bộ cường độ thấp, những tu sĩ cầu nguyện, âm trận sư có thể phát huy tác dụng to lớn, nhưng khi đối mặt với chiến tranh quy mô lớn, những người này cũng bó tay.

Bởi vì tổn thất không thể bổ sung kịp thời, nên chỉ có thể sử dụng một lần.

Vương Trung: "Nhưng mà, cho dù chỉ có một chút tu sĩ cầu nguyện như vậy, cũng đủ để khiến quân địch kiêng dè rồi."

"Đúng vậy." Popov tiếp tục đánh cờ một mình, nhưng điều này dường như không ảnh hưởng đến việc hắn nói chuyện phiếm với Vương Trung, "Các thẩm phán còn thu được một số tin tức thú vị, hình như Học viện Khoa học Prosen đã lắp đặt radar lên máy bay, chuẩn bị dùng radar dẫn đường cho tên lửa, tấn công máy bay của chúng ta."

Vương Trung há hốc mồm: "Radar dẫn đường tên lửa?"

Popov: "Rất khó tin phải không?"

Không, đùa gì vậy, tôi chơi War Thunder dùng tên lửa dẫn đường bán chủ động radar bắn hạ máy bay đối phương cũng phải hơn 1000 lần rồi, được chưa!
Vương Trung: "Hiện tại kỹ thuật radar của Prosen có thể lắp đặt thứ đó lên máy bay không?"

"Hình như là lắp trên máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ, tên lửa thì chứa trong khoang bom, dùng máy phóng đa nòng bắn ra."

Lông mày Vương Trung nhăn tít lại: Máy bay mang vũ khí nửa chủ động dẫn đường bằng radar trên không? Mẹ nó, nghe có vẻ hay ho đấy!

Nhưng hiện tại tính năng của radar và tên lửa radar có thể làm được trò này không?

Popov: "Có thể là bịa ra để lừa phi công của bọn họ thôi."

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bắn của pháo cao xạ, rõ ràng là máy bay địch mà tu sĩ Peter nghe được đã đến.

Vương Trung nhìn trời: "Xem chúng ta ngụy trang thế này có lừa được không quân Prosen không."

Tòa nhà nghị viện thành phố bị sập một phần ba được ngụy trang thành sở chỉ huy tập đoàn quân, pháo cao xạ cũng được bố trí chủ yếu ở gần đó.

Sở chỉ huy tập đoàn quân thật sự vẫn có pháo cao xạ bảo vệ, nhưng số lượng rất ít, hơn nữa còn được ngụy trang rất kỹ - đây là để phòng hờ.

Cùng phòng hờ còn có một tu sĩ cầu nguyện và một bệ phóng Thần Tiễn.

Bốn tu sĩ cầu nguyện còn lại bảo vệ sở chỉ huy giả, trung tâm hậu cần giả, trung tâm hậu cần thật và trận địa pháo binh.

Popov: "Tôi cảm thấy không có vấn đề gì. Không quân Prosen rất dễ lừa - đây là cảm giác của tôi, lục quân đôi khi rất giảo hoạt."

Vương Trung nghĩ bụng tôi cũng thấy thế.

Hắn chuyển góc nhìn, quả nhiên thấy đường bay của 24 máy bay ném bom đang hướng thẳng đến sở chỉ huy tập đoàn quân giả, rõ ràng là đi đánh bom sở chỉ huy.

Đương nhiên tuyến đường này còn đi qua trung tâm hậu cần giả, chắc chắn cũng sẽ chia một ít bom để đánh.

Nhưng trung tâm hậu cần thật và kho hàng của Vương Trung không nằm trên đường bay của địch.

Có vẻ như kế hoạch đánh lừa đã thành công mỹ mãn.

Vương Trung chuyển về góc nhìn mắt thường, tiếp tục ký văn kiện.

Pavlov nói: "Chẳng lẽ hôm nay quân địch thật sự không định tấn công?"

Vương Trung: "Chắc chắn rồi, bộ binh Prosen cùng lắm chỉ tấn công với quy mô nhỏ theo hướng thứ yếu thôi. Tấn công là nhiệm vụ của sư đoàn thiết giáp và tiểu đoàn lính phóng lựu."

Popov: "Nghe nói là vì những binh chủng kỹ thuật này chịu ảnh hưởng khá thấp từ giới sĩ quan quý tộc phế thải, cho nên được Hoàng đế trọng dụng. Nhìn cách tuyên truyền của Prosen sau trận Melainia và Carolin là biết, chiến công của sư đoàn bộ binh cơ bản bị bỏ qua."

Vương Trung: "Nghe nói bọn họ còn tìm một vị tướng trẻ tuổi không phải dòng dõi quý tộc tên là Erwin để tập trung tuyên truyền."

"Đúng vậy, cha hắn hình như là một kỹ sư, bản thân hắn vốn cũng định trở thành kỹ sư."

Kỹ sư!

Nghe vậy là biết ngay người này có tố chất để trở thành nhân tài rồi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bom nổ, Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên thấy bom rơi xuống gần sở chỉ huy giả.

Có thể do trận địa pháo cao xạ xua đuổi, độ cao ném bom của máy bay địch rất cao, nên phần lớn bom đều không đánh trúng tòa nhà nghị viện đã bị sập một phần ba.

Vương Trung vừa mới chuyển về góc nhìn thường thì chuông điện thoại reo lên.

Pavlov nhấc điện thoại: "Sở chỉ huy tập đoàn quân nghe đây. Bao nhiêu máy bay địch? Rõ rồi."

Hắn ta đặt điện thoại xuống, báo cáo với Vương Trung: "Tu sĩ Peter lại nghe thấy tiếng máy bay địch, bốn động cơ, nhưng chỉ có một chiếc. Hắn ta đoán là máy bay trinh sát hoạt động ở tầm cao mới được cải tiến của địch."

Vương Trung gật đầu. Bỗng nhiên hắn nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: "Trận địa pháo binh của chúng ta đã được ngụy trang kỹ chưa?"

"Chưa ạ, pháo binh chiều qua mới đến, giống như quân địch, căn bản không có thời gian để bố trí trận địa pháo binh được ngụy trang cẩn thận."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải máy bay trinh sát của địch đã nhìn thấy hết rồi sao?"

Pavlov: "Yên tâm, tuy không có thời gian ngụy trang trận địa pháo binh thật, nhưng chúng ta có mang theo gỗ, trận địa pháo binh giả đã được bố trí xong rồi.

"Quân địch không dùng máy bay trinh sát tầm thấp thì không thể nào phát hiện ra, chỉ có thể đánh bừa thôi."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Vasili nói: "Liệu người Prosen có đột nhiên nghĩ ra, cũng dùng trận địa pháo binh giả để lừa trinh sát của chúng ta hay không?"

Pavlov lắc đầu: "Cho dù bọn họ có nghĩ đến thì gần đây cũng không có cây cối để đốn. Chúng ta dùng gỗ mang từ Yalgava đến để làm mục tiêu giả. Dù sao trước đây trong chiến đấu, trận địa pháo binh giả luôn phát huy hiệu quả tốt."

Vừa dứt lời, tiếng gầm rú của máy bay địch lại vọng vào từ cửa sổ thông gió của kho hàng.

Vương Trung chuyển góc nhìn, thấy một chiếc máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ bay từ phía tây đến.

Nhưng loại máy bay ném bom hạng nặng này không thể nào một mình thực hiện nhiệm vụ ném bom, chỉ có thể là máy bay trinh sát tầm cao mới được cải tiến.

Phán đoán của tu sĩ Peter không sai.

Lúc này Popov nói: "Vậy là hôm nay chúng ta lại phải trải qua một ngày hứng chịu không kích và pháo kích rồi?"

Vương Trung: "Quen rồi. Đương nhiên là anh có thể giúp tôi ký một phần văn kiện."

Popov mỉm cười: "Không được, tôi là tu sĩ quân đội, việc này không nằm trong thẩm quyền của tôi."

(Hết chương)

Chương 218: Cẩn thận không quân địch tập kích (Cộng thêm chương vì đạt 10.000 phiếu bầu tháng)

Trong khi Tập đoàn quân Cơ động số 1 không có việc gì làm thì tình hình của Tập đoàn quân số 10 của Prosen cũng chẳng khác là bao.

"Bọn chúng vẫn chưa tấn công." Thượng tướng Pock khoanh tay trước ngực, nhìn bản đồ, "Vậy là hiện tại hai bên chúng ta cứ ngồi chơi lãng phí thời gian thế này sao?"

Vừa dứt lời thì có một con muỗi đậu lên mặt vị thượng tướng.

Ông ta bực mình vung tay tát mạnh vào mặt mình, kết quả con muỗi bay lên né được, còn vo ve bên tai ông ta như thể đang chế nhạo.

Thượng tướng Pock: "Chết tiệt! Rokossovsky ở trong thành, có nhà để ở, còn chúng ta chỉ có thể ngủ lều và xe chỉ huy, ngày nào cũng phải sống chung với lũ muỗi!"

Tham mưu trưởng: "Học viện Quân sự có trang bị đặc biệt để chống muỗi..."

"Trang bị đó khó dùng chết đi được! Bọn họ không biết hay sao? Cũng giống như bom cháy mà chúng ta được trang bị vậy, phức tạp một cách khó tin, nhưng hiệu quả cũng chẳng khác gì bom xăng tự chế mà người Ant dùng chai lọ làm ra, chỉ là phạm vi cháy lớn hơn một chút, còn hiệu quả diệt xe tăng thì hoàn toàn như nhau!" Thượng tướng Pock nói xong, dùng sức vung tay vài cái, muốn đập trúng con muỗi đang bay loạn xạ, nhưng đương nhiên là thất bại.

Lúc này, sĩ quan phụ tá của thượng tướng lên tiếng: "Chúng ta có thể đốt một thứ gì đó tạo ra nhiều khói để xua muỗi. Ở quê tôi vẫn làm thế."

Thượng tướng Pock nhìn vào số lượng lớn bản đồ và tài liệu giấy trong sở chỉ huy, lắc đầu: "Thôi bỏ đi, nếu vì đuổi muỗi mà đốt luôn cả sở chỉ huy thì tôi thành trò cười cho toàn quân mất."

Tham mưu trưởng hiến kế: "Có thể dùng nước hoa có mùi nồng, muỗi sẽ không dám đến gần."

Thực ra nước hoa đuổi muỗi là do lấn át mùi cơ thể con người, cũng giống như dùng ngụy trang để che giấu hình dáng.

Dùng khói xua muỗi cũng theo nguyên lý tương tự, nhưng lúc này con người vẫn chưa hiểu rõ về loài muỗi như vậy, họ cho rằng chính mùi hương đã "xua đuổi" lũ muỗi.

Thượng tướng Pock hỏi tham mưu trưởng: "Anh có loại nước hoa nào có mùi nồng không?"

"Tôi có nước hoa Cologne."

Thượng tướng Pock lập tức chìa tay ra: "Đưa đây tôi một ít."

Tham mưu trưởng vội vàng lấy nước hoa Cologne ra, nhét vào tay Thượng tướng Pock.

Vị thượng tướng cũng chẳng quan tâm gì, trực tiếp mở nắp ra, xịt ầm ầm lên người.

Tham mưu trưởng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ biết nhìn vị thượng tướng.

Xịt nước hoa xong, Thượng tướng Pock nhìn xung quanh, nheo mắt lại lắng nghe một lúc, nói: "Hình như không còn tiếng muỗi vo ve nữa."

Vừa dứt lời thì từ một góc nào đó trong sở chỉ huy vang lên tiếng kêu của một loài côn trùng nào đó, như thể đang chế giễu Thượng tướng Pock.

"Chết tiệt." Ông ta chửi.

Tham mưu trưởng: "Kể từ khi chúng ta tiến vào thảo nguyên, số lượng binh sĩ bị ốm ngày càng tăng do muỗi. Chúng ta đã quy định binh lính phải mặc áo dài tay để tránh bị muỗi đốt, nhưng vẫn có rất nhiều người bị sốt rét."

Thượng tướng Pock: "Phát thuốc quinine cho họ đi."

"Vì số người mắc bệnh quá nhiều, vượt quá dự kiến của chúng ta, nên thuốc quinine đã hết rồi. Do thuốc men không được ưu tiên bổ sung như đạn dược, lương thực hay penicillin nên hiện tại các bệnh viện dã chiến các cấp đều đang trong tình trạng thiếu thuốc."

Thượng tướng Pock thở dài: "Vậy thì chỉ có thể chờ chúng ta chiếm lại Yeisk - không, phải đánh xuyên qua sông Sukhaya Verevka, hoàn thành giai đoạn một của Kế hoạch xanh rồi dừng lại nghỉ ngơi, chỉnh đốn thật tốt."

Nói rồi ông ta cầm lấy một chiếc bảng kẹp giấy, gỡ tập tài liệu kẹp trên đó xuống, ném lên bàn, một tay cầm bảng kẹp giấy đuổi muỗi, một tay đi đến trước bản đồ.

"Các anh nói xem, liệu Rokossovsky có thực sự muốn dùng muỗi và bệnh dịch để đánh bại chúng ta không?"

"Chắc là không đâu." Sĩ quan phụ tá đáp, "Tôi lại cho rằng Rokossovsky đang chờ được tiếp tế. Thảo nguyên là môi trường khắc nghiệt với chúng ta, nhưng với người Ant cũng vậy, cùng lắm là bọn chúng được người dân địa phương ủng hộ, am hiểu địa hình hơn chúng ta một chút thôi."

Thượng tướng Pock: "Anh nói Rokossovsky đang chờ được tiếp tế..."

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động cơ gầm rú.

Sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 10 hiện giờ quá đơn sơ, không có cách âm, nên có thể nghe rõ tiếng động cơ trên trời.

Thượng tướng Pock chạy vội ra cửa sở chỉ huy, vén rèm lên đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời.

Quả thật trên bầu trời có một chấm nhỏ xíu, không rõ là không quân Ant hay không quân Prosen.

Thượng tướng Pock khẳng định: "Bọn địch đang trinh sát trên không, thật đáng chết, kết quả trinh sát của không quân chúng ta phải do bọn họ tự phân tích, sau đó mới gửi cho chúng ta! Đợi đến lúc chúng ta nhận được thì thông tin trong ảnh đã lỗi thời rồi."

Tham mưu trưởng quay sang hỏi thuộc hạ: "Pháo binh của hai sư đoàn bộ binh đang đối đầu trực tiếp với Rokossovsky đã được ngụy trang kỹ chưa?"

Sĩ quan tham mưu báo cáo: "Hôm qua họ đã bắt đầu xây dựng trận địa pháo binh rồi, theo đúng quy trình thì ngày mai sẽ hoàn thành. Xin yên tâm, thưa ngài, thảo nguyên rộng lớn như vậy, trinh sát chụp ảnh trên không không tìm được vật gì làm mốc để tham chiếu thì rất khó chỉ dựa vào ảnh chụp để xác định vị trí trận địa pháo binh của chúng ta."

Thượng tướng Pock gật đầu, bản thân ông ta là người có kiến thức quân sự rất vững vàng, không cần tham mưu nhắc nhở cũng biết điều này.

Đó chính là hạn chế của không quân thời kỳ này, tình trạng này sau này theo sự phát triển của thiết bị điện tử trên không cho đến khi hệ thống định vị toàn cầu như GPS và Bắc Đẩu được đưa vào sử dụng mới được giải quyết triệt để.

Nhưng hiện tại, ảnh trinh sát trên không vẫn chỉ có thể dựa vào các dấu hiệu trên mặt đất để xác định xem rốt cuộc đã chụp ở đâu.

Nói tóm lại, chỉ trông cậy vào trinh sát trên không để tìm ra pháo binh và dẫn đường cho pháo binh hủy diệt thì khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Vậy nên cho dù trận địa pháo binh có ngụy trang không kỹ thì cũng không có gì to tát...

Chắc là vậy.

————

Không quân Ant, Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4.

Ban đầu đây là Trung đoàn Cường kích số 4, nhưng sau khi được trang bị máy bay P-47 Thunderbolt của Hợp CHủng Quốc, đơn vị này cũng có khả năng không chiến nhất định, nên được đổi tên thành Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu.

P-47 cũng đều được phân loại là máy bay ném bom chiến đấu, vì sau khi ném bom xong, chúng có thể quay trở lại bầu trời và "nói chuyện" với những chiếc Bf 109 của Prosen.

Trung đoàn trưởng Drachenko Grigoryevich của Trung đoàn Cường kích số 4 nay là Trung đoàn trưởng Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4, lúc này ông ta đang đứng dưới một tấm bạt che nắng lớn, giao nhiệm vụ cho các phi công.

Drachenko: "Trong đợt trinh sát trên không ngày hôm qua, chúng ta đã phát hiện một số đơn vị pháo binh của địch, nhưng không rõ vị trí cụ thể, pháo binh mặt đất không thể tấn công được. Đây chính là lúc chúng ta ra tay, những bức ảnh mà các anh nhận được đều được đánh dấu tọa độ, nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là cày nát toàn bộ khu vực đó!

"Phải cẩn thận, tìm ra trận địa pháo binh của địch! Hiện giờ chúng ta có được những trang bị tốt như vậy, có thể bỏ được Il-2 là nhờ có Trung tướng Rokossovsky! Hiện giờ, quân của Trung tướng không có cách nào đối phó với pháo hạng nặng của địch, chúng ta phải chia sẻ gánh nặng với ông ấy!"

Tất cả phi công đồng thanh đáp: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Drachenko: "Tôi đã tự bỏ tiền túi ra để giặt những bức ảnh này! Các anh phải nhớ kỹ hình dáng của trận địa pháo binh địch! Tìm ra chúng, ném bom, sau đó bắn phá!"

Một phi công lên tiếng: "Nhưng những trận địa pháo binh đó đều được pháo phòng không bảo vệ."

"Đó là pháo phòng không hạng nặng, dùng để bắn máy bay ném bom hạng nặng. Chỉ cần chúng ta liên tục đổi hướng là có thể tránh được hỏa lực của chúng!" Drachenko vung tay, "Đừng sợ! Tôi sẽ đích thân dẫn đầu, đưa các anh tránh khỏi khu vực pháo binh của địch! Được rồi, xuất phát!"

Các phi công vội vàng kẹp ảnh vào bảng kẹp, đứng dậy chạy về phía những chiếc máy bay đang đậu cách đó không xa.

Các nhân viên kỹ thuật mặt đất đã treo đầy bom dưới bụng của những chiếc P-47.

Phi công và kỹ thuật viên mặt đất của Ant đều đã quen thuộc với P-47, họ phát hiện các thông số kỹ thuật mà Hợp CHủng Quốc cung cấp khá là dè dặt, thực tế P-47 có thể mang nhiều hơn 20% trọng lượng bom so với tiêu chuẩn.

Thông thường, để đảm bảo khả năng cơ động của máy bay, các phi công sẽ giảm trọng lượng bom, nhưng phi công của Trung đoàn Cường kích số 4 đã quen lái những chiếc Il-2 nặng nề, nên cảm thấy P-47 chở quá tải vẫn rất linh hoạt, nên đều chọn phương án chở quá tải.

Nếu ai đó vì chở quá tải mà không cất cánh được sẽ bị cả trung đoàn chê cười.

Các phi công chạy về phía "xe tải bom" của mình.

Drachenko cũng đã đến bên cạnh chiếc máy bay của mình, cởi mũ đưa cho kỹ thuật viên, nhận lấy mũ bay và kính bảo hộ, trèo lên cánh trái máy bay, sau đó chui vào buồng lái.

Người kỹ thuật viên đội chiếc mũ của Drachenko, ghé sát đầu vào buồng lái nói lớn: "Mọi thứ đều ổn! Sẵn sàng cho lũ Prosen lên trời!"

"Cảm ơn anh, bạn hiền." Drachenko vỗ vai kỹ thuật viên, nắm lấy cần điều khiển, đẩy cần ga, chiếc máy bay từ từ lăn bánh trên bãi cỏ.

Sân bay dã chiến nơi Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4 đóng quân chỉ là một bãi cỏ được san phẳng, thứ duy nhất cho thấy đây là sân bay là một cột mốc gió được dựng tạm bằng gỗ.

Drachenko nhìn lá cờ trên cột mốc gió, xác định hướng gió và tốc độ gió - do điều kiện sân bay quá kém, không có đài chỉ huy nào thông báo cho ông ta những thông tin này, nên chỉ có thể tự mình quan sát.

Chuẩn bị xong, Drachenko đẩy cần ga, máy bay tăng tốc đột ngột.

Do chở quá tải, máy bay tăng tốc rất chậm, khi gần đến mốc cuối đường băng mới đạt đến tốc độ cất cánh.

Drachenko nhẹ nhàng kéo cần điều khiển, chiếc máy bay lướt nhẹ lên không trung.

"Nặng thật," Ông ta nói, "Đủ cho lũ khốn Prosen kia một phen hú vía."

————

Trận địa pháo binh của Sư đoàn Bộ binh 190, quân đội Prosen.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh chạy đến trước mặt Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh, chào: "Báo cáo, phía dưới mặt đất toàn là hang chuột đồng, nên pháo của các anh bắn một lúc thì bị lún xuống."

Sáng nay, pháo kích bất ngờ bị dừng lại, bởi vì trong lúc bắn, mặt đất đột nhiên sụt xuống, ba khẩu lựu pháo 105 mm và hai khẩu pháo 150 mm bị ảnh hưởng, không thể đảm bảo độ chính xác.

Để tránh những khẩu pháo khác cũng bị lún, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đã ra lệnh ngừng bắn.

Vì chuyện này mà Sư đoàn trưởng Sư đoàn 190 đã nổi trận lôi đình.

Nhưng Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đã trình bày lý do, cuối cùng được Sư đoàn trưởng đồng ý cho ngừng bắn và cử công binh đến gia cố trận địa.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh tiếp tục báo cáo: "Tình hình hiện tại là chúng ta không thể tiếp tục bắn ở đây được nữa, phải chuyển trận địa."

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh: "Vậy chỗ nào không có chuột đồng?"

"Tôi không biết." Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh đáp.

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng hô từ trận địa pháo phòng không bên cạnh: "Cẩn thận, không quân địch!"

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh ngẩng đầu lên, nhìn thấy từ xa trên bầu trời có những vật thể sáng bóng đang lao đến!

"Hỏng rồi! Ẩn nấp!" Ông ta hét lớn.

Cùng lúc đó, pháo phòng không khai hỏa, những khẩu pháo 88 mm gầm lên giận dữ, nhả đạn lên bầu trời.

(Hết chương)

Chương 219: Vị tướng trên bộ (Chân không chạm đất)

Ban đầu, phi đội của Drachenko vẫn chưa phát hiện ra trận địa pháo binh dưới mặt đất.

Đúng vậy, trước khi cất cánh họ đã được phát ảnh, mỗi người đều xem rất kỹ, nhưng những bức ảnh này đều được chụp từ trên cao, phi đội cũng chỉ mải nhìn xuống phía dưới nên hoàn toàn không nhận ra mục tiêu ở ngay trước mặt.

Cho đến khi pháo binh mặt đất khai hỏa, một phi công mới phát hiện ra: "Phía trước có gì đó đang bắn!"

Drachenko vội vàng nghiêng cánh, cho máy bay nghiêng sang một bên để nhìn xuống phía trước, quả nhiên nhìn thấy khói đạn. Với kinh nghiệm của mình, ông ta phán đoán đó là pháo phòng không.

"Pháo phòng không khai hỏa rồi, bám theo tôi cơ động!"

Ông ta nhẹ nhàng đẩy cần điều khiển, máy bay bắt đầu lượn vòng sang trái, đồng thời đạp vào bàn đạp bánh lái để điều chỉnh hướng bay.

Những chiếc máy bay khác của Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4 vội vàng bám theo Drachenko, đội hình máy bay như một đàn ngỗng đang đổi hướng trên bầu trời.

Vài giây sau, đạn pháo cao xạ bay đến, được kíp nổ hẹn giờ kích nổ, tạo thành những đám khói đen trên không trung.

Tuy nhiên, vị trí đạn pháo nổ và vị trí của phi đội lúc này cách nhau rất xa.

"Bọn địch lại phải hiệu chỉnh lại mục tiêu rồi, bám sát tôi cơ động. Đẩy cần ga hết cỡ, duy trì tốc độ."

Cứ mỗi lần cơ động là tốc độ lại giảm, hầu hết máy bay thời này đều như vậy, đẩy cần ga hết cỡ là để giảm thiểu tốc độ bị mất, duy trì năng lượng cho máy bay.

Sau khi Drachenko ra lệnh xong, Trung đoàn phó hô: "Chúng ta đều chở quá tải, chỉ dựa vào động cơ thì không thể nào bù lại được năng lượng đã mất, sắp đến mục tiêu rồi, né thêm một đợt nữa rồi bổ nhào thôi!"

Drachenko ước lượng khoảng cách, đồng ý: "Được! Né thêm một đợt pháo cao xạ nữa rồi bổ nhào."

Nói rồi ông ta lại lắc cần điều khiển và đạp bàn đạp bánh lái, trong khi cơ động, ông ta liếc nhìn bảng đồng hồ.

Kim đồng hồ tốc độ có vẻ đã xuống gần đến vạch nguy hiểm, nhưng hiện tại máy bay đang ở độ cao lớn, tốc độ thực tế sẽ lớn hơn tốc độ hiển thị trên đồng hồ, nên chắc là vẫn ổn.

Nhưng nếu cơ động thêm nữa thì không được, máy bay đang mang quá nhiều bom, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng bay.

Tuy nhiên, Drachenko tự an ủi bản thân, thế này đã là tốt hơn nhiều so với Il-2 rồi, nếu như ông ta đang lái Il-2 thì chỉ có nước lao thẳng vào lưới lửa của pháo phòng không, dựa vào lớp giáp dày để chống đỡ.

"Drachenko!" Phi công lái số 2 gọi, "Đã đến lúc phải trở lại đội hình rồi!"

Lúc này Drachenko mới nhận ra mình đã lơ đễnh, vội vàng kéo cần điều khiển: "Bám theo tôi, lên!"

Chiếc máy bay của ông ta lộn vòng, chuyển sang bổ nhào, trong quá trình bổ nhào, nó dần dần chuyển từ tư thế cắm đầu xuống đất sang tư thế bay ngang.
Ánh lửa trên mặt đất của pháo cao xạ chỉ thị mục tiêu, Drachenko nhắm ngay trận địa pháo cao xạ, rất nhanh đã thấy trận địa bên cạnh, còn chưa kịp ngụy trang trận địa pháo binh.

"Trận địa pháo binh! Kẻ địch không có pháo cao xạ cỡ nòng nhỏ, giảm thấp độ cao ném bom!"

Lúc này pháo cao xạ cỡ nòng lớn của kẻ địch lại khai hỏa, nhưng vì kíp nổ hẹn giờ của đạn pháo còn chưa kịp thay đổi, cho nên đạn pháo đều bắn về phía sau đội hình máy bay bổ nhào, nổ tung trên không trung rất cao.

Thậm chí Drachenko còn thấy binh sĩ Prosen luống cuống tay chân điều chỉnh kíp nổ, dùng thứ giống như dây cót để vặn vào đạn pháo.

Thật muốn dội bom san bằng những ụ pháo cao xạ này!

Nghĩ như vậy, Drachenko đạp bánh lái, cho máy bay nghiêng sang bên, ống ngắm súng máy trực tiếp nhắm vào trận địa pháo cao xạ của kẻ địch.

Đây là kinh nghiệm hắn ta đã đúc kết được trong nhiều lần oanh tạc, dùng ống ngắm súng máy hỗ trợ ngắm bắn, chỉ cần hơi ngắm cao một chút, tỷ lệ

trúng đích rất đáng tin cậy.

Lần này Drachenko nhắm vào xe đạn bên cạnh trận địa pháo của địch, theo kinh nghiệm của hắn ta chắc chắn sẽ nổ trúng ụ pháo.

Nhưng lần bổ nhào này khá gấp gáp, góc bổ nhào hẳn là không lớn bằng trước kia, sai số chắc chắn sẽ lớn hơn, vậy thì dựa vào uy lực của thuốc nổ để bù đắp.

Drachenko cảm thấy độ cao gần đạt yêu cầu, liền trực tiếp ném bom, sau đó kéo máy bay lên.

Động tác kéo lên đột ngột khiến máu trong người hắn ta dồn hết xuống bàn chân, toàn bộ tầm nhìn đều tối sầm lại, ngay cả bầu trời cũng tối đi.

Drachenko dựa vào kinh nghiệm, điều khiển cần lái về vị trí cũ.

Tầm nhìn khôi phục, hắn ta nhìn độ cao kế, xác định bây giờ máy bay đã trở về độ cao hai nghìn mét, vẫn đang tiếp tục leo lên, đồng thời con số trên đồng hồ đo tốc độ cũng đang giảm mạnh.

Hắn ta điều chỉnh khoảng cách giữa các cánh quạt, sau đó hô vào radio: "Có ai không kéo lên được không?"

Lúc này, vụ nổ trên mặt đất chiếu sáng kính chiếu hậu buồng lái của Drachenko.

Hắn ta không khỏi quay đầu muốn xem tình hình trên mặt đất, nhưng tầm nhìn phía sau của P47 không tốt.

Trong radio có người hô: "Đoàn trưởng, chúng ta đã cho nổ một quả lớn rồi! Không biết ai đã châm lửa đạn dược của địch!"

Lúc này ánh sáng của đợt nổ thứ hai chiếu sáng kính chiếu hậu.

Drachenko đẩy cần lái sang trái, như vậy máy bay sẽ chuyển từ leo lên sang bay vòng trái, hắn ta có thể quan sát được phía dưới.

Mặt đất đã biến thành biển lửa, quân Prosen đang bỏ chạy tán loạn.

Bỗng nhiên, Drachenko nhìn thấy một chiếc xe tải đang chạy xa khỏi vụ nổ, rõ ràng chiếc xe tải này cũng chở đạn dược, tài xế đang cố gắng để nó không bị vạ lây.

"Mọi người, hủy diệt của địch vẫn chưa đủ, giải tán đội hình, tự do bắn phá những chiếc xe tải đang chạy trốn kia! Đây là Đoàn oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư, có ai nghe thấy tôi gọi không? Yak Yak, chúng tôi đang bắn phá xe cộ của địch, cần Yak yểm hộ!"

Vừa hô hào, Drachenko vừa điều khiển máy bay bổ nhào lần nữa, mục tiêu chính là chiếc xe chở đạn đang bỏ chạy kia.

Hắn ta đưa chiếc xe tải vào ống ngắm, bóp cò.

Tám khẩu súng máy hạng nặng bắn ra một cơn mưa đạn dữ dội, ngay lập tức đuổi kịp chiếc xe tải kia. Đạn dược Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp còn có cả đạn xuyên giáp và đạn cháy, ngay lập tức đã bắn trúng xe tải.

Tài xế thấy tình thế không ổn, đẩy cửa xe nhảy ra, sau đó chiếc xe tải bốc cháy lao thẳng về phía trước, cuối cùng nổ tung thành một quả cầu lửa.

Drachenko hài lòng kéo máy bay lên.

Lúc này trong tiếng rè rè của radio truyền đến một câu trả lời ú ớ: "Các người... Ở đâu..."

Drachenko: "Cậu nhìn xem chỗ nào trên mặt đất có đám cháy lớn nhất thì bay về phía đó, Tovaryš!"

Hắn ta lấy lại độ cao, sau đó bay bằng để tích lũy tốc độ, đồng thời quay đầu quan sát mặt đất.

Máy bay chiến đấu của Đoàn oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư đang bắn phá khắp nơi, tám khẩu súng máy hạng nặng tỏ ra rất hiệu quả khi tấn công các mục tiêu mềm như xe tải, bộ binh...

Thậm chí lớp giáp trên nóc của một số xe bán xích cũng không chịu nổi hỏa lực của súng máy 12,7 ly.

Trong radio, một phi công của đoàn bốn hô lớn: "Lần này chúng ta cũng là Lục quân Anh hùng rồi!"

Còn Drachenko dẫn theo máy bay hộ tống vẫn luôn bay lên cao dần và tích lũy tốc độ, bởi vì hắn ta cảm thấy với trình độ phối hợp của quân Prosen, không quân Prosen nên xuất hiện rồi.

Ở độ cao thấp và tốc độ thấp, P47 không phải là đối thủ của BF109.

Lỡ như 109 thật sự xuất hiện, chỉ có thể dựa vào bản thân và máy bay hộ tống để đuổi chúng đi.

Đột nhiên, Drachenko nhìn thấy ánh phản chiếu trên nắp buồng lái.

Là tám chiếc 109!

"Mọi người! 109 đến rồi! Chuẩn bị cơ động phòng ngự!"

Vừa nói, Drachenko vừa tiếp tục bổ nhào về phía những chiếc 109.

Sự chú ý của những chiếc 109 đều tập trung vào những chiếc P47 ở độ cao thấp, hoàn toàn không để ý đến cuộc tấn công từ trên cao.

Chỉ trong nháy mắt, hai chiếc 109 đã bị bắn cháy, những chiếc 109 còn lại tản ra bỏ chạy.

"Kéo lên, kéo lên! Chỉ cần chặn được đợt tấn công đầu tiên của chúng là được!" Drachenko vừa tự mình kéo máy bay lên, vừa hô với máy bay hộ tống, "Đừng bám theo chúng, đừng bám theo! Kéo lên để thoát ly! Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ yểm hộ đồng đội rồi!"

"Số còn lại giao cho chúng tôi!" Cùng với tiếng hô lớn trong radio, một chiếc Yak-1 lướt qua phía bên phải chiếc P47 đang leo lên.

Động cơ làm mát bằng dung dịch của Yak đã được tăng lực, các ống xả đều đang phụt lửa.

Trong khoảnh khắc lóe sáng của tia lửa điện, Drachenko nhìn thấy bên cạnh nắp buồng lái của Yak có vẽ một hàng ngôi sao đỏ.

Hai chiếc P47 đang leo lên cứ như vậy xuyên qua đội hình máy bay Yak đang lao về phía quân địch.

Drachenko ấn micro và nói: "Yak đến rồi, chú ý, Yak đến rồi! Đều là máy bay động cơ làm mát bằng dung dịch kiểu dáng thuôn dài, đừng bắn nhầm, đừng bắn nhầm! Máy bay địch có mũi màu vàng, máy bay địch có mũi màu vàng! Mục tiêu của chúng ta vẫn là các mục tiêu mềm trên mặt đất, mục tiêu của chúng ta vẫn là các mục tiêu mềm trên mặt đất!"

"Rõ!" Trong radio, không biết ai đó hô lên, "Mục tiêu của chúng ta là trở thành Lục quân Anh hùng mà!"

————

Trung tá Hank, đoàn trưởng đoàn pháo binh của Prosen, nằm rạp trên mặt đất, nhìn hai bên đang giao chiến trên bầu trời.

Rõ ràng là số lượng máy bay của đối phương nhiều hơn không quân Prosen.

Những chiếc máy bay chiến đấu thon dài như 109 đang quần nhau với 109, còn những chiếc máy bay "mập mạp" như bình sữa đang "liếm đất".

Máy bay chiến đấu của đối phương hình như gọi là Yak, hỏa lực tương đối yếu, không thích hợp để tấn công mặt đất. Còn những chiếc máy bay "mập mạp" kia thì có rất nhiều súng máy, khi khai hỏa, hai bên cánh như mọc ra hai thanh kiếm ánh sáng, quét đến đâu trên mặt đất là chết chóc đến đó.

Mặt đất đã biến thành biển lửa, khắp nơi đều là xe cộ và xe bán xích bị bắn cháy.

May mà sáng nay trời vừa mưa nhỏ, cỏ cây còn ẩm ướt, nếu không thảo nguyên mà bốc cháy thì phiền phức to.

Trung tá Hank nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy, sợ bản thân trở thành mục tiêu của máy bay địch, hắn ta không có lòng tin mình có thể sống sót trong trận càn quét dữ dội như vậy.

————

"Cái gì?" Tại sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10, Tham mưu trưởng lớn tiếng hỏi, "Nói lớn lên! Bị không kích ở đâu? Trận địa pháo binh? Không quân đang làm cái quái gì vậy?"

Thượng tướng Pock giật lấy ống nghe: "Bị không kích ở đâu?"

Đầu dây bên kia đáp: "Sư đoàn của chúng tôi... trận địa pháo binh của Sư đoàn 190, chúng tôi đã mất gần như toàn bộ đạn pháo, một nửa số pháo cũng bị bỏ lại."

Thượng tướng Pock: "Sẽ có người bổ sung cho các anh. Còn trận địa pháo phòng không đâu?"

"Pháo phòng không không đối phó được loại máy bay ném bom mới của địch, chúng tôi bố trí pháo phòng không theo tiêu chuẩn để đối phó với loại máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ của chúng. Pháo phòng không cỡ nòng nhỏ được bố trí để bảo vệ tuyến đầu, đối phó với Il-2. Nhưng chúng tôi không thấy bóng dáng chiếc Il-2 nào, toàn là loại máy bay ném bom bổ nhào mới."

"Tôi biết rồi." Pock gác máy, nhưng lập tức lại cầm ống nghe lên, "Nối máy với không quân. Thượng tướng Kelter à? Không quân Ant vừa ném bom trận địa pháo binh của tôi, tôi yêu cầu các anh lập tức ném bom trận địa pháo binh của Ant!"

Thượng tướng Kelter: "Chúng tôi đã ném bom trận địa pháo binh của Ant rồi, còn tiện thể ném bom cả sở chỉ huy của Rokossovsky, trinh sát đường không cho thấy hiệu quả rất khả quan, biết đâu Rokossovsky đã bị chúng ta cho lên đường rồi!"

"Quỷ tha ma bắt anh đi! Nếu Rokossovsky dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, hắn ta đã không thể nhảy nhót đến bây giờ! Tôi yêu cầu các anh ném bom trận địa pháo binh của địch một lần nữa!"

"Được rồi, được rồi, tôi sẽ sắp xếp ngay, nhưng từ khi Rokossovsky đến tiền tuyến, lực lượng không quân của địch đã tăng cường đáng kể, một số đơn vị không quân tinh nhuệ đã được điều động đến đây..."

"Anh muốn nói gì?" Pock chất vấn, "Anh đang biện minh cho sự bất tài của mình sao?"

"Tất nhiên là không, tôi chỉ thông báo cho anh biết tình hình. Chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp ném bom trận địa pháo binh của địch."

(Hết chương)

Chương 220: "Có qua có lại"

Tập đoàn quân cơ động số 1, trận địa pháo binh giả.

Cùng lúc quả bom rơi xuống, một chiếc máy bay ném bom bổ nhào Stuka của Prosen kéo theo làn khói đen đặc đập xuống đất.

Tên lửa Thần Tiễn thứ hai cũng được phóng lên, vẽ một đường cong trên không trung, đuổi theo chiếc máy bay địch đang bay thấp.

Chiếc Stuka bị Thần Tiễn cắn đuôi, xạ thủ súng máy tuyệt vọng bắn về phía tên lửa đang áp sát. Tiếc là mật độ hỏa lực của súng máy không thể so sánh với vũ khí phòng thủ tầm gần, độ chính xác khi ngắm bắn bằng tay cũng không thể bằng radar và hệ thống ngắm quang điện của thế hệ sau.

Thần Tiễn cứ như vậy đuổi kịp Stuka, nổ tung thành một quả cầu lửa màu da cam.

Chiếc Stuka bốc cháy dữ dội, cả cánh cũng bốc cháy, lao thẳng xuống đất.

Tên lửa Thần Tiễn thứ ba được phóng đi, đuổi theo chiếc máy bay địch đã biến mất ở đường chân trời.

Trên trận địa phóng, các binh sĩ Vệ giáo đã bắt đầu di chuyển bệ phóng và các thiết bị khác, nhưng các nữ tu cầu nguyện vẫn quỳ trên tấm đệm, duy trì tư thế cầu nguyện.

"Katyusha, chúng ta nên di chuyển thôi."

Katyusha là biệt danh của Yekaterina, sau một thời gian dài chiến đấu cùng nhau, các binh sĩ Vệ giáo đã trở nên thân thiết với các nữ tu cầu nguyện, nên gọi bằng biệt danh.

Hơn nữa, vì Katyusha có vóc người nhỏ nhắn, ai cũng coi cô như em gái mà chăm sóc.

Cô gái không trả lời, tiếp tục cầu nguyện, rõ ràng cô rất hy vọng tên lửa Thần Tiễn vừa phóng trúng đích.

Phó đội trưởng Yetsemenko liếc nhìn đồng hồ, vỗ vai Katyusha: "Được rồi, tên lửa đã ra khỏi giai đoạn tăng tốc, dù không trúng đích cũng không thể đuổi kịp máy bay địch đang bay thấp nữa."

Katyusha lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra: "Bắn hạ được mấy chiếc?"

Cô không giống những nữ tu cầu nguyện khác, sau khi tên lửa được phóng đi, cô không cần phải nhìn theo mục tiêu nữa, vì vậy khi cầu nguyện, cô thường nhắm mắt lại, như vậy trông có vẻ thành tâm hơn.

"Hai chiếc." Yetsemenko giơ hai ngón tay, "Còn chiếc cuối cùng, có thể hỏi bộ binh xem có tìm thấy mảnh vỡ của tên lửa rơi xuống hay không, nếu gần mảnh vỡ không có xác máy bay địch thì chắc là không trúng. Thôi, di chuyển thôi."

Nói xong, Yetsemenko đưa tay kéo Katyusha đứng dậy, đi về phía chiếc xe tải đang chờ sẵn.

Katyusha đi theo anh, vừa đi vừa nói: "Như vậy là tôi đã bắn hạ được 16 máy bay địch rồi, có được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng chưa?"

"Chắc là có. Bây giờ cô là nữ tu cầu nguyện có thành tích xuất sắc nhất của chúng ta, theo lý mà nói thì phải được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng. Tôi sẽ viết báo cáo lên cấp trên." Yetsemenko đáp.

Katyusha: "Nếu tôi được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng, chắc là Tư lệnh Tập đoàn quân sẽ đích thân trao tặng chứ?"

"Chắc là vậy. Sao, cô cũng thầm thương trộm nhớ Rokossovsky à?"

"Không có." Katyusha lập tức đáp, vài giây sau lại nói, "Nhưng ai cũng mong muốn người trao tặng Huân chương Sao Vàng cho mình là một người tài giỏi, phải không? Đợi chiến tranh kết thúc, tôi thành bà lão rồi, có thể kể với con cháu: "Người trao tặng Huân chương cho bà năm đó chính là Nguyên soái Rokossovsky đấy."

Yetsemenko cười ha hả: "Năm đó, khi ông ấy dẫn chúng tôi phá vây ở Rogneda, chúng tôi còn nghĩ 'Thôi xong, lần này gặp phải một chỉ huy tồi tệ rồi', tôi còn cãi nhau một trận với ông ấy, vì ông ấy không cho chúng tôi đặt bệ phóng Thần Tiễn trên đỉnh tháp chuông."

Katyusha kinh ngạc: "Thật sao?"

"Thật, kết quả là quân địch vừa tiến đến, phát pháo đầu tiên đã phá hủy tháp chuông, nếu như Tư lệnh không ra lệnh cho chúng tôi chuyển trận địa, có lẽ tôi và vợ Tư lệnh đã chết ở đó rồi."

"Ra vậy."

Yetsemenko lên xe trước, sau đó đưa tay về phía Katyusha.

Katyusha cũng không khách sáo, nắm lấy tay anh trèo lên xe tải - nếu tự mình leo, có lẽ cô phải bám vào bánh xe mới lên được.

Katyusha ngồi xuống thùng xe, hỏi với vẻ quan tâm: "Vậy là Tư lệnh đã cứu anh một mạng?"

"Có thể nói như vậy. Nhưng sau đó, trận chiến diễn ra rất ác liệt, tôi đã chuẩn bị tinh thần hy sinh vì Tổ quốc, xe tăng và bộ binh của địch đã áp sát đến cách chúng tôi chưa đầy 20 mét, chúng tôi không thể tìm được góc bắn nào cho Thần Tiễn.

"Kết quả là Tư lệnh đã đích thân chỉ huy một chiếc xe tăng vòng ra phía sau lưng địch, giải cứu chúng tôi."

Không hiểu sao Katyusha lại lộ ra vẻ mặt mơ màng: "Ra vậy!"

Lúc này, một người lính Vệ giáo ngồi đối diện Katyusha lên tiếng: "May mà có Tư lệnh, sử dụng Thần Tiễn để phòng không, tỷ lệ thương vong của các nữ tu cầu nguyện mới giảm xuống. Nếu không, bây giờ chúng ta vẫn còn ở tiền tuyến, đối mặt với nguy cơ bị xe tăng địch tấn công bất cứ lúc nào."

Yetsemenko: "May mà không phải như vậy, nếu không, nữ tu cầu nguyện và Thần Tiễn sẽ sớm trở thành những cái tên trong lịch sử, không biết bao giờ mới có thể tập hợp đủ nữ tu để thành lập Tiểu đoàn Thần Tiễn."

"Bây giờ cũng không còn Tiểu đoàn Thần Tiễn nữa." Người lính Vệ giáo nói, "Mọi người xem, chúng ta chỉ còn có 5 nữ tu cầu nguyện, cả Tập đoàn

quân chỉ còn từng này người."

Katyusha ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, cảm thán: "Thánh Andrew đã nói, khi năng suất lao động càng phát triển, quy mô chiến tranh càng lớn, chúng ta sẽ càng ít được sử dụng, bây giờ thì ứng nghiệm rồi."

Yetsemenko trầm giọng nói: "Vinh quang cho Thánh Andrew, Amen."

Những người khác cũng khẽ đáp lại: "Amen."

————

"Địch đã ném bom trận địa pháo binh giả của chúng ta." Pavlov đặt bản báo cáo xuống, nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Tướng quân! Xem ông chạy đâu cho thoát!"

"Cậu quá chú trọng tấn công rồi." Popov cười nói, di chuyển quân Xe của mình, dễ dàng hóa giải thế tấn công của Vương Trung, sau đó nhắc nhở, "Cậu sắp thua rồi đấy."

Vương Trung vội vàng nhìn về phía quân Vua của mình, im lặng một lúc lâu, sau đó kéo dài giọng "Ồ" một tiếng, rồi than thở: "Quân cờ này có thể đi chéo, Tốt đến cuối bàn cờ còn có thể biến hình, phức tạp quá. Đặc biệt là con Tốt đến cuối bàn cờ được thăng cấp, biến thành Xe, Mã, Tượng thì tôi còn hiểu được, biến thành Hậu là sao? Giả gái à?"

Popov cười ha hả.

Vương Trung: "Cười cái gì, tôi nói không đúng sao? Con tốt này biến thành Hậu, có đẻ được Thái tử không? Không hợp lý!"

Vasili khoanh tay trước ngực: "Kỳ nghệ của Tư lệnh thật tệ."

Nói nhảm, từ nhỏ tôi đã không chơi cờ vua!

Hay là đổi sang cờ tướng, chúng ta chơi trên bàn cờ "Sở hà Hán giới" thử xem?

Lúc này Pavlov lên tiếng: "Địch đã không kích trận địa pháo binh giả của chúng ta!"

Vương Trung: "Biết rồi, tìm một chỗ khác, bố trí trận địa giả khác đi. Còn trận địa pháo binh thật thì mau chóng ngụy trang cho kỹ. Nào nào, chơi lại nào, tôi cảm giác mình đã nắm được bí quyết chơi cờ vua rồi."

Pavlov: "Các cậu không thể ngừng chơi cờ vua được sao?"

Vương Trung: "Đây là thể hiện sự tin tưởng vào năng lực của ông đấy! Hay là thế này, tôi ra tiền tuyến lái xe tăng hạng nhẹ nhé?"

"Cậu không nghĩ đến việc làm chút việc mà người chỉ huy nên làm sao?"

Vương Trung: "Tôi đã phê duyệt xong tài liệu rồi! Cả một chồng cao như vậy đấy!"

"Sao tự dưng cậu đường đường là Tư lệnh mà lại không làm việc đàng hoàng, còn lớn tiếng biện minh nữa?"

Vương Trung thở dài: "Địch hiện giờ không có động tĩnh gì, cho dù là tấn công trực diện hay là chiến thuật kìm kẹp, đều không phát động.

"Tôi đoán, tiếp tế của chúng cũng đang gặp khó khăn vì thảo nguyên, dù sao từ trung tâm hậu cần của chúng đến đây cũng phải gần 200 cây số, không ít xe tiếp tế đã bị sa lầy trên thảo nguyên, lại còn bị máy bay ném bom Pe-2 của chúng ta oanh tạc nữa, haiz."

Popov vừa bày lại quân cờ, vừa nói: "Quân Prosen có lẽ đã nhầm lẫn, coi đại thảo nguyên Nam Ant là vùng đất đen màu mỡ của Kazaria, bọn chúng không chịu nghĩ xem, tại sao ở Kazaria, làng mạc lại san sát như sao trên trời, còn ở đây thì lại thưa thớt dân cư như vậy."

Vương Trung: "Lúc mới đến đây, tôi cũng không biết tình hình ở đây lại như vậy. Kết quả là, dây điện thoại suốt ngày bị chuột đồng cắn đứt, khắp nơi đều là địa hình hiểm trở mà xe tăng cũng không thể di chuyển, cỏ mọc cao đến mức có thể cuốn cả bánh xe tải - thật là..."

"Khó trách năm đó, Xia Boyang phải mất rất nhiều thời gian để tiêu diệt bọn thổ phỉ trên thảo nguyên, cuối cùng còn bị tập kích sở chỉ huy, thảo nguyên này, nếu không quen thuộc địa hình thì rất dễ bị tập kích."

Vasili: "Và chúng ta đang chuẩn bị tập kích chúng!"

Vương Trung: "Không chính xác, là tập kích tuyến hậu cần của chúng. Gươm của kỵ binh không thể chém nát xe tăng."

"Nhưng chúng tôi được trang bị bom xăng để chống tăng." Giọng nói vang lên từ cửa sở chỉ huy.

Vương Trung quay đầu lại, thấy hai sĩ quan mặc quần kỵ binh bước vào - quân phục kỵ binh mới, vì tiết kiệm nguyên liệu, phần thân trên cơ bản giống với quân phục của bộ binh, chỉ có quần là vẫn giữ nguyên kiểu dáng của kỵ binh, vì vậy chỉ có thể nhận ra kỵ binh qua trang phục này.

Pavlov, với tư cách Tham mưu trưởng, đã tận tâm thực hiện nhiệm vụ của mình, tiến lên chào hỏi: "Hai vị là...?"

"Báo cáo, chúng tôi là Thiếu tá Gorokhov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Kỵ binh số 1, Sư đoàn 33, Quân đoàn Kỵ binh 20, dẫn đầu đội tiên phong đến báo cáo!" Nói xong, hai sĩ quan giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung đứng dậy, chỉnh lại trang phục, giơ tay chào đáp lễ: "Chào hai anh. Đến thật đúng lúc, chúng tôi vừa tổng hợp những thông tin thu thập được từ những người chăn nuôi địa phương lên bản đồ."

Pavlov liếc nhìn Vương Trung.

Vẻ mặt của anh ta cũng dễ hiểu, bởi vì Vương Trung nói như thể việc thu thập thông tin này có liên quan mật thiết đến mình, nhưng thực ra hoàn

toàn không phải, đó là công lao của các sĩ quan tham mưu phụ trách bản đồ.

Vương Trung phớt lờ Pavlov, nhiệt tình giới thiệu với các sĩ quan kỵ binh: "Mời hai anh xem bản đồ, có gì chưa rõ cứ hỏi ông lão chăn nuôi kia, ông ấy từng là sĩ quan cận vệ của Sa hoàng, kiến thức quân sự rất uyên thâm."

Gorokhov nói: "Trong đội của chúng tôi cũng có những người là dân chăn nuôi địa phương, trên đường hành quân, họ đã tách ra để tìm kiếm những người đồng hương của mình, chắc chắn sẽ mang về nhiều người quen thuộc địa hình."

Vương Trung lo lắng hỏi: "Có thể vận động họ được không? Ông lão chăn nuôi kia là người bảo thủ, rất cứng đầu."

"Tôi đã cử giáo sĩ đi cùng, chắc là thuyết phục được. Theo như những người lính của tôi nói, hiện nay trong số những người chăn nuôi có rất nhiều người theo chủ nghĩa thế tục rồi."

Vương Trung gật đầu: "Tốt, chúng tôi cũng đã nhờ ông lão viết một bức thư cho các trưởng lão của những người chăn nuôi, khi nào chủ lực Quân đoàn Kỵ binh của các anh đến, chắc chắn sẽ có đủ người dẫn đường. Nhưng các anh phải chú ý, bảo vệ an toàn cho quần chúng, không để cho những người dẫn đường bị thương, thà hy sinh bản thân, cũng phải đảm bảo an toàn cho họ."

Gorokhov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: "Quả nhiên ngài giống như lời đồn."

Vương Trung: "Lời đồn thế nào?"

"Họ nói, khi rút lui, ngài cũng nhất quyết đưa cả dân thường đi cùng, khi phòng thủ một nơi nào đó, việc đầu tiên là sơ tán phụ nữ và trẻ em."

Vương Trung: "Tôi chỉ đang báo đáp ân tình của những người dân đã nhiều lần cứu mạng tôi. Chuyện này không đáng để nhắc đến, sau này đừng nói nữa."

"Vâng." Gorokhov giơ tay chào.

Vương Trung: "À đúng rồi, các anh có quen Kiriyenko không?"

"Anh ấy là bạn tốt của Quân đoàn trưởng." Gorokhov trả lời.

"Vậy à." Vương Trung gật đầu, "Nhanh chóng làm quen với địa hình đi, ngày mai nhiệm vụ của các anh rất nặng nề, có thể phá vỡ thế gọng kìm của địch hay không, phụ thuộc vào việc kỵ binh của các anh phi nước đại trên thảo nguyên như thế nào đấy!"

(Hết chương)